

Concurs - Câștigă un Carnaval la Veneția!

Bonus: Cadou Oriflame!

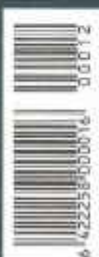
FLACĂRA

www.revistafiacara.ro

12399

În exclusivitate!

PAUL GOMA:
file din
**DOSARUL DE
SECURITATE**



Când nu ai nimic de ascuns, nu vei fi tentat să ascunzi nimic.



P/12399

J 24



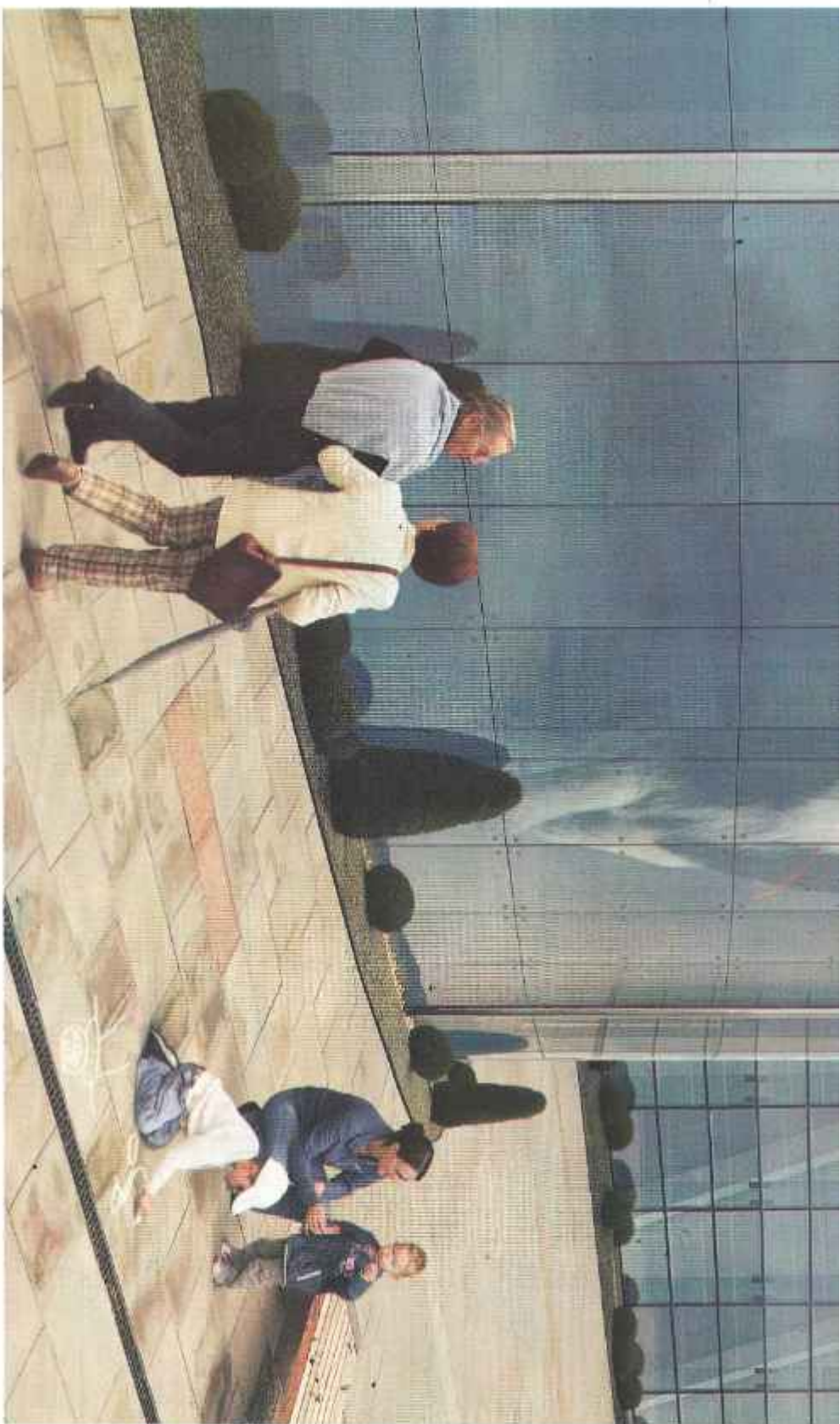
Creată cu apă de izvor glaciă, pură, neîntinată și imaculată.

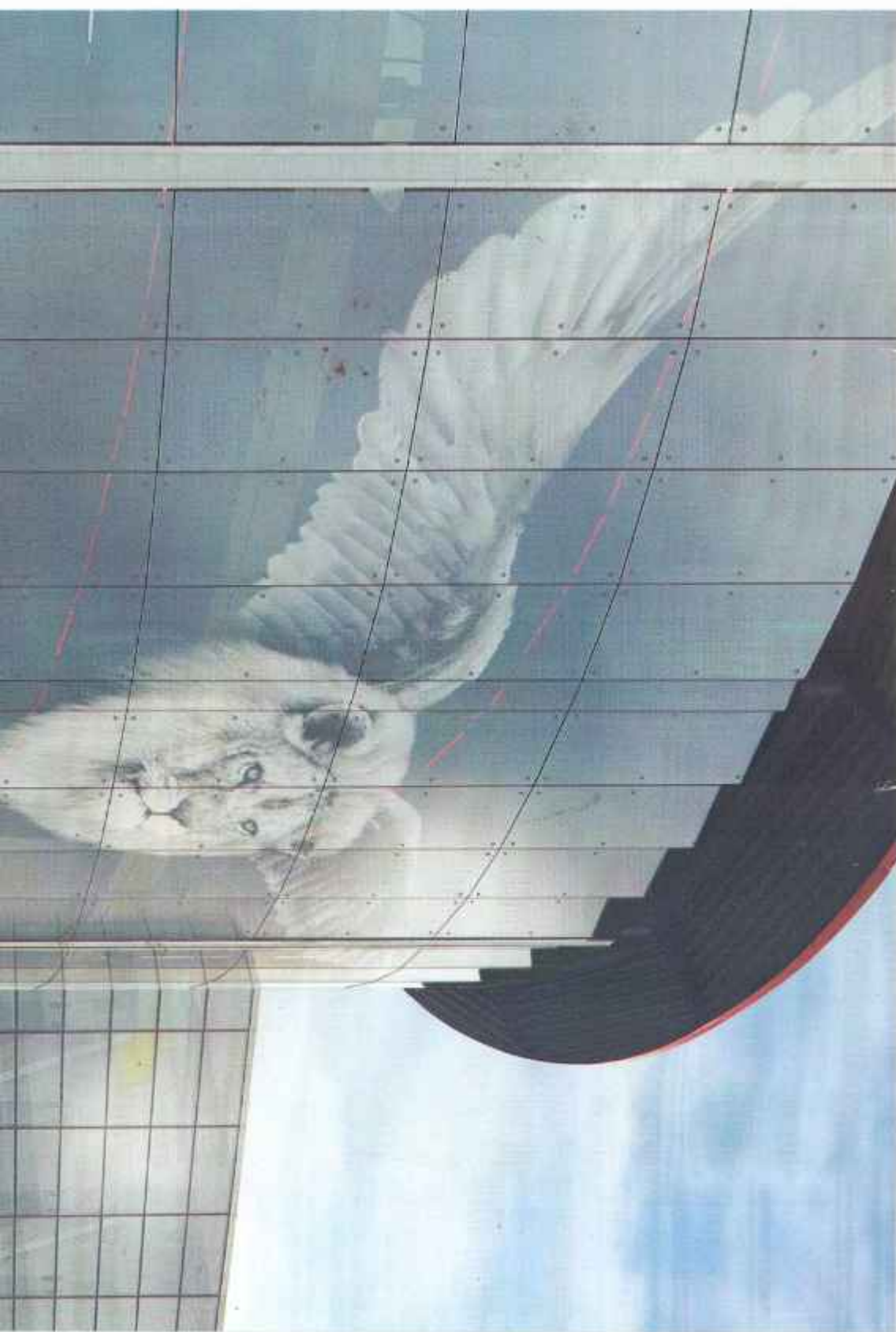
Păstrează-ți judecata limpede. Bea cu măsură.



Vodcă din Țărâmul cel mai pur

finlandia.com





E bine să știi
că ești în siguranță.

Sub aripile leului.



Generali Asigurări

Beneficiind de experiența acumulată în peste 175 de ani de activitate, cu 61.500 de angajați în 50 de țări, Generali este unul dintre primele grupuri financiare și de asigurări din lume. Și în România, Generali Asigurări își concentrează toate eforturile pentru a-ți oferi cele mai bune soluții de asigurare.
www.generali.ro

File din *Dosarul de Sec*

Paul Goma este printre puținii disidenți români, poate singurul autentic. Sigur că și în cazul său unii au pus niște semne de întrebare. Prezentăm, în acest număr, în exclusivitate, conținutul unor file din dosarul de la Securitate al disidentului Goma. Ele au ajuns la noi cam în aceeași manieră în care ajung și dosarele în paginile altor ziare. E dar că undeva s-a spart conducta cu dosare și cineva stă călare cu mâinile pe robinet. Articolul nostru vine și ca un răspuns agresivei campanii calomnioase pornite, recent, împotriva scriitorilor români. Iată că, orice s-ar spune, scriitorii au produs pe cea mai importantă figură a disidenței românești.



Tehnica de supraviețuire în regim de risc maxim

**Celor care
își rezervă remarci
malițioase la adresa
lui Paul Goma
ar trebui să li se
reamintească măcar
faptul că el își scria
cărțile sub presiune,
urmărit
de Securitate**

Filele pe care le deținem noi nu se referă numai la lucruri care țin de istoria literară. Ele dezvăluie culisele condiției de disident. Arată, de pildă, o parte dintre lucrurile pe care Goma a trebuit să le înfrunte. Înfățișează cum el nu avea surse de venit, era aproape un muritor de foame în România, deși câpătase onorarii în afară. Explică strategia prin care ruga pe alții, terți/prieteni/interpuși (consulul Belgiei, Dieter Schlesak) ca, din banii care i se cuveneau și se găseau depuși în bănci occidentale, să extragă din cont, cu împuternicire, să îi cumpere și să îi expedieze pachete cu haine

și mâncare. Securitatea se interesa și asupra sumelor încasate de disidentul român ca onorariu, ca un adevărat agent literar... Paul Goma declară că editura care i-a publicat GHERLA i-a „acordat un avans de 4.000-5.000 de franci francezi (FF), iar ulterior i-a expediat în România lunar câte 1.000 de franci francezi timp de 12 luni, suma totală fiind de aproximativ 5.000 de franci (avans) plus 12.000, în total 17.000 FF.

Despre cum se apărau disidenții

Una dintre paginile care ne-au parvenit mărturisește despre cum se puteau, cât de cât, proteja, disidenții noștri. Dumitru Tepe-neag, alt scriitor român stabilit la Paris și personaj important în dosarul lui Goma, este cel

care îi indică lui, în mod direct, cum ar putea proceda în scopul de a se proteja: să realizeze legături cu diferite organisme occidentale, să trimită articole la ziare și reviste, să se „adreseze Institutului AMNESTY INTERNATIONAL, pentru a fi luat în evidență ca membru corespondent.” Goma se mai apăra și prin colaborare cu *Europa Liberă*. O spune chiar el în documentele prezentate de noi: „Declar că după ce am convenit cu editorul publicarea cărții, m-am interesat la MONICA LOVINESCU dacă este posibil ca, personal, să citesc cartea GHERLA, să fiu înregistrat și, după publicarea cărții, să fie difuzat textul ei citit de mine la postul de radio *Europa Liberă*. Am reușit acest lucru și am efectuat 12-15 înregistrări a câte 20 de minute fiecare.

Securitatea, la vânătoare de legionari

O altă declarație vizează chestionarea lui Paul Goma privind „relațiile pe care le-a întreținut cu o serie de legionari stabiliți în străinătate”. „În perioada iunie 1972 – iunie 1973, m-am deplasat în Franța, declară Goma, într-o călătorie de studii, prilej cu care am cunoscut mai multe persoane de origine română, stabilite la Paris. Astfel, prin intermediul numitei Monica Lovinescu – salariată a postului de radio *Europa Liberă* – l-am cunoscut pe legionarul MĂMĂLIGĂ LEONIDA, la domiciliul căruia, periodic, se organiza un cenaclu literar. La acest cenaclu participau: VIRGIL IERUNCA, MONICA LOVINESCU, SANDA STOLOJAN, SANDA NITESCU, TEODOR CAZABAN, ȚEPENEAG DUMITRU, ȘTEFAN BACIU și soția sa MARA BACIU, EUGEN IACOB, ȘTEFAN CRISTOVICI, VINTILĂ HORIA și fratele acestuia CAFTANGIOGLU, un anume RĂUTĂ, un inginer CULICĂ, ALAIN PARUIT, pe care atât eu cât și

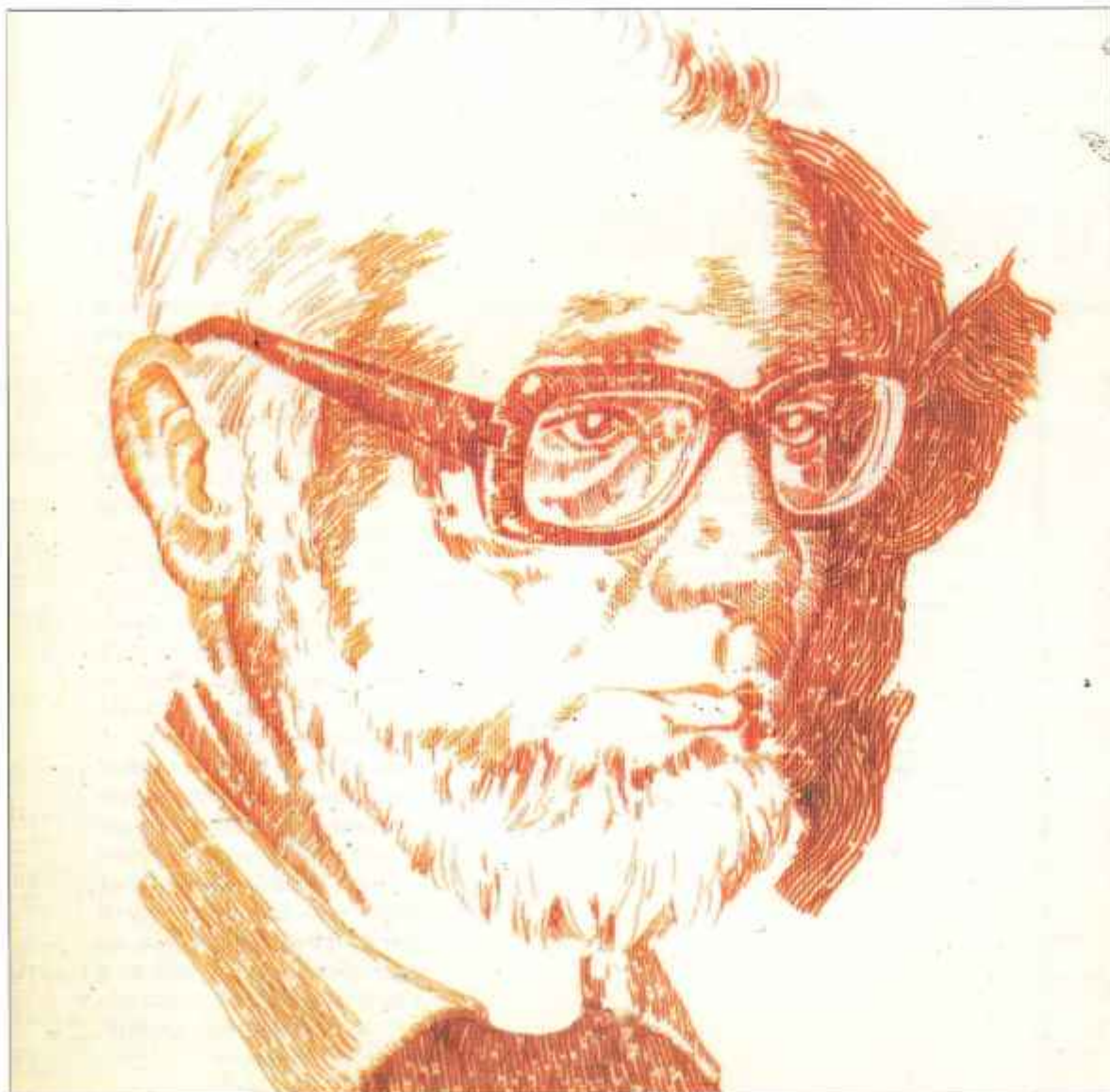
ȚEPENEAG DUMITRU, îl foloseam ca traducător al cărților noastre, și alte persoane al căror nume nu le mai rețin” – așa sună declarația dată de Paul Goma la data de 5 aprilie 1977. Din tactica aplicată de ofițerii de Securitate rezultă că ei erau interesați de legionari și relațiile lor cu diaspora. În afară de „legionarul” Leonida Mămăligă, Paul Goma l-a mai întâlnit și pe Ion Cusa. Mai departe, este relatată întâlnirea lui cu acesta: „Încă înainte de a ajunge la Paris, am auzit de la prietenul meu, ȚEPENEAG DUMITRU, despre legionarul ION CUSA. În legătură cu acesta, ȚEPENEAG DUMITRU mi-a spus că este proprietarul unei imprimerii și că ION CUSA mi-ar putea oferi posibilitatea publicării cărților mele în limba română. Tot pe MONICA LOVINESCU am rugat-o să mă pună în legătură cu ION CUSA, lucru pe care l-am și realizat după circa o lună de zile de la sosirea mea la Paris. Ne-am întâlnit la o cafenea; apoi la un restaurant, am servit masa împreună și am discutat despre preocupările noastre literare. În acea perioadă am locuit circa 30 de zile în locuința numitei

IONESCU GABRIELA, care plecase temporar în Statele Unite ale Americii și, din vorbă în vorbă, i-am relatat lui ION CUSA că aceea locuință nu-mi oferea condiții optime pentru lucru. ION CUSA s-a oferit să mă găzduiască în locuința sa timp de 10-12 zile, perioadă în care el și familia s-au deplasat în sudul Franței, unde aveau o proprietate. Discutând cu ION CUSA despre cartea mea *OSTINATO*, acesta a apreciat-o foarte mult și, ca urmare, i-am câștigat simpatia. Cu prilejul vizitelor pe care le făceam lui ION CUSA, la domiciliul său am mai întâlnit pe MONICA LOVINESCU, VIRGIL IERUNCA, PAUL BARBĂ NEAGRĂ, MIRCEA ELIADE și DUMITRU ȚEPENEAG”.

Ofițerii de la Secu îl considerau legionar pe Cioran

Ce este mai interesant este că, la acea oră, cu mai puțin de două ani înainte de a fi publicat în România cu celebra editie *Eseuri*, ciuntită, e drept, la *Cartea Românească*, Securitatea îl considera „legionar” pe Emil Cioran. Confirmă acest lucru aceeași declarație, într-unul dintre paragrafele următoare: „La ION CUSA, am intrat în posesia unei cărți scrisă de legionarul (sic!) EMIL CIORAN prin anii 1935 – 1936, intitulată *LACRIMI ȘI SFINȚI*, carte pe care am adus-o în țară. Pe EMIL CIORAN l-am cunoscut prin intermediul lui ȘTEFAN BACIU, care a organizat la locuința sa din Paris, o petrecere ocazională de cumpărarea apartamentului respectiv în vederea stabilirii sale în viitorul apropiat în Franța. La această petrecere am mers împreună cu ȚEPENEAG DUMITRU și aici am mai întâlnit pe VIRGIL IERUNCA, MONICA LOVINESCU, VINTILĂ HORIA, SANDA STOLOJAN, câțiva francezi și alte persoane care nu m-au interesat. Despre EMIL CIORAN cunoșteam încă înainte de a ajunge la Paris că a plecat din țară de foarte mulți ani, că este în vârstă de 60-70 de ani, că este adeptul ideilor fasciste.” E greu de crezut că tocmai acestea au fost cuvintele lui Goma și e mult mai ușor de presupus că ele sunt adaosul „gândirii” băieților cu ochi albaștri de la Securitate. Mai departe, Goma recunoaște că a „vorbit de rău” Partidul și orânduirea socială de la București: „Precizez că, cu toate aceste persoane, am abordat în discuții și probleme de ordin politic, mi-am exprimat dezacordul cu politica partidului și statului, în domeniul cultural și literar-artistic, am susținut că după tezele din iulie 1971 situația din țară s-a înrăutățit, nu sunt acordate libertăți și drepturi cetățenești, că întreaga literatură este supusă cenzurii.”

Interviu Mihail Gălbățanu



SONY



Trăiește experiența complet

Full High Definition

BRAVIA

- Compatibil HD
- Tuner TV digital integrat
- Colour Filter Side

HANDYCAM

- Peste 10 ore de înregistrare FullHD 1080i
- Fotografii la 4 Megapixeli

De acum experiențele tale rămân așa cum le-ai trăit: filmate Full HD, redare Full HD. Pentru că poți înregistra peste 10 ore pe hard-disk-ul Handycam, de acum îți vei reaminti totul, până în cel mai mic detaliu. Vino în magazinele participante la promoția Sony și trăiește experiența complet!

www.sony.ro

like.no.other™

Full HD

1080



INTERVIU

Benone Pușcă: „Învățământul particular este discriminat“ 16

ARTĂ

„Brâncuși“ de Portugalia 28

SIISPANS

Cum e să iei interviu unui vampir 34

TURISM

Tenerife, paradisul primăverii eterne 44

AFACERI

**Simona Kessler:
Business și copyright (laolaltă)** 46

MEDIA

**Claudiu Bogdan și Cristina Coca ne trezesc
în Zori de zi** 48

FILM

Cărțița 54

SĂNĂTATE

Diagnostic și tratament la minut 58

STIL DE VIAȚĂ

Cadouri de sărbători 68

UNDE IEȘIM

Twice, clubul nopților albastre 72

ISTORIA UNUI PRODUS

Șampanie și Art Nouveau 76

SPORT

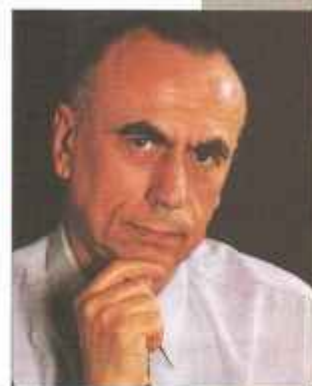
La mâna grecilor 78



coperta 1
foto Ion Cucu

Altceva

**1 ianuarie va rămâne în istoria României ca dată
a intrării noastre în Uniunea Europeană.**



PROBA DE FOC

Un prilej de alte festivități găunoase, de discursuri sfărătoare, de întins mese cu fasole și cârnați pentru plebe. Dar am meritat să pășim în acest club select? Puțini se întreabă, și mai puțini răspund cu franchețe: NU. Nu merităm pentru că nu ne-am respectat angajamentele asumate cu atâta fudulie. Reformele economice bat încă pasul pe loc, ca de altfel și cea a justiției, lupta împotriva corupției rămâne în continuare doar o vorbă goală, iar mizeria în care se zbate cea mai mare parte a populației ne ține departe de standardele lumii civilizate. Dar aceste lucruri le știm foarte bine, oricât ar încerca să le pitească politicienii noștri îmbulbiți cu bucatele cele mai alese, care își arogă, fără pic de rușine, meritele aderării.

Se naște însă o întrebare legitimă: cum va rezista Uniunea Europeană la impactul exercitat de către cele două noi state membre, România și Bulgaria, acceptate – zic unii, cu îndreptățire –, cu prea multă ușurință, în ciuda problemelor grave pe care le au? Este ea într-adevăr o construcție puternică și viabilă, care nu se va năruia ca un castel de nisip măturat de un val pe o plajă? Va avea forța necesară să găsească soluții la dificultățile complexe din cele două țări vecine? Sau prezența lor va fi resimțită ca un șoc devastator? De-a lungul timpului, multe civilizații înfloritoare s-au prăbușit din pricina atacurilor unor primitivi. Nu e nici un secret, o simplă celulă bolnavă poate pune în pericol un întreg organism. Dacă România, una dintre cele mai corupte zone de pe „bătrânul continent“, și Bulgaria, unde crima organizată face victime în plină stradă, nu vor reuși să cîntine și să dărâme eșafodajul ridicat cu trudă și migală în cancelariile din Occident, înseamnă că Uniunea Europeană e într-adevăr un proiect perfect credibil, cu un viitor sigur, rezistent la orice probă de foc, și nu o utopie creată de către niște visători.

Serge Brion



În numărul viitor:

● BĂȘTINAȘII DIN PAPUA-NOUA GUINEE L-AU „ALES“ PREȘEDINTE PE ION ILIESCU

Clișeele vorbesc despre cumpăna dintre ani. Noi spunem doar că FLACĂRA va arăta altfel. Va avea un nou cap de revistă. Va avea o altă linie/croială a cover-ului. Va avea și noutăți, precum reportaje semnate de nume noi în echipa redacțională. Unul dintre reportaje va fi despre TRIBURI și veți vedea cum. Un altul despre RUGĂCIUNEA DIN PĂMÂNTURI, un titlu (provizoriu, deocamdată), care aproape că îl parafrazează pe marele prozator Marin Preda. Vom continua dezbaterile despre bătălia politică, atenți la toate mutările de pe eșichier. Și nu va lipsi mecanismul infernal al rubricilor fixe...

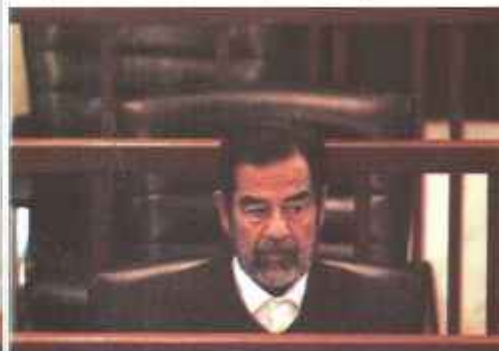
Englezii au luat plasă

Carevașăzică, britanicilor nu le place de noi. „România? Bine, să fie primită, dar mai ușor cu venitul-paci!” Ceea ce nu s-au prins supușii reginei (inclusiv premierul Tony Blair, în imagine) este că toată pleava care era de venit din România e de mult acolo, ăia n-aveau nevoie de integrare! Oamenii de valoare, profesioniștii, creierele – de-abia acum ar îndrăzni să încerce. Dar dacă englezilor nu le trebuie...



Mileniul trei **oriental**

Diferența între Occident și Orient se vede și în materie de justiție. În vreme ce în covârșitoarea majoritate a lumii civilizate s-au abrogat cu totul execuțiile, în lumea arabă vorbim încă despre moarte prin spânzurătoare. Nu are importanță că este vorba despre un crud dictator (Saddam Hussein – foto) sau despre un individ (Mohamed Munaf) a



cărui implicare într-o răpire – soldată fără victime – rămâne încă foarte nebulosă. Important este că în secolul XXI nu are ce căuta un instrument letal din Evul Mediu.

Presa sub presiune

După o scurtă convaleșcență, Corina Drăgotescu (director editorial *Adevărul*) și Dinu Patriciu (patron nou-nout) au divorțat civilizat. Motivul? Clasic: nepotrivire de caracter. Rămâne de văzut cu cine se va potrivi Corina mai bine din acest punct de vedere. În aproape același moment, CTP a divorțat de CRP, văduvind presa de simpatice jocuri de litere. Motivul? Clubul e o struțocămilă: angajatori amestecați cu angajați. Sigur, asta a fost de la început, dar, vorba banului, „Io amu” am aflat”. Același CTP recunoaște, într-un interviu, că *Gândul* a ales între Sărbu și Vântu după principiul „răul cel mai mic”. Orice comentariu ar fi dureros.



Oameni bolnavi

Fostul premier italian Silvio Berlusconi a leșinat în timpul unui discurs pe care îl ținea la Toscana, la o reuniune politică. Incidentul s-a petrecut la scurt timp după ce, lipsit de apărarea funcției, fusese trimis în judecată pentru afaceri necurate. Coincidență: cu doar câteva zile înainte, lui Ion Iliescu i s-a făcut rău la Parchet, unde fusese chemat în dosarul mineriadei din 13-15 iunie. Cică nici Adrian Năstase nu se simte prea bine.



Fără bariere

Continuând neabătut politica predecesorului său, Papa Benedict al XVI-lea (în imagine, alături de Patriarhul Ortodox Ecumenic, Bartolomeu I) a făcut o vizită în Turcia, în ciuda tensiunilor și a amenințărilor iscate de demersul lui. Credința nu trebuie să aibă frontiere – nici statale, nici religioase – pare să fie mesajul Sanctității Sale, după cum a fost și cel al Papei Ioan Paul al II-lea. Mai mult, suveranul pontif a promis să pună o vorbă bună pentru viitoarea aderare a Turciei la UE. Din păcate, această promisiune nu s-a putut împlini, din cauză că Ankara este inflexibilă în problema Ciprului.

Ei au încercat și cu stricnină

Rușii nu se jenează să actualizeze la modul propriu vechi glume sinistre. Persoanele incomode – fie ele ziariști, ex-spioni sau oameni de afaceri – sunt eliminate pe rând, prin toate mijloacele: pușcărie (Mihail Hodorovski, ex-patron *Yukos*), împușcare (ziarista Anna Politkovskaia și o lungă serie de bancheri), boli cludate (Egor Gaidar, premier pe vremea lui Elțin) sau... poloniu radioactiv! Alexander Litvinenko a fost ofițer KGB, apoi FSB, și a organizat o conferință de presă în care a anunțat că șefii i-au cerut să comită asasinat. Arestat de două ori, familia sechestrată, a reușit să o elibereze și să fugă toți în Anglia, ascunzându-se permanent. Dar mâna lungă a KGB l-a ajuns și l-a ucis. Așa merg lucrurile. (În imagine, spitalul în care a agonizat Litvinenko)



Extraordinar!



Sunt aici ...

Valorez 7,00 lei / pachet

Țigaretă cu filtru, aromată THOMAS RADFORD SUNDAY'S FANTASY



www.tti-romania

STIMAȚI CONSUMATORI

La magazinele Tobacco Shop din Auchan, Victoria, Unirea din București (tel. 0744-640.325) puteți să aflați informații utile citind integral acest fluturaș respectiv să cumpărați diferite cadouri și unul din următoarele produse din tutun și accesorii fumători:

- **ȚIGARETE:**
 - Thomas Radford Sunday's Fantasy, aromă inegalabilă.
 - Moods;
 - Clubmaster, Independence, Vasco da Gama, Handelsgold (aromă de vanilie, cișcoș);
 - Neos (aromă naturală, cișcoș, vanilie), J. Cortes;
 - Candle Light (aromă naturală, cișcoș, vanilie)
 - **TUTUNURI DE PRIZAT:**
 - Gletscherprize, Gawith Apricot;
 - **TUTUNURI DE PIPĂ:**
 - Borkum Riff, Tilbury, Brookfield, Thomas Radford Sunday's Fantasy, Mac Baren.
 - **TUTUNURI DE ÎNĂȘURAT:**
 - Red Bull, Tilbury;
- Pipe, perii și filtre de pipă, specii, dispozitive de încălzit și înășurat țigaretă și alte accesorii fumători. Pentru informații suplimentare sau comenzi en-gross în județul d-vastră, apelați la unul din următoarele numere de telefon:

BUCUREȘTI	0740-134829
BUCUREȘTI	0744-640325
CARAS-SEVERIN, HUNEDOARA, MEHEDINTI	0742-500008, 0722-796535
ARAD	0742-944861, 0722-796535
TIMIȘ	0722-796535
BIHOR, SATU-MARE	0745-665891, 0722-796535
CLUJ, SĂLAJ, BISTRITA-NAȘAUD	0744-637339
MARAMUREȘ	0740-978416, 0744-637339
COVASNA, HARGHITA, MUREȘ	0723-517372, 0744-637339
BRAȘOV	0723-284847, 0744-637339
SIBIU, ALBA	0721-274135, 0744-637339
PRAHOVA, DÂMBOVIȚA	0747-469.949
ARGHES, VÂLCEA, DOLJ	0722-275365
GALATI, BRĂILA, TULCEA, CONSTANTA	0745-230233
IASI, BACĂU, NEAMȚ, VRANCEA	0745-067705, 0745-067704

TOBACCO TRADING INTERNATIONAL RO S.R.L.

• Tel.: 0259 30 60 33 • Fax: 0259 44 71 52 • Mobil: 0722 76 67 53

E-mail: ttitoradea@yahoo.com • www.tti-romania.ro



IMPORTATOR: țigări de foi, trabucuri, tutunuri de pipă, tutunuri de țigaretă înășurate, Snuff, pipe (lulele), perii și filtre pentru pipe, butucele de pipă (futaș), dispozitive de înășurat țigaretă, folie pentru țigaretă înășurate, alte accesorii pentru fumători.

TRAGE ȘI NU ... INSPIRA

1. - Alegeți trabucul/țigara de foi potrivită poziției tale de moment. Dacă ești începător fumează o țigară de foi.
2. - Trabucul/țigara de foi se aprinde cu o flacără neutră pe bază de gaz sau de la chibrit.
3. - **NU INSPIRA** fumul de trabuc în piept, menține-l puțin în gură după care lasă-l să iasă ușor afară!
4. - La sfârșitul fumăturii țigara de foi/trabucul nu se strivește în scrumieră, se lasă să se stingă de la sine.
5. - A doua zi nu-ți reaprinde trabucul/țigara de foi, cenusa rămasă anterior îți conferă un gust amărui.
6. - Savurează meticolos trabucul deoarece este produs din tutunuri de cea mai bună calitate iar utilizarea lui neechibuzată îți afectează și ... bucuratul.

Directiva Consiliului CE 89/622/CEE: Tutunul dăunează grav sănătății.

Război civil la liberali

LIBERALI, dar DEMOCRAȚII!

Liberalii nu au fost niciodată un partid, ci mai multe. Un conglomerat. Dacă se mai războiesc multă vreme, ar putea avea „șansa” PNȚCD în 2000: să nu mai intre în Parlament direct de la guvernare! Catastrofa trăită de țărâniști se pare că nu a prins deloc la liberali, care nu trag învățăminte, ci se închipuie țanțoși deasupra acelei situații. Acel fragil scor în sondaje s-ar putea să se rupă cu totul, dacă mesajul pe care îl transmite partidul e unul de dezbinare.

Ultima lovitură: infilțarea, de către „platformiști”, în frunte cu Theodor Stolojan, a Partidului Liberal Democrat. Curat ca în Caragiale: liberali-liberali, da' și democrați.

Pe ce mizează Stolojan

Este limpede că Theodor Stolojan mizează pe un singur lucru: căderea lui Tăriceanu din fruntea guvernului. Îl ajută, poate, și recidivele de sănătate ale primului-ministru: hărțuit de gherila genunchiului buclucăș, Călin Popescu s-ar putea să devină tot mai Genunchianu. Operație la o clinică din străinătate (Franța), infecție la genunchi, insensibilă la tratamentul de până acum, un cor de medici care l-au trimis să se opereze peste hotare, ceea ce,

între timp, s-a și întâmplat – iată condițiile cărora trebuie să le supraviețuiască primul motociclist al țării. Pe de altă parte, Traian Băsescu a anunțat că, după integrarea efectivă a României, la 1 ianuarie, e hotărât să rupă pisica și să pună umărul la declanșarea procedurii de schimbare a Guvernului, gândindu-se și la anticipare. Lipsită de pârghille, instrumentele & avantajul/ascendentul guvernării, persoana primului-ministru va deveni tot mai pedestră în interiorul partidului, va conta tot mai mult la capitolul decor. Poate, doar,

în spate, să mai conteze, arhitectura financiară a lui Dinu Patriciu. Dar atunci pare a fi momentul de grație al lui Stolojan. Aripa Tăriceanu este încă refractară, se pare, și la alegeri anticipate, care nu avantajează, pe ansamblu, în starea dată, Partidul Liberal. Deși el s-ar putea răzgândi.

Valeriu Stoica sau absența charismei

A fost un moment revelatoriu acela în care unul dintre fruntașii liberali din tabăra Tăriceanu a pus degetul pe rană, accentuând ce-i lipsește lui Valeriu Stoica: în primul rând, charisma. A nimerit-o. Dar ce nu îi lipsește știm cu toții: are faima de marele combinagiu al liberalilor. Fără unificarea liberală, liberalii ar fi făcut și acum figura unei mișcări politice de operetă, fără anvergură. Anvergura le-a dat-o tocmai acea combinație politică a lui Valeriu Stoica – și a altora, care a strâns liberalismul în matca sa ideologică.

Front deschis

Impresia pe care o lăsa, până de curând, scena liberală era de teatru de operațiuni militare. Cei din filiala Iași se pregăteau să-i excludă pe partizanii lui Stolojan, cât mai supraviețuiseră în partid. În exact același timp, oameni marcați de la filiala Brăila, treceau cu arme și bagaje în curtea aripei disidente, luând cu ei, ca din întâmplare, și oamenii de afaceri care îi susțineau pe plan local. Pierderi semnificative în ambele tabere. Până s-a auzit glasul mai împăciuitor, întâi, al lui Gheorghe Futur, care a trecut, ulterior, cu arme și bagaje, în tabăra lui Stolojan. Chiar



și la acest moment, apele sunt încă foarte tulburi. Se invocă doctrina liberală, deși la mijloc sunt mai degrabă problemele personale. Sedusă de viitorul Platformei Liberale, Mona Muscă a consimțit să intre printre platformiști.

Alegerile anticipate, un handicap

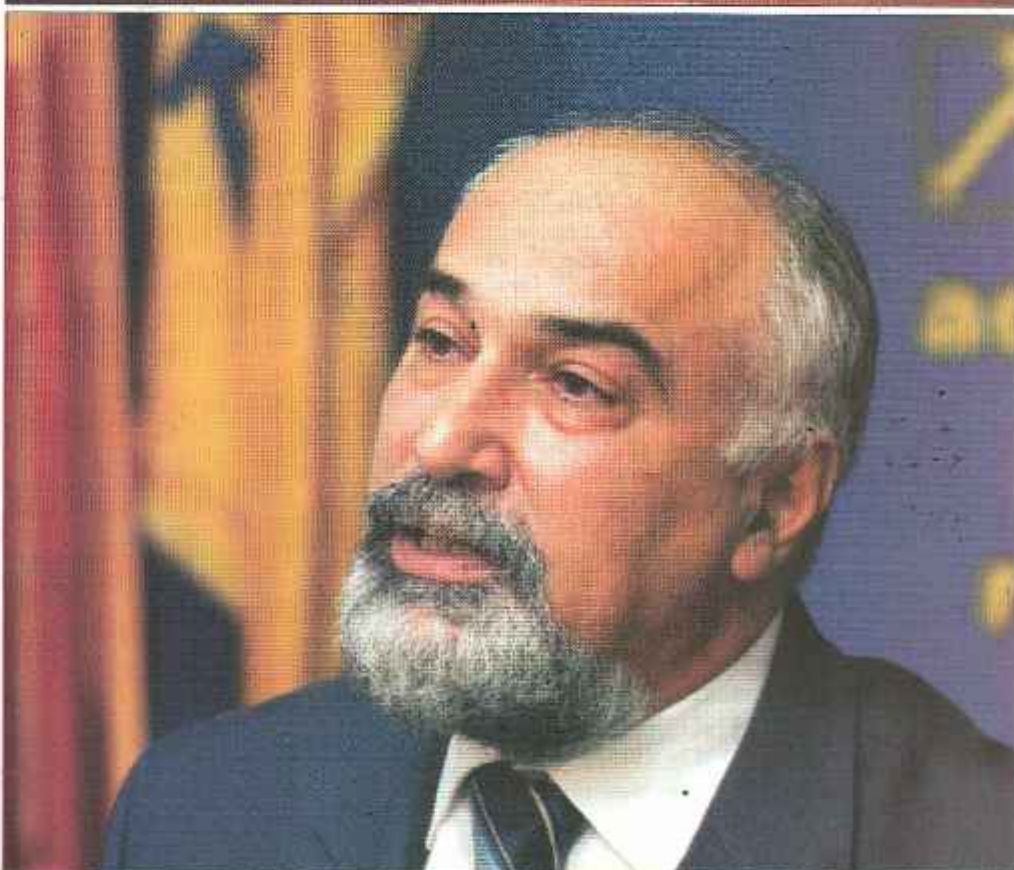
Deși nu a existat o declarație netă (se mai revaluează situația!), Partidul Liberal nu pare a fi partizanul alegerilor anticipate, pe care le-a propus, repetat, Traian Băsescu. Are și de ce. Așa fărâmițat și minat de interese cum este, partidul nu are mari șanse să realizeze un scor electoral care să treacă de zece sau douăzeci de procente. Prinde contur și dezbaterile alegerilor deschise în PNL, propusă de doi analiști politici. Culmea, atât Stolojan cât și Tăriceanu, ambii se declară dezamăgiți de politica în registru minor pe care o practică grupul rival, „cei alți”. Uitând că, până acum o lună-couă, ambele grupuri făceau cam... aceeași politică. Dacă acceptă alegeri anticipate, prim-ministrul Tăriceanu ar mai putea avea șansa unei guvernări de încă doi ani. Ultimul sondaj Gallup îl dă PNL-ului un 7% chinut.

Ultimele strigări

După demisia lui Gheorghe Flutur, atât din partid cât și din guvern, politicienii liberali de rang mai mic – cât și analiștii parlamentari – s-au închis în birouri, s-au bari-cadat. Au fost prinși între ciocan și nicovală, adică între petroliberali și platformiști. Estimări neoficiale, neconfirmate de sondaje, dau ca probabil un procent de 4% care ar putea fi obținut de către platformiști, în cazul unor alegeri anticipate. Cifrele au fost avansate tot de către politicienii liberali, dinăuntru sau din afara platformei. În horă s-au prins și conservatorii, care au reproșat platformiștilor obediență către Cotroceni. Dar și ceilalți, petroliberalilor, că nu i-au susținut îndeajuns în inițiativele parlamentare, deși au anunțat că sunt deschiși către colaborarea cu ei. Sfârșitul de an a găsit la guvernare un guvern minoritar, o propunere de alegeri anticipate la orizont – și retragerea membrilor Partidului Conservator din guvern. E drept, tocmai atunci când Codruț Sereș, ministrul Economiei, era vânat de procurori în dosarele energiei. În final, merită menționată replica semnificativă cu care platformiștii și-au semnat apariția Partidului Liberal Democrat: „Asistăm la decesul PNL, semnat de Tăriceanu, Olteanu, Orban și Antonescu”, a spus Theodor Stolojan.

Între timp,
Varujan Vosganian a devenit vicepremier, iar secretarul general al PNL, Dan Motreanu, a fost propus ca ministru al Agriculturii

Text: **Mihail Gălățanu**
Foto: **Mediafax**



Benone Pușcă: „Învățământul particular este discriminat”

Recent, între Ministerul Educației și Învățământului și sindicatele profesorilor a re izbucnit scandalul salariilor. Benone Pușcă, rectorul Universității Danubius din Galați, crede că: „Explicația re izbucnirii certurilor profesori – minister o constituie salariile mici din învățământul preuniversitar. În învățământul superior din România consider, însă, că salariile sunt corespunzătoare. Sigur, și aici salariile pot crește, e normal într-un stat democratic fiecare să fie plătit după măsura capacităților sale.”

▼ Vă rugăm să puneți o notă sistemului de învățământ românesc!

– Învățământul românesc are nota pe care o are întreaga societate românească, pentru că face parte dintr-un sistem care nu merge prea bine. Universitatea Danubius din Galați este una dintre cele mai bune din țară. Spunem aceasta nu după evaluările noastre, ci după ale unor organisme naționale care ne situează în plutonul fruntaș al performanțelor. În ceea ce privește statutul învățământului particular în România, el este unul discriminatoriu față de cel de stat. El nu este privit ca o alternativă loială la învățare, ci ca un concurent periculos la suficiența de sine a multor instituții de stat.

– Cum se descurcă financiar o universitate particulară?

– Dacă veți vizita universitatea noastră o să vă convingeți că am ridicat un adevărat edificiu, care dispune de trei amfiteatre mari, de peste 20 de săli de cursuri și seminarii, de laboratoare și de o bibliotecă cu peste 22.000 de volume, dar și de un sediu administrativ, construit sub semnul funcționalității și, de ce nu am spune-o, al bunului gust și stricteței utilității. În viitor, ne propunem să adăugăm spațiului existent, o aulă universitară, Aula Magna, cum dorim noi să-i spunem, la care vom adăuga și alte săli, destinate disciplinelor sportive și altor utilități. Așadar, financiar, ne descurcăm corespunzător și, în această idee, precizăm că ne folosim atât de sursele proprii, cât și de surse atrase, prin sponsorizările de care am beneficiat, în bani și materiale de construcție.

– În condițiile în care universitățile care au facultăți de Drept au scos în ultimii ani și scot în continuare numeroși tineri cu diplomă de Drept, dar nu își găsesc locuri de muncă în domeniul pentru care s-au pregătit, care ar fi atitudinea pe care ar trebui să o aibă universitățile cu asemenea profil?



O informație bombă afirmă că în învățământul preuniversitar ar exista circa 600 de profesori care au probleme psihice. „În ceea ce privește problemele psihice ale unora dintre profesori, nu mă pronunț. Dar, bineînțeles, nu au ce căuta în învățământ persoanele cu probleme psihice. Există un control anual care se face în învățământul superior. Probabil că în mediul preuniversitar a fost făcut superficial”, susține Benone Pușcă.

– Nu numai Dreptul, dar oricare altă specializare nu poate rezista dacă nu este cerută, dar nu numai pentru un loc de muncă, ci și pentru o pregătire complementară într-o altă profesie. Astăzi sunt tot mai mulți care absolvă două, trei facultăți și faptul e benefic atât pentru individ cât și pentru societate.

– Care sunt minusurile și plusurile învățământului particular actual din România?

– Nu știu dacă putem vorbi neapărat în acești termeni despre învățământul particular. Minusurile nu sunt ale învățământului particular în sine, ci rezultă din improprietatea aplicării unor legi, din existența multor prejudecăți la toate nivelurile societății și așa mai departe. Avantajele ar putea fi maxime, pentru că aici funcționează, în mod real, „autonomia universitară” și managementul performant.

– Căruia zvonul că, odată cu limitarea facultății la trei ani, devine aproape obligatoriu un masterat, fiindcă altfel este ca și cum ai făcut facultatea degeaba. Este adevărat? Vă rugăm să ne dați amănunte.

– Nu e vorba de zvonuri, ci de cunoscutele documente de la Bologna, pe care le-a semnat și România. Așa că „unde-i lege nu-i tocmăală”. Altfel spus, în vederea unei promovări ce presupune un concurs la care participă și absolvenții de masterat, implică necesitatea evidentă a înscrierii la masterat, în scopul obținerii unei diplome de master, ceea ce conferă dreptul la egalitatea de șanse.

– Există tendința ca facultatea să devină ceea ce liceul era pe vremuri... De pildă, cine

avea liceul pe atunci era considerat un om cu studii, iar cel care avea facultatea era deja undeva sus, acum extrem de mulți tineri termină o facultate... ce a dus la degradarea instituției numite facultate?

– Cred că e vorba de o percepție greșită. Facultatea nu se confundă cu liceul nici la noi, nici în altă parte. Nu facultatea a degenerat, ci deschiderea porților universității românești a dus la scăderea exigenței, chiar la simplificarea condițiilor de admitere, ceea ce a indus impresia că a scăzut calitatea învățământului superior. Nu este, însă, obligatoriu, ca o creștere cantitativă să ducă la scăderi calitative, nu?

– Care va fi evoluția universităților românești odată cu intrarea în UE?

– Dacă ne luăm după ce s-a întâmplat în Europa, până acum, probabil că va exista o perioadă de tranziție, nu ușoară, nici aici. Sunt prea mulți parametri în această ecuație pentru a contura încă o predicțiabilitate.

– Va recunoaște UE diplomele obținute la facultățile particulare românești? Au șanse studenții de la Universitatea Danubius să fie recunoscuți peste granițe?

– Incontestabil. Deja au fost recunoscute diplomele unor absolvenți, de la Danubius, care au plecat să lucreze în străinătate, unii chiar în învățământul superior.

– Există acorduri ale universității la care sunteți rector cu alte universități din străinătate pentru a se face schimb de experiență?

– Da, există un acord de cooperare cu Universitatea Jean Monnet, cu Universitatea din Flensburg și cu Universitatea Liberă Leibnitz din Mîlano.

– Ce proiecte ați inițiat din poziția de consilier local?

– Suficiente proiecte, mai ales cu privire la îmbunătățirea regulamentului de organizare și funcționare a consiliului local, protecția mediului, planului de urbanism general și zonal.

— Int: Alice Gherman, Mihail Gălățanu
— foto: arhiva personală Benone Pușcă



THE GIRL AND THE LIFE S





Piața armelor în



Ne aflam în Anapta, un orașel din teritoriile palestiniene ocupate, când a fost asasinat șeicul Yassin. Conform tradiției, s-au dedanșat automat revolte de stradă, focuri de armă, *Intifada* în toată splendoarea ei, morți și răniți. Deși nu era cazul, am întrebat niște arabi, așa, într-o doară, de unde își cumpără arme. „De la israelieni, bineînțeles”, ne-au răspuns. „Adică ei vă vând armamentul pe care voi să-l folosiți ca să-i omorâți după aia?”, am insistat. „Desigur, *business is business*”, au zâmbit, cu subînțeles, interlocutorii noștri. De atunci am început să fim cam atenți la teoriile care susțin, mai mult sau mai puțin argumentat, că e ceva extrem de putred în piața armelor din Orientul Mijlociu. Și că, mai mult gri spre neagră de-a dreptul, decât oficială, această piață este „ajutată să existe”. Prin conflicte interminabile, întreținute artificial sau chiar inventate de marii producători de armament și tehnică militară. Că, dacă tot le fac, produsele astea trebuie și vândute, nu?



Orientul Mijlociu

„Jucătorii” care contează cu adevărat în piața armelor se împart în cel puțin două echipe: marii producători și importatorii, nu neapărat la fel de mari, dar musai să fie mulți, cât să „înghiță” oferta. Și de aici încolo încetează orice asemănare cu o echipă sportivă. Pentru că, în situația dată, fiecare jucător al unei echipe are alt interes decât celălalt jucător al aceleiași echipe. Dacă ar fi să cităm rapoartele ONU, cele mai puternice producătoare de arme, în momentul de față, sunt SUA, Rusia, China și Coreea. La capitolul consumatorilor, conform unui raport recent al Centrului de studii strategice și internaționale din Washington, se evidențiază, normal, zona fierbinte a țărilor din Orientul Mijlociu.

Qatar

● este țara arabă cu cele mai mari cheltuieli în sectorul militar, respectiv 32,5% din PIB ● importurile de arme se ridică la peste 50 de milioane de dolari, anual ● prin comparație cu alte armate din zona Golfului, cea qatarează este mică, respectiv 8.500 de persoane ● peste 70% dintre soldații și ofițerii armatei sunt cetățeni străini, angajați pe bază de contract ● a acceptat baze americane în interiorul țării, în schimbul unei protecții declarate

Arabia Saudită

● cea mai puternică forță militară dintre țările membre în Consiliul de cooperare al Golfului ● cel mai mare cumpărător de arme din zonă, cu o „notă de plată” de aproximativ 20 de miliarde de dolari, anual, bani care se duc, în principal, spre America (39%) și Europa (53%) ● armata, alcătuită din 75.000 de soldați, este dotată cu cel mai performant sistem de tunuri din Orientul Mijlociu ● pentru a gestiona, cât de cât, pericolul terorismului, s-a investit mult, în ultimii ani, în Gărzile naționale, care au adunat peste 120.000 de membri

Irak

● forțele militare și cele de securitate internă au fost „subțiate” considerabil după războaiele din Golf, sancțiunile militare impuse și intervenția americană ● în momentul de față, armata irakiană, din care au mai rămas cam 1.600 de soldați, este considerată un fel de forță specială însărcinată cu siguranța internă a țării și, mai ales, cu protejarea traseelor de transport petrolier ● liderii noii armate irakiene susțin că dotarea militară actuală, cel puțin „expirată”, nu le permite nici să facă față forțelor rebele interne, cu atât mai puțin unui eventual pericol extern

Kuweit

● cheltuielile militare anuale reprezintă 7,5% din PIB ● importul de arme, în ultimii ani, s-a oprit la suma de 800 milioane de dolari ● principalii furnizori pentru această piață sunt SUA (62%) și China (25%)

Bahrein

● datorită bazelor militare instalate aici, se află sub protecție americană ● importă arme doar din SUA, în valoare de peste un miliard de dolari, în ultimii zece ani ● cheltuielile militare reprezintă 3,5% din PIB, un procent pe care oficialii țării l-au problematizat, deja, ca fiind prea mare, în condițiile unor relații cordiale cu țările vecine

Yemen

● cheltuielile militare au crescut în ultimii ani, de la 482 milioane de dolari, în 2001, la 942 milioane de dolari, în 2005 ● oficialii țării susțin că aceste cheltuieli au devenit o povară pentru economia națională și caută soluția să le reducă ● importurile de arme provin din Rusia (58%), China (14%) și câteva țări europene

Iran

● cel mai important producător de arme dintre țările Orientului Mijlociu ● cheltuielile militare au depășit 62 de miliarde de dolari, în 2005 ● la capitolul import de arme și tehnică militară se bazează pe China (20%), Rusia (20%) și câteva state europene ● acordă o atenție specială forțelor aeriene, în care s-au înregimentat peste 52 de mii de persoane

Israel

● este supranumit „depozitul” de arme și echipamente militare al Orientului Mijlociu ● se află pe locul cinci între țările mari exportatoare de arme (10% din totalul comerțului mondial), principalul „client” fiind India ● cheltuielile militare reprezintă 7,3% din PIB ● armata este alcătuită din 25 de mii de soldați ● dintre furnizorii de arme, israelienii îi preferă pe britanici și americani

Emiratele Arabe Unite

● cheltuielile militare se ridică la 9 miliarde de dolari anual ● importurile de arme sunt în creștere, ajungând la aproape șapte miliarde de dolari, în intervalul 2001-2004

Egipt

● o țară foarte săracă, dar, în același timp, ocupă locul doi la importurile de arme în Orientul Mijlociu ● are o armată modernă, organizată cu ajutoare financiare americane, în valoare de aproape 29 de miliarde de dolari

Siria

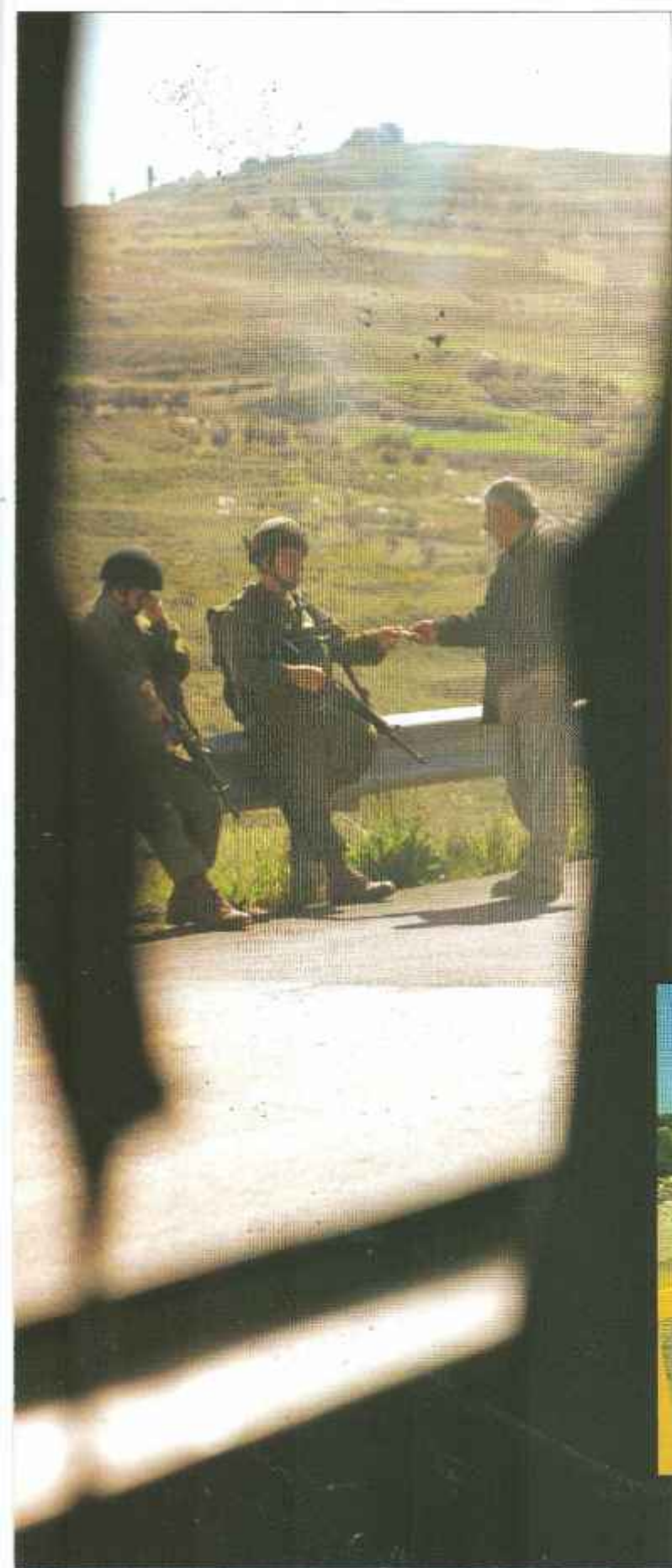
● o țară aflată permanent în stare de război, Israelul fiind principala amenințare ● importă în special armament rusesc, în valoare de peste 75 de milioane de dolari anual ● Guvernul sirian face eforturi deosebite pentru a plăti și, mai ales, a reeșalona datoriile imense adunate din importurile ultimilor ani



„Marii producători de arme au nevoie, ca de aer, de conflictele din țările arabe“

Sub protecția anonimatului, din motive diplomatice, desigur, atașatul militar al ambasadei din București ne-a descris „filosofia” pieței armelor din Orientul Mijlociu: „Țările mari producătoare de armament și-au împărțit destul de clar zonele de influență. Rusiei, de pildă, îi revin așa-zisele țări socialiste, cum ar fi Siria, Egiptul și Irakul, până la schimbarea regimului Saddam. Statele Unite dețin controlul în țările cu mari rezerve de petrol, gen Arabia Saudită, Kuweit, Qatar. Dar de unde interesul marilor producători de arme aproape exclusiv pentru zona Orientului Mijlociu? Eu cred că lucrurile sunt evidente, se văd aproape și cu ochiul liber. Comerțul cu arme este cea mai bănoasă afacere din lume. De vreme ce marii producători nu numai că nu își restrâng activitatea, ci, dimpotrivă, o dezvoltă și o diversifică, armele și echipamentele astea trebuie să se vândă undeva. Și nenorocul a căzut și rămâne, în continuare, pe Orientul Mijlociu, din mai multe motive. În primul rând, este o zonă strategică și o sursă inepuizabilă de materii prime, în special petrol. Cu o asemenea zestre, sigur că

țările de aici nu pot fi lăsate să se dezvolte de capul lor. Și-atunci se inventează conflicte sau se mărește foarte mult cele existente deja. Marile puteri au oameni specializați în asta și îi cumpără, bineînțeles, și pe mulți arabi, care nici măcar nu-și dau seama ce fac. Oamenii din aceste țări sunt ușor de manipulat, pentru că au fost ținuți în sărăcie și ignoranță. Au multe religii, cu multe ramuri, mediul cel mai potrivit pentru a întreține un conflict continuu între extreme. Plătești pe cineva să dea foc la o moschee, de pildă, arabii cred că au făcut-o creștinii și imediat se pune de un război. Cam așa este creată cererea de arme în Orientul Mijlociu, adică artificial. Țările în cauză, simțindu-se tot timpul sub amenințare, importă arme pentru că asta le dă un fals sentiment de siguranță. Dacă importurile nu sunt folosite la timp, ca să facă loc următoarei tranșe, izbucnește, cu siguranță, așa, ca din senin, un război civil, o *Intifada*, un război pentru Canalul Suez. Miza financiară a comerțului cu arme este atât de mare încât nici nu contează că mor mii de oameni și că se distrug țări întregi. Marii producători de arme au nevoie, ca de aer, de aceste conflicte. Chiar dacă uneori se întorc împotriva lor. Cum s-a întâmplat în Afganistan, de pildă. Când eram student, eu am fost racolat să merg să lupt împotriva comunismului din Afganistan, cu ajutorul americanilor. Taliban, în arabă, înseamnă student. Ceea ce vreau să spun este că americanii au creat regimul Taliban și Al Qaeda, pentru a-i scoate din cărți pe ruși. Ce-a ieșit, vedeți și dumneavoastră!”





the Power of Transformation

Data In, Information Out

Pentru mai multe informații accesați www.kofax.com sau contactați partenerul autorizat din România
Net Consulting, Str Știrbei Vodă, nr 150, sector 1, București
Tel: 021 223 27 01, 223 28 99; Fax: 021 312 41 59; E-mail: office@netconsulting.ro; Website: www.netconsulting.ro

„România nu mai are loc pe piața armelor“

— susține col. (r) Alexandru

Manafu, doctor în științe militare, consilier al Oficiului Central de Stat pentru Probleme Speciale al Guvernului României



▼ Ce părere aveți despre teoria conform căreia conflictele din Orientul Mijlociu sunt întreținute de marii exportatori de arme, ca să nu-și piardă piața de desfacere?

— Dacă eu am o fabrică de armament foarte profitabilă, e greu să-i schimb profilul într-o producție de pace. Și-atunci forțez, cumva, desfacerea mărfii. Banul n-are miros, n-are culoare, are doar profit. Orientul Mijlociu este locația ideală pentru un astfel

de scenariu. Are resurse energetice gârâ și conflicte economice și religioase foarte ușor de speculat. Și dacă tot se pompează arme în zona respectivă, normal că la un moment dat trebuie să le și folosești. Că vin alte stocuri, din urmă. Așa că țările din zonă sunt provocate, cu finețe, marii producători de arme, direct sau indirect, distrug ce e de distrus, dar nu chiar totul, că mai au nevoie și pentru viitor de piață... Pentru a întreține comerțul

cu arme se face chiar orice. E suficient să vă spun că, în războiul dintre Israel și Liban, armatele Hezbollah au folosit arme cumpărate de la israelieni.

— De unde provine, totuși, prăpastia enormă dintre declarațiile oficiale, de regulă pacifiste, și o piață a armelor mai mult decât înfloritoare?

— Din interesele economice. Țările importatoare au dulcea iluzie că dacă au armament își pot impune punctul de vedere. Țările exportatoare au confirmarea unui profit uriaș. Vă reamintesc că Statele Unite s-au re-vigorat în momentul în care a început al doilea război mondial. Pe piața de arme nu există scrupule, doar interese. În conflictul dintre Iran și Irak, de pildă, americanii, ca și rușii, de altfel, deși păreau a avea o poziție clară, au vândut arme, într-o veselie, în ambele părți. Apoi, haideti să ne uităm la creșterea economică fantastică a Chinei, din ultimii ani. În timp ce, întâmplător, a devenit unul dintre cei mai importanți jucători pe piața armelor. Și din urmă vine, puternic, Coreea.

— Dar unde sunt restricțiile impuse de organizațiile internaționale în ceea ce privește comerțul cu arme?

— Păi, nu prea funcționează. Armamentul vândut sau cumpărat oficial e, așa, o floare la ureche. Armele și echipamentele militare se vând, în general, pe piața neagră. Sunt rețele bine puse la punct, asemănătoare celor care comercializează droguri. E un fel de economie subterană, comisiunile sunt uriașe, imposibil de demontat. Și nici nu se intenționează asta, pentru că și piața neagră este controlată de marile interese financiare.

— Pe unde se află România în această piață a armelor?

— Pe nicăieri. Fabricile noastre de armament s-au reprofilat, nu mai putem vinde pentru că jocul pieței a devenit foarte strâns și noi suntem prea mici. Înainte de 1990, exportam armament individual, tancuri și transportoare blindate, cam peste tot, din Palestina în Cuba. Mai făceam și noi niște bani. S-a terminat și cu asta. De anul trecut, s-au înființat niște firme de armament, dar vād că nu mișcă, nu au loc de alții. La capitolul importuri, e chiar vesel. Importăm producția anilor '60, vezi avioanele C 130, că dacă nu le luam noi se tăiau la fier vechi. Am luat patru și au zburat doar două. De fapt, se spune că le-am primit ca donație. Cu banii cheltuiți pentru repararea lor, oricum puteam să luăm cel puțin un avion nou. Apoi fregatele de la englezi, alți bani tocați în reparații și întreținere, deși aveam oferte mult mai bune.

— de Liliana Petruș și Ahmad Jaber

— de Octavian Tibăr

„Războiul împotriva terorismului este un pretext pentru a vinde cât mai multe arme“

— susține Kadhanoun Radwan, doctor în economie, sirian, la origini, stabilit în România din 1981

„Paradoxal, deși stau pe muni de bogății naturale, în special petrol, țările Orientului Mijlociu se găsesc, aproape întotdeauna, pe la coada clasificărilor ONU privind țările dezvoltate. În loc să fie folosiți în dezvoltarea economică, banii se duc, la greu, în importurile de armament. Țările din zonă au fost tot timpul sub controlul marilor puteri, iar înarmarea probabil că le dă un oarecare sentiment de siguranță. Cu atât mai mult cu cât sunt măcinate de conflicte interminabile. Fără de care marii exportatori de arme și-ar pierde piața și privilegiile. De ce să plătească americanii, de pildă, pentru baze militare în Europa, când și le fac gratis în Qatar sau Bahrein? Așa stând lucrurile, orice conflict din zonă este manipulat

astfel încât să nu se stingă, ba chiar să se amplifice, dacă se poate. Orice alianță dintre țările arabe se sparge din interior, prin oameni plătiți pentru asta. Dacă observați, toate aceste țări au conducători care aparțin armatei, cu grade militare, ceea ce spune totul. Acolo nu sunt alegeri libere, e un fel de teatru, așa-zisele democrații sunt impuse, ca să poată fi controlate. În acest context, piața neagră a armelor funcționează perfect. Există o armată de intermediari, condusă de foști generali trecuți în rezervă sau pensionați, care își folosesc toate relațiile în acest scop. Sistemul nu va fi demontat niciodată, pentru că interesele sunt proa mari. Dimpotrivă, după cum se vede, piața armelor devine și mai activă, pentru că se inventează pericole noi. Războiul împotriva terorismului este tot un pretext pentru a se vinde cât mai multe arme și echipamente militare.“





SC 6570

imaginează-ți că nu o să te mai deranjeze praful.

Că în loc să repara pe mobilă după o jumătate de oră de la terminarea curățeniei, se va lăsa așteptat câteva zile bune. Și mai imaginează-ți că îți vei dori să fii tu cea/ cel care golește aspiratorul. Că nu mai e un chin, ci o plăcere. Cu aspiratoarele cu recipient de praf de la Samsung vei avea parte de o filtrare excelentă, de putere de absorbție constantă (randament maxim pe toată durata utilizării) precum și de posibilitatea reutilizării recipientului de praf, eliminându-se astfel alergătura și costurile implicate de saci. Cu Samsung este ușor să-ți imaginezi.

Genco

SAMSUNG

Român, locuiesc la



Când avionul în care ne aflam a aterizat în urmă cu câteva luni bune pe aeroportul internațional din Auckland venind dintr-un București bântuit de viscole, după două escale la Londra și Hong Kong, eram conștientă că, pentru mulți oameni din Lumea Veche, Noua Zeelandă rămâne un fel de „vis exotic” desprins cumva din pânzele lui Paul Gauguin, un vis cu insule pitorești populate de femei și flori colorate. Aveam să ne lămurim în curând și eu și soțul meu că, dincolo de festivalurile etno unde dansurile locale mai amintesc, prin ritmul lor de poveste, de un trecut nu foarte îndepărtat, Noua Zeelandă înseamnă în primul rând *a good life*.



Nu întâmplător, monedele din Noua Zeelandă, cu care am făcut cunoștință încă din primele zile de la sosire, poartă pe ele chipul Reginei – Her Majesty Elizabeth II fiind șeful oficial al statului. Aici, Regina este reprezentată de un Guvernator, puterea legislativă aparținând Parlamentului, iar cea executivă Guvernului condus de un Premier. O simplă curiozitate de psihosociolog m-a îndemnat să arunc o privire peste sondajele

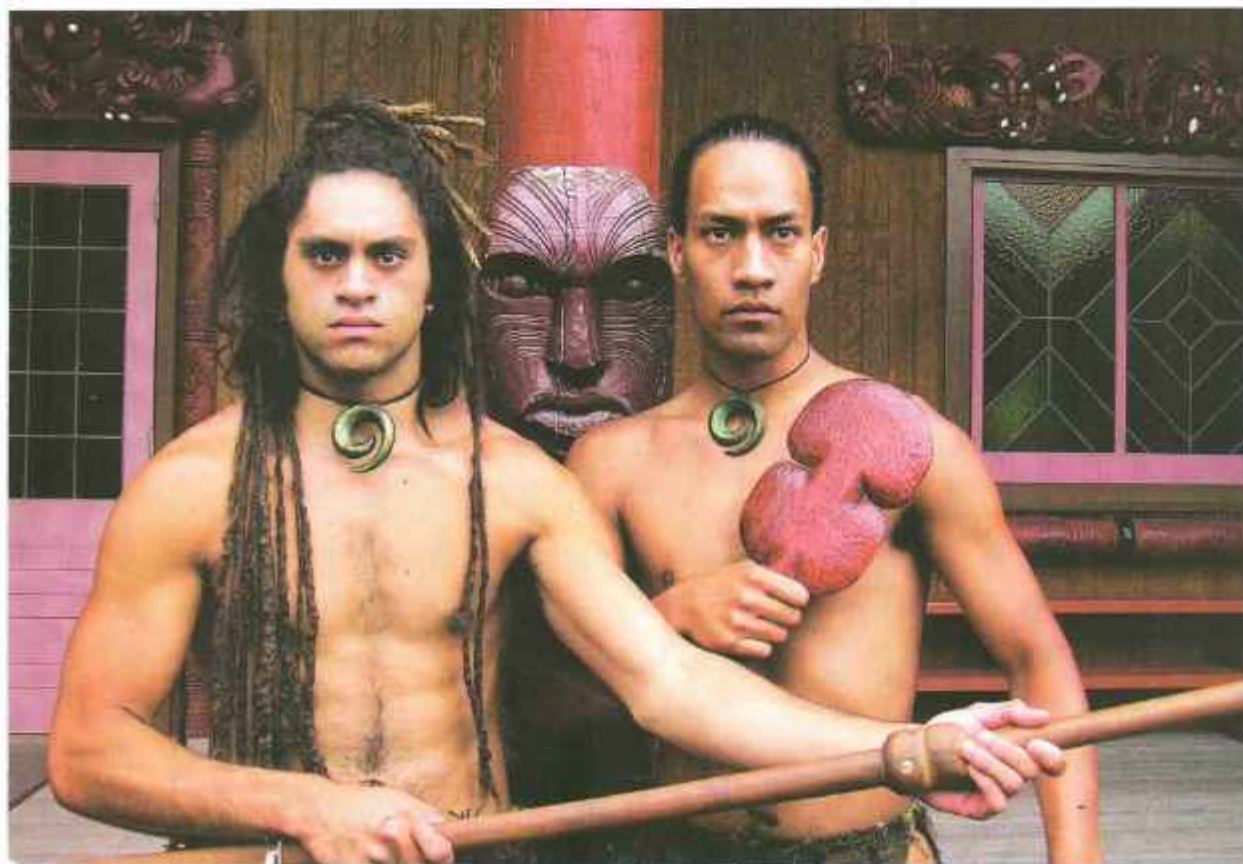
preelectorale de aici și pot spune că în Noua Zeelandă activează câteva partide principale: Laburiștii – al căror lider a câștigat alegerile trecute fiind actualul Premier, Partidul Național (principala formațiune politică aflată în opoziție), Partidul Maori (ce are rezervat un anumit număr de locuri în Parlament) și Ecologiștii. Iar cum discriminarea nu reprezintă o problemă în Noua Zeelandă, actualul Premier aflat, din câte am înțeles, la al doilea mandat consecutiv, este o doamnă.

Pe seurt, Noua Zeelandă de astăzi se prezintă ca o țară modernă care face parte din Commonwealth, o țară cu aeroporturi internaționale și cu deschidere către Asia, continentul cu cel mai mare avânt economic la ora actuală. Ca fost cadru universitar, m-a impresionat numărul mare de studenți internaționali, sosiți în principal din China, care învață în universitățile din Noua Zeelandă.

Situat în insula de nord, Aucklandul apare nu numai ca un centru educațional puternic – Institutul Politehnic având cei mai mulți studenți înscriși – ci și ca un important obiectiv industrial și turistic.

Chiar acum, în seara când scriu aceste rânduri, la fereastra apartamentului unde locuim se profilează silueta luminoasă a celebrului *Sky Tower*, cea mai înaltă construcție din toată emisfera sudică... Cu un design ultramodern, la aniversarea celor zece ani, *Sky Tower* străpunge ca o rachetă gata de lansare cerul în general albastru al Noii Zeelande.

Privit de aproape, Aucklandul mi-a făcut impresia unui oraș cosmopolit, un mixaj unic de culturi profund diferite dar care reușesc spre marea lor merit să coexiste într-un mod pașnic. *Sky City* – complexul care include acest nou *Turn Babel* – constituie atracția de bază pentru turiștii străini cuprinzând două cazinouri, *Sky City Casino* și *Alto Casino*, douăsprezece restaurante și baruri, un teatru cu o capacitate de șapte sute de locuri și un hotel de patru stele. Cum nu mă pasionează jocurile de noroc, nu am acceptat provocarea zeiței *Fortuna* și am trecut impasibilă pe



Antipozi

La Multiplex,
între Lord of
the Rings
și The Last
Samurai

Perle din Tahiti,
aur U.K.
și verighetă cu
diamante,
în dar

Heaven
Beach,
heaven place

lângă mesele de ruletă, dar cine dorește poate paria pe orice, de la curse de cai până la curse de câini...

Tot în Sky City funcționează un Metro Multiplex foarte modern, pentru iubitorii celei de a șaptea arte. Cinefilii știu că natura fabuloasă a Noii Zeelande i-a atras pe regi-zorii hollywoodieni care au filmat aici trilogia *Lord of the Rings* și *The Last Samurai*.

Ca un principiu general, viața culturală se mulează inevitabil pe diversitatea etnică a populației din Noua Zeelandă. Prin urmare, nu lipsesc festivalurile etno, la Auckland International Cultural Festival de anul acesta participând reprezentanți din peste treizeci de țări din Asia, Africa și Europa alături de formațiile autohtone. La finele lui februarie s-a desfășurat Chinese New Year Lantern Festival în Christchurch, iar comunitatea irlandeză din Auckland a organizat o defilare cu ocazia zilei Sf. Patrick. Larga comunitate indiană are la rândul ei diverse sărbători tradiționale și, deloc în ultimul rând, populația Maori se mândrește cu o cultură deosebit de bogată, ilustrată din plin prin exponatele de la Te Papa – muzeul național al Noii Zeelande situat în capitala Wellington.

Pentru admiratorii „clasicilor” se montează acum o reprezentație cu *Faust*, iar Auckland Philharmonia și The Royal New Zealand Ballet oferă concerte și seri de balet în mod regulat. De excepție a fost turneul susținut la sfârșitul lunii martie de Imperial Russian Ballet cu *Romeo and Juliet*. De asemenea, Holy Trinity Cathedral găzduiește concerte și recitaluri în tot cursul anului. La Teatrul Civic din Auckland City vin și spectacole de pe Broadway. Iar după o seară de teatru, ce poate fi mai potrivit decât o cină în



doi? Gurmanzii din lumea întreagă au de ales din mulțimea localurilor cu specific european sau chiar mai exotic, precum restaurantul japonez unde am gustat *sushi* autentic, preparat ca la mama lui acasă și servit în mod tradițional!

Pentru pasionații de *shopping* nu pot să nu amintesc elegantele magazine de pe Queen Street și High Street în care găsești perle din Tahiti și aur din UK, bijuterii interesante, de la cele mai complicate modele până la clasică verighetă din aur cu diamante pe care am primit-o de curând, la aniversarea căsniciei noastre.

Romanticii pot prefera – cum am făcut și noi deseori – o plimbare liniștită, mână în mână, prin parc sau pot să ia feribotul spre North Shore. Nu știu ce să laud mai întâi: frumusețea naturală a parcurilor din Auckland, în special Albert Park, lângă care am locuit în prima lună petrecută aici, sau autostrăzile impecabile pe care nici nu simțeam când am atins 120 de kilometri la oră? Dacă vorbim despre parcuri, cel mai vechi și mai luxuriant parc de aici este Auckland Domain, care se întinde pe aproximativ optzeci de hectare de teren incluzând Wintergarden – o grădină botanică vestită pentru plantele și florile tropicale care sunt puse în valoare, aici.

Dar chiar fără să intri într-o grădină botanică, cred că oricine ar călători prin Noua Zeelandă ar fi fermecat – cum am fost noi, din goana mașinii noastre – de amestecul absolut fabulos de palmieri cu conifere și foioase! Chiparoși drepti ca lumânarea, brazi falnici cum întâlnești de obicei numai la munte, alături de palmieri uriași dar unduitori, pe plajele de la marginea oceanului... Pentru că la doi pași de plajele subtropicale ale insulei se află autostrăzile străjuite în mod cu totul neașteptat de brazi înalți, viguroși, ce nu sunt acolo de azi, de ieri... Am cunoscut deja aproape toate plajele din vecinătatea Aucklandului. Majoritatea sunt imense față de dimensiunile cu care eram obișnuiți noi de la Mediterana: Milford Beach, Takapuna Beach, Kohimarama, Long Bay în nord, Tamiaki și Mission Bay în est. Numai Eastern Beach, de exemplu, unde am mers chiar duminică trecută, este mai mare decât întreaga plajă de la Larnaca. Frumusețea constă și în faptul că alături de plaja propriu-zisă – presărată cu nisip și scoici strălucitoare, nu cu pietricele, cum se întâmplă în locuri mult mai faimoase! – se află o păște ca la munte, cu gazon și copaci foarte înalți, aproape sălbatici, dar și cu mese și scaune din lemn masiv unde poate fi improvizat un picnic după ce te plictisești de baia de soare.



La *Heaven Beach*, în schimb, nu prea ai ce să faci dacă nu posezi o ambarcațiune, iar în toate golfulțele de aici cred că am descoperit mii de bărcuțe cu pânze sau cu motor ori yachturi, după placul și capacitățile proprietarilor. Pentru surf sunt favorite plajele de pe coasta de vest, mult mai „dramatică”, mai agitată de curenți: *Piha Beach* și *Muriwai*. De altfel, în luna ianuarie are loc *NZ National Surfing Champs*, o săptămână de sărbătoare pentru surfers, iar la sfârșitul lui februarie se desfășoară concursul anual de pescuit *90 Mile Beach Snapper Clasic*. Ambele evenimente se petrec în *Northland* unde există condiții propice. Am aflat de la prietenii noștri că turismul de iarnă oferă ocazii de sky și de alpinism pe *Mount Cook* și pe *Mount Tasman*, zboruri cu elicopterul peste *Franz Josef Glacier Valley*, dar mărturisesc sincer că noi nu am ajuns deocamdată în acele zone – este timp și fără îndoială că vom gusta și din acele atracții!

Am fost sedusă de imensitatea oceanului albastru-verzui... În fiecare dimineață când dau la o parte stonurile privesc oceanul și podul urias, cu câteva benzi, străbătut zilnic de mii de autoturisme dinspre Auckland Central către North Shore și invers. În golful spre care se deschid ferestrele apartamentului nostru răsare deseori, când vremea este însoțită, câte o flotilă de ambarcațiuni cu vele sau cu motor fiindcă *yachtingul* rămâne pasi-

unea de câpătii a locuitorilor Aucklandului. Câteodată se întâmplă să traverseze majestuoasă – și incredibil de reală! – o... corabie cu trei catarge ce îmi amintește de *Piratii din Caraibe*, filmul rulat recent la *Multiplex*. Mă întreb dacă aparține vreunui excentric! În orice caz, este demnă de Muzeul Maritim aflat chiar în port, o adevărată mândrie pentru *NZ Royal Navy*.

Din câte am observat, o altă mare pasiune a localnicilor este sportul, dovadă fiind mulțimea cluburilor de golf, a cluburilor de *yachting*, a cluburilor de tenis presărate pretutindeni și, nicidecum în ultimul rând, devotamentul arătat sportului rege în Noua Zeelandă, mă refer la *rugby*! Dar despre *rugby* nu are sens să mai scriu – oricine știe că echipa campioană a lumii la *rugby* a rămas, de câțiva ani, neînvinsă, echipa Noii Zeelande. Poate mai puțini au aflat că ritualul performat de jucătorii de *rugby* de aici la începutul fiecărui meci este un ritual al războinicilor Maori.

Acum doar câteva luni, când încă ne pregăteam actele pentru emigrare în Noua Zeelandă, nu bănuiam nici eu, nici soțul meu cât de repede ne vom împrieteni cu această țară atât de îndepărtată de România.

Dar lumea devine tot mai mică, nu-i așa?... Un univers într-o coajă de nucă!

text **Anda Moculescu,**

corespondent Flacăra în Auckland

Concurs Europa Travel

Vrei să vezi Carnavalul de la Veneția? *Europa Travel* îți dă această șansă. Excursia are loc între 17 și 23 februarie 2007, 17 fiind data de plecare iar 23 data de sosire în țară. În acest interval veți avea ocazia ca în capitala Austriei să faceți un tur pe Ringul vienez, să vedeți Opera, Parlamentul, Primăria, Biserica Votivă, Ministerul de Război, Palatul Hofburg, Biserica Sfântul Ștefan. Veți admira apoi în Veneția: Piața și Basilica San Marco, Palatul Dogilor, Puntea Suspinelor, Ponte Rialto. Participarea la marele festival din Piața San Marco: dans, muzică, spectacole și tradiționalul *Zbor al Ingerului*, alături de zecile de mii de turiști din întreaga lume. Dar veți avea posibilitatea să vedeți și Padova, Verona, iar la sfârșit Budapesta.

Poți și tu să mergi la Carnaval răspunzând la întrebarea:

Care este cea mai frumoasă tradiție Europeană?

Câștigătorul (prin tragere la sorți) va fi anunțat în timp util.

București, str. Berzei, nr. 16, sector 1
Tel.: 021/3127021; 031/4025586; 0722507657; 0788579216
e-mail: office@europatravel.ro; www.europatravel.ro



Trimiteți talonul la adresa: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 24.01.2007

Europa Travel

JACK DANIEL DIST.

LEM MOTLOW PROP. INC. LYNCHBURG

LYNCHBURG, POPULATION 361.
(UNLESS YOU COUNT THE SNOWMEN.)

HAPPY HOLIDAYS, FROM YOUR FRIENDS AT JACK DANIEL'S.



Make this a season to remember. Please enjoy responsibly.

JACK DANIEL'S and OLD NO. 7 are registered trademarks. ©2006 Jack Daniel's. Come visit us at www.jackdaniels.com

O călătorie la Lisabona, pe pânzele unui pictor român

„Brâncuși“ de Portugalia

Miza (și) pe Portugalia! Dacă, până acum, mizele cele mari au căzut pe comunitatea românească din Italia și Spania, de acum înainte merită să ne uităm, cu un ochi cercetător, și spre Portugalia. *Flacăra* este prima publicație care și-a găsit un corespondent special în Portugalia, în persoana Biancăi Marin. Ea este prima care ne-a sesizat că, la acest moment, comunitatea românească a început să se organizeze și acolo, așa cum a făcut-o și în celelalte țări în care procentul de români care trăiesc pe acele meleaguri a început să conteze cu adevărat. Românii din Portugalia au, acum, un ziar și o revistă (ultima, în limba portugheză). Ziarul este bilingv, iar corespondenta noastră va scrie o serie de mai multe articole care privesc viața comunității noastre de acolo. Subiectele vor fi de toată mâna: de la artă la istorie, de la emigranți la muncitori români care traversează, periodic, Portugalia, în vederea șederii pentru a căuta un loc de muncă. Am fost, cu aproape zece ani în urmă, în Lisabona și am constatat că, și atunci chiar, existau destul de mulți români stabiliți acolo. Ei continuă exemplul ilustru al unui cap încoronat, Regele Carol al II-lea, care va constitui, în trecerea sa prin extremul peninsulei iberice, și unul dintre subiectele noastre viitoare. Exilul lui Carol este deja o filă de istorie a emigrației românești pe teritoriu lusitan. La început, au fost mai mult emigranți „ricoșați” din Spania sau „migratori” de etnie romă, dar, ulterior, Portugalia și-a format o emigrație românească a ei, dincolo de aceste „accidente” demografice. Începând cu anul viitor, mai multe agenții de călătorie și-au fixat un cap compas la Lisabona, urmând, după câte am înțeles, să existe și o cursă aeriană directă, probabil asigurată de *Tarom*. Vă oferim, în această lună, un prim eșantion din ciclul nostru de materiale „lusitane”. (M. Gălățanu)

„În artă
nu există
străini”

Nuduri
feminine,
impregnate
de erotism,
în poziții
senzuale

Ușa atelierului pictorului Roméo Niram îmbie prin răcoarea pe care o ghicesc în spatele ei. O sală imensă, plină de pânze, pensule, tuburi, un univers atât de atrăgător prin necunoscutul său pentru cine nu s-a mai aflat în vecinătatea unui pictor.

Pictorul, la numai 32 de ani, ar putea avea foarte multe de povestit. Și-a început studiile de pictură la Academia de Arte Frumoase în anul 1992. În timpul studenției participă la pictura murală a unei biserici din apropierea Bucureștiului. După mai multe peregrinări prin Turcia, Germania, Spania, unde lucrează la comenzi de pictură murală, se stabilește din 2001 la Lisabona.

În 2004 reușește să pună în picioare un

proiect ambițios: un ziar de cultură românească. Astfel, se naște *Diaspora Română și Moldavă*, un ziar de cultură bilingv destinat atât românilor cât și portughezilor. În paralel cu activitatea periodistică Niram continuă să picteze și să expună în galerii de artă din Lisabona și să realizeze lucrări de artă murală în reședințe particulare.

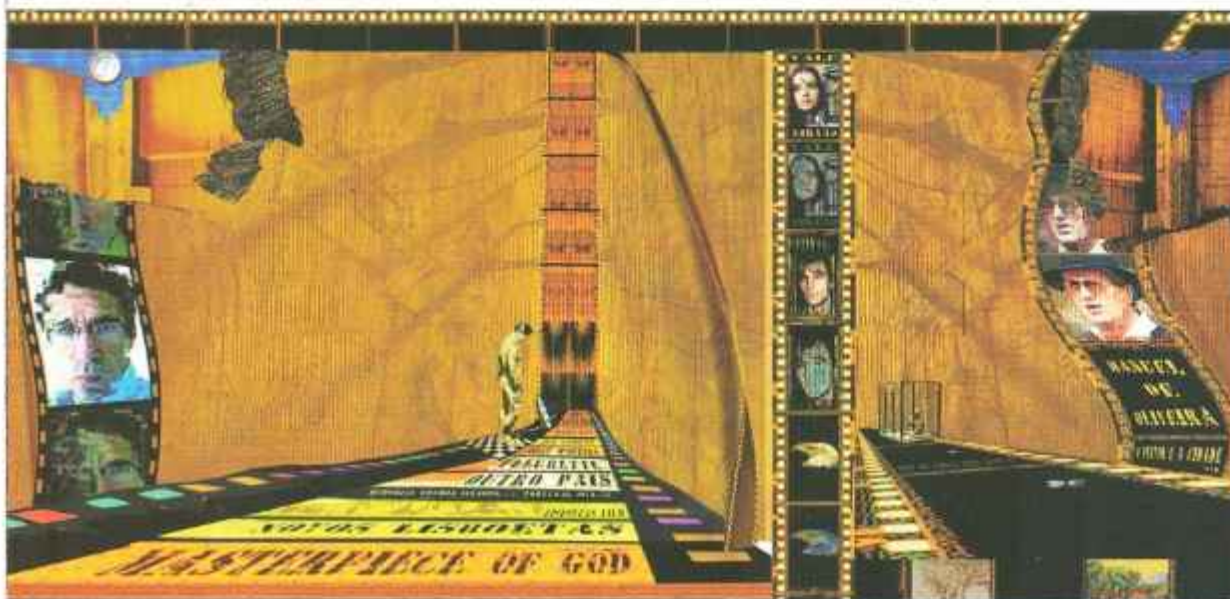
Anul acesta a realizat deja câteva expoziții *Pride*, *Humanitas*, iar până la sfârșitul anului mai are agendate cel puțin încă patru. „Este un an plin, am început prin expunerea unor picturi de anul trecut, ca de exemplu *Simbiozele*, și între timp am terminat lucrul la încă două serii, care vor fi

expuse până la sfârșitul anului în mai multe galerii și instituții de cultură.” Aceste ultime picturi, intitulate *Humanografia*, sunt diferite și ca subiect și ca stil de primele. „Simțeam nevoia de a picta ceva simplu.”

Este vorba de un ciclu care conține picturi din sfera universului cultural portughez: o mică istorie a celor mai importante momente din cultura portugheză, abordată din diferite aspecte, se succede pe pânze. Mesajul pare a fi importanța artei și universalitatea ei. „Da, în lumea culturii nu pot exista naționalități, regionalisme, așa cum spunea Brâncuși, în artă nu există străini.”

Ultimele tablouri, așa cum mărturiseste și pictorul, surprind prin simplitatea cromatică: predomină tonurile de alb, gri și negru, presărate în răstimpuri cu linii subțiri ascendente și descendente de roșu aprins care încadrează figura feminină. El pare să fi căutat în mod voit o apropiere între instantaneele fotografice alb-negru și picturile din acest ciclu. De la depărtare, pentru ochiul neavizat, ar putea fi luate drept fotografii, apropiere aprofundată și de picturile în care trupul femeii apare într-o frumoasă paletă cromatică amintind de galbenul pal al fotografiilor vechi.

Ce se ascunde în spatele acestei serii? Misterul, pare a sugera silueta feminină din umbră. Artiștii au intuit demult că femeia ascunde un mister care vine parcă din altă lume, mai vastă, mai frumoasă. Dar ce





mister ascunde oare femeia, ce are ea atât de deosebit? Caut răspunsul la întrebare dar se pare că nu poate fi decât acesta: un mister este un mister și accesul la mistere, chiar dacă este permis în anumite cazuri, nu face posibilă cunoașterea misterului respectiv. Cine va spune că el cunoaște misterul feminin, că pentru el femeia nu mai e mister, nu poate fi crezut, acel om nu are simțul misterului.

Pictorul nu își propune dezvelirea misterului feminin, ci caută poate chiar adâncirea lui. De aceea, în picturile aparținând acestui ciclu, femeia nu este surprinsă în întregime ci aproape mereu în parte: pe un fundal negru, care amintește de arta fotografică, se ivește luminoasă și albă carnația unui braț, a unui spate, a unui profil feminin. Totul pare făcut pentru a adânci misterul: din fundalul negru, printr-un război de lumini și umbre, silueta feminină mai mult se ghicește decât se arată. Rareori se întrezărește un chip, cu excepția tabloului central, lipsă gândită poate pentru a da ideea *Femeii Universale*.

Nudurile feminine, încărcate de erotism, în poziții având conotații senzuale, se intercalează cu alte ipostaze, care mai degrabă sugerează inocență și intimitate blândă. Faptul că multe dintre figuri par să fie surprinse în mișcare amplifică senzația de instantaneu fotografic pe care aceste picturi ne-o dau.

Femeia apare mereu învăluită într-o aură palidă dar luminoasă de mister. Fie că este vorba de poziții și gesturi senzuale, fie că femeia este surprinsă în atitudini care parcă trădează singurătate și chiar religiozitate, dominantă rămâne aura misterului. Interoghez asupra tabloului central, de mari dimensiuni, în mijlocul căruia o mască se deschide în două părți, lăsând locul unui chip feminin: o incursiune în spatele aparentelor, o călătorie înăuntrul minții și sufletului feminin?

La comentariile și privirea mea curioasă și întrebătoare, Romeo Niram răspunde surâzând: „Nu îmi place să vorbesc despre picturile mele.” Bineînțeles, gândesc eu, altfel s-ar spulbera misterul! „Eu le-am pictat, de vorbit să vorbească cei

care le privesc, mă bucur enorm de orice comentariu, de orice critică pe care o primesc. Așa mi-a venit ideea ultimului tablou intitulat *Critică*, alcătuit de fapt din juxtapunerea a două picturi”. În primul, o siluetă feminină, într-o poziție lejeră, așezată pe un scaun, privește destul de plictisită la un tablou, unul dintre tablourile aparținând acestei serii. Noutatea vine din faptul că avem de-a face cu „un tablou în tablou”, ultimul lăsând iluzia celui care privește de la distanță, de a fi pictat în interiorul primului. De fapt, este vorba de juxtapunerea a două tablouri diferite. Invitația la critică rămâne deschisă și este făcută într-un mod cu totul surprinzător.

Privesc *Simbiozele*, o altă serie de picturi impregnate de prezență feminină. Din punct de vedere cromatic, picturile reprezintă o explozie de bucurie și viață: galben, portocaliu, tonuri calde cărămizii și roșietice scoase în evidență de albastrul intens al apei. „Îmi aduce aminte de impresia lăsată asupra mea de lumina și culoarea capitalei portugheze”. Trupurile feminine sunt reflexul plantelor, labirinturilor legen-

dare, apelor albastre. Predomină însă metafora principală: femeia-floare, simbioza perfectă între carnea și osul omenesc și țesutul delicat al petalelor și frunzelor de trandafiri înrouați, care se unduiesc în același ritm cu mișcările femeii. Momentele captate pe pânză, impregnate de un erotism puternic, păstrează însă o inocență purificatoare.

Părăsesc atelierul pictorului strângând în mână invitația-foliet la vernisajul următoarei expoziții. Imaginile picturilor îmi stăruie în minte și încerc zadarnic să le descifrez. Am pornit în căutarea unui răspuns în legătură cu universul feminin din perspectiva unui artist și am ajuns la o neînțelegere și mai mare. Arta, o definea Kandinsky, este „rostirea tainei prin taine”. Parafrazându-l, aș putea afirma că, în cazul pictorului nostru, arta este „rostirea tainei prin trup”.

Nu mai pot vedea în unduirea albastră a râului în jurul orașului Lisabona decât un tablou de Romeo Niram.

TEXT **Bianca Morin**

Lisabona, 2006, sfârșit de vară prelungă. Capitala portugheză se arată luminoasă și liniștită, poate chiar leneșă. Pe străzi nu prea există lume, singurii care se avântă sub soarele nemilos al amiezii, în loc să profite de apropierea oceanului a cărui apă este mereu de gheață, sunt turiștii, marea lor majoritate spanioli și francezi. Ca într-un tablou de Van Gogh, orașul apare în tonuri calde de portocaliu, galben, arămiu pe fondul unui cer albastru strălucitor. De parcă albastrul cerului nu ar fi de ajuns, apa râului Tejo scilipește limpede, la fiecare cotitură de stradă.



Salonul gustului / *Slow Food*, adică mâncare tiptil, tihnită

TERRA MAD

„Oricine ar trebui să aibă dreptul să consume alimente de calitate. În lume există, pe de o parte, peste 800 de milioane de oameni care mor de foame, iar pe de altă parte, circa un miliard și 600 de milioane de persoane suferă de colesterol și de obezitate. Omenirea a înnebunit. Avem datoria să lansăm o nouă epocă a drepturilor fundamentale ale omului: dreptul la apă, la aer curat, dreptul la biodiversitate”. Când rostește aceste cuvinte, Carlo Petrini, fondatorul *Slow Food* din Italia, îi privește în ochi pe reprezentanții celor peste 1.500 de comunități de produse alimentare sosiți din 150 de țări ale lumii. O armată de peste 5.000 de oameni de toate culorile și de toate limbile, care au invadat orașul Torino, împreună cu produsele muncii lor. Țăranii din Uganda, spre exemplu, au adus cartofi cu pulpa portocalie, culegătorii de iasomie din Korog, Tadjikistan, s-au așezat lângă crescătorii de iak din podișurile Tibetului, iar indienii brazilieni, producători de guarana, au făcut schimb cu indienii care din Kașmir au adus prețiosul șofran.

Două au fost evenimentele care, în ultima lună, s-au bucurat, în Italia, de prezența unora dintre cele mai importante personalități italiene și internaționale: *Salone del gusto* și *Terra Madre*. În timp ce primul eveniment prilejuiește, pe o suprafață de peste 50.000 metri pătrați, expunerea, gustarea și comercializarea de produse din lumea întreagă, cel de-al doilea își propune să fie un spațiu de întâlnire pentru toți cei care înțeleg să ia în discuție soarta produselor alimentare naturale, biologice și să facă în așa fel încât problema alimentară în lume să fie pusă în termenii „bun, curat și etic”.

Succesul celor patru zile de târg al „mâncării tihnite” (așa s-ar putea traduce conceptul de *Slow Food*) este demonstrat și de către cei aproape 200.000 de vizitatori care, în ciuda faptului că au trebuit să plătească un bilet de intrare de 20 de euro, s-au înghesuit cu mic cu mare să vadă și mai ales să guste milioanele de produse.

Totul a fost organizat ca la carte: întreaga arle a fost împărțită pe străzi: a brânzeturilor, a cămurilor, a mezelurilor, a fructelor, legumelor, legumelor uscate, a fructelor seci, a condimentelor și a dulciurilor de tot felul. Mierea de albine a avut o uliță separată, jambonul (*prosciutto*) și parmezanul au avut amenajate adevărate „cartiere generale”, iar pasta italiană (*spaghetti*, pasta cu ou și fără ou, făcută în casă sau industrial) s-a comportat ca și „maestră de ceremonii”. N-a lipsit peștele, începând cu caviarul iraniap (4.500 euro/kg), somon, sushi japonez (pește crud umplut cu orez aromatizat), baccala norvegian (un merluciu de calitate, conservat în sare și apoi uscat la soare). Vinurile și băuturile alcoolice aveau „cartiere separate”, enoteca, în care se intra doar pe baza unui alt bilet





de 4 euro, care cuprindea un pahar și două degustări de câte un euro). Cine voia să mai deguste pe ici pe colo, plătea separat.

Acest aspect, de altfel, care se referă la cât de scump este „scumpul” nostru *Salone del gusto*, a fost unul dintre motivele care a făcut să se discute destul de mult la Torino. Mulți au spus: să se mai ieftinească biletul de intrare, alții au opinat: „Ba nu, să rămână așa, dar să fie incluse și un număr de degustări”. Cert este însă că atunci când e vorba de mâncare, cam toată lumea închide ochii, deschide portofelul și... fie ce-o fi!

Pentru a vizita întregul târg (*Salone del gusto* era deschis publicului, *Terra Madre* fiind apanajul profesioniștilor și al presei), trebuia oricum să dedici o zi întreagă. Trezit dis-de-dimineață, se vine cu autobuzul la Lingotto (fostele birouri ale Uzinei Fiat, astăzi transformate în galerie comercială și amenajate pentru Olimpiada de iarnă trecută), se face o oră de coadă la bilete și, ajuns în interior, cu harta în mână, se începe meticolos vizita. Degeaba se încearcă să se facă întâi „străzile” cu aperitive sărate, cu felul întâi, apoi carne și măcar un pahar la sfârșit, că e imposibil de impus o ordine. Fiindcă cine are brânza învechită și cu mușcăi, ți-o dă să o guști cu miere de salcâm, lângă salam ți se pune și o felie de măr, lângă varza murată (*crauti*) neamțul ți pune și o feluță de cânat. La taraba cu ciocolată artizanul ți recomandă un pătrățel de ciocolată neagră cu ardei iute (*peperoncino*), care te face

să verși „lacrimi de crocodil”. Mai ales dacă voiai să păstrezi în gură gustul somonului sau al cafelei cu care sperai să termini ziua.

Partea amuzantă este că, în cluda acestei desfășurări de forțe și după toate discursurile minunate privind mâncarea sănătoasă, la ora prânzului se formează o coadă zdravănă la *autogrill* (sinonimul perfect al *fast-food*-ului) și sute de cetățeni infometați își minăncă hamburger-ul sau hot-dog-ul cotidian. O fi vina prețurilor? A prostului obicei alimentar? Sau câte un pic din amândouă?

La loc de cinste au fost amplasate cele 300 de „prezidii”- asociații care expun produsele excelente, numite „de origine protejată”, care provin, așadar, doar dintr-un anumit loc. Erau: fisticul și stafidele din Afganistan, mierea biologică (pentru care Brazilia, Camerun, România, India, Italia au semnat o Cartă internațională a mierii de calitate), parmezanul din Reggio Emilia, jambonul (*prosciutto*) din Parma, pâinea cu miez galben, din făină de grâu dur, brânza de burduf de la Moeciu (jud. Brașov) și dulceturi de la Saschiz (Sighișoara).

„Am venit cu 200 de kilograme de brânză de burduf învelită în scoarță de brad și am vândut aproape tot”, spune orgolios domnul Istrate, care atrage clienții cu brânza sa, desigur, dar și cu aspectul de om sfânt, cu clopul dat deoparte și cu cojocelul cusut cu măiestrie. „Se oprește lumea, gustă, miroase și la sfârșit deschide portofelul.”

La fel se întâmplă și alături, unde Fundația ADEPT prezintă gemurile de nuci

verzi, de măceșe, de corcodușe: *Buono, squisito* (Bun, delicios), exclamă toți cei care le gustă. E o senzație nouă, aceea pe care o simți când ți se spune nu în românește, ci în limba engleză, de către un britanic care lubește țara noastră: „Trebuie ca românii să aibă grijă de mediul și de peisajul pe care îl au, fiindcă odată ce s-a distrus, este iremediabil”.

Ciocolata pe care am mâncat-o la sfârșitul zilei, rotundă, sub formă de amfiteatru roman, simbol al ideii de *food design* și care stimulează toate cele cinci simțuri (mirosul, pipăitul, auzul, văzul și gustul), a reprezentat apoteoza ideii de *very, very Slow Food*; după 15 minute de explicații, după ce am pipăit, privit, mirosit și „ascultat” punctul de nupură al ciocolatei amărul de Ecuador față de cea a Venezuelei sau Madagascar, am gustat întâi o bucată cu o țuică mai tare (ca să „clătească bine gura și să o pregătească pentru următoarea degustare), apoi alta și alta și încă una, însoțită, aceasta din urmă, de un *Barolo chinato* (un vin dulce, roșu, aromatizat cu coajă de rabarbar, gențiană și vreo zece lebururi aromatice, produs în Piemonte încă din 1800. Astăzi o sticlă de calitate medie costă 30-50 de euro). Marco Avidano, proprietarul *pasticeriei* care a produs, împreună cu designerul Corrado Tibaldi, ciocolata *Radiosa*, spune: „N-aș putea să stau astăzi aici dacă în *pasticerie* n-ar fi Adrian, *il ragazzo romano*, care, în lipsa mea, e omul de bază”.

Text: Viorica Nechifor
corespondentul Flacăra la Torino

Lunca-i luncă, frunza-i verde

Ce-a fost **TROFIN** nu s-a **USC**

Trofin și Uscat? Uscat și Trofin? Da, și ceva în plus: DJ Tone, Eva și o emisiune relativ nouă la TVR 1 – Dis-de-seară. În fiecare seară, cei patru încearcă să ne descrețească frunțile, după o zi de muncă. De profesie ingineri, dar cu vechi state de umoriști în trupa Bum a Facultății de Mecanică din Cluj, Constantin Trofin și Ovidiu Uscat și-au mutat de cinci ani încoace „cartierul general” la București.



Ovidiu Uscat: „Am venit cu niște noutăți de abordare, am deschis programul către oamenii simpli, avem rubrica

Play-back pe care am lansat-o și încet, încet începe să prindă viață. Vrem să continuăm în registrul acesta și în sezonul viitor, poate mai adăugăm rubrici care să aducă oameni obișnuiți și umorul lor involuntar. Am repus în drept ideea cu trucajele, deși aparent sunt cam aceleași chestiuni. Ideea este că trucajele pe care le facem acum sunt rupte din actualitate, chiar încercăm să fim în actualitatea zilei, de multe ori a orei. Se întâmplă lucrurile la ora 13.00-14.00 și încercăm să le avem și noi la ora 18.00 în emisiune.”

▼ **Ați revenit în TVR la mijlocul lui octombrie, de ce v-ați întors?**

– **Ovidiu Uscat:** De aia, să le arătăm noi!

– **Constantin Trofin:** Pentru că a meritat.

– **Cine v-a invitat din nou la TVR?**

– **O.U.:** Oferta a venit din partea Irinei Radu, noi eram încă în discuții dacă vom mai realiza sau nu materialul pentru *Antena 1*, iar când am auzit că va fi un alt tronson orar, ne-am gândit că o să ne fie mai ușor. Ne-am înșelat! (*strigă tare*). Știam că este vorba despre o emisiune de seară timp de o oră și nu două și ne-am gândit că va fi foarte interesant. Dar... ne trezim tot de dimineață, dacă nu la șase, la șapte și jumătate tot suntem în picioare pentru a pregăti emisiunea în fiecare zi.

– **C.T.:** Percep programul mai bine, adică nu îmi pare rău că am făcut schimbarea asta.

– **Ați părăsit TVR 1, și ați plecat în Antena 1, ați revenit la TVR 1.**

– **O.U.:** Nu am părăsit TVR-ul, am părăsit un TVR al celui an când am plecat. Și nu am părăsit instituția, ci o situație și niște oameni, care nu voiau să facă televiziune, dar care prin selecție naturală, la momentul actual, nu mai sunt nici ei în televiziune și instituția se reorientează și se apropie mai tare de vremurile noastre.

– **Nu e mai dificil să răspunzi cerințelor publicului seara, în prime time?**

– **O.U.:** Seara este cel mai bine satisfăcut, din câte știu eu.

– **C.T.:** Dar nu e *prime time*, dacă era *prime time* aveam buget mai mare. Poate că lumea e mai interesată să se uite la noi seara. Cred că publicul, seara, când vine de la serviciu și se pregătește să se relaxeze este mai dispus să se simtă bine decât dimineața. Așa cred. Și dimineața e foarte important, îți creează o stare. Bine, dimineața lumea vrea sau nu vrea să se simtă bine. Când vii acasă de la muncă, însă, cred că vei să te simți bine.

— Aveți mai multă libertate de exprimare la TVR decât la Antena 1?

— C.T.: Nu ne-a împus nimeni nimic nicăieri pe unde am lucrat, nici măcar în producțiile la TVR înainte de a pleca noi în Antenă. Ne-au zis scurt: se scoate emisiunea că nu ne place, dar nu ne-a zis nimeni să facem aia sau aia. Ideea este că până acum nu am avut ingerințe esențiale în program. Sunt și chestiuni care țin de politica trustului, cum a fost cazul în Antena 1, dar nici acolo nu au fost destul de dure. Să nu faci aia sau aia, să nu dai în Voiculescu, dar noi, din contră, chiar am dat. Aia din regie s-au luat de cap, dar chiar a ieșit bine. Așa că, să vă așteptați la știri cu Giurgiu! (râde)

— O.U.: Tot județul Giurgiu!

— De ce v-ar urmări lumea, în afară de faptul că publicul vrea să se relaxeze?

— C.T. (măltos): Chiar e aiurea că se uită lumea!...

— O.U.: În afară de SRI nu știu dacă ne mai urmărește cineva. De ce ne-ar urmări?

— C.T.: Noi facem niște lucruri care sigur ne plac și eu cred că, dacă faci un program de televiziune sau orice altceva și îți place ceea ce faci, atunci lumea te remarcă. Dacă faci pantofi și îți place meseria aia lumea o să-i cumpere. Cred că așa e și aici.

— O.U. (pe un ton glumet): Cu alte cuvinte, uitați-vă la noul Cine știe dacă nu



veți auzi despre Uscat și Trofin făcând pantofi! Încercăm să aducem cât mai multe povești în programul acesta și subiecte pe care vrem să le documentăm foarte bine. Și am realizat emisiuni care s-au și făcut remarcate. Spre exemplu, am avut o familie din zona Branului care a dat lovitură vânzând brânză la un festival de mâncare destinat alimentației naturale, deci fast foodului, unde s-a întâmplat să fie o familie în care nea Țică să semene foarte mult cu Oliver Hardy, am adus povestea în platou, am fost la ei și am filmat la stână. Am avut apoi povestea cu sarmaua de șase kilograme, încercăm să intrăm, prin intermediul studiourilor teritoriale ale TVR, în locuri și povești din foarte multe zone ale țării: Iași, Craiova, Timișoara, Cluj etc. Bucățele de țară adevărate. Firimituri de realitate.

— C.T.: Sau chestiuni care se potrivesc cu cea de astăzi prezentată de noi, o argentineancă trăiește în România — Analia Selis — și un român care s-a dus în Argentina să filmeze și, peste tot, Constantin Țicu Lăcătușu, care escala-dează munții.

— O.U.: Dacă aveam studioul teritorial pe Himalaya transmiteam de acolo!

— Când mai ajungeți la Cluj, bănuiesc că în weekend?

— C.T.: Da, ca parlamentarii.

— O.U.: Nu, parlamentarii pleacă Joi la amiază, noi muncim și vinerea. Emisiunea e de luni până vineri și vineri o ținem la aeroport.

— C.T.: Parlamentarii au mai mult de muncă fiindcă ei au două zile de muncă în teritoriu, noi ne odihnim numai sâmbătă și duminică.

— Vă considerați oameni de succes?

— O.U.: Tu n-ai citit Capital Top 300? Nu ai văzut care sunt oamenii de succes?

— C.T.: Succes înseamnă când... suntem oareșcum cunoscuți. Doamne,

mulțum că suntem sănătoși! Mulți ne încurcă, dar nu putem scăpa de ei. Oamenii de succes, dacă te referi la sănătate, da.

— O.U.: Da, mulțumesc lui Dumnezeu că am doi copii sănătoși și frumoși, că nevastă-mea mă rabdă, dacă astea-s conotațiile succesului — da, sunt de succes, de restul mai e loc.

— C.T.: Succesul nu e o chestie individuală, dacă nu ești tu mulțumit... poți să fii cel mai de succes în meseria ta și să te lase nevasta, să fii bolnav și câte altele. Dacă tu te simți bine cu tine, atunci totul e OK.

— De ce i-ați luat cu voi pe Eva și pe Di Țone?

— O.U.: Amândoi aparțineau echipei pe care am creat-o în Antena 1, noi de fapt ne atașăm de oameni și oamenii de noi și se creează o emulație bazată pe o reacție celulară între noi și după cum sunt legăturile organice de tip catenar CH-CH-CH_n!!!!...

— C.T.: Depinde dacă e alcool sau alchidă! Cred că la Țone e alcool. Ne simțim bine unii cu alții și atunci mergem împreună.

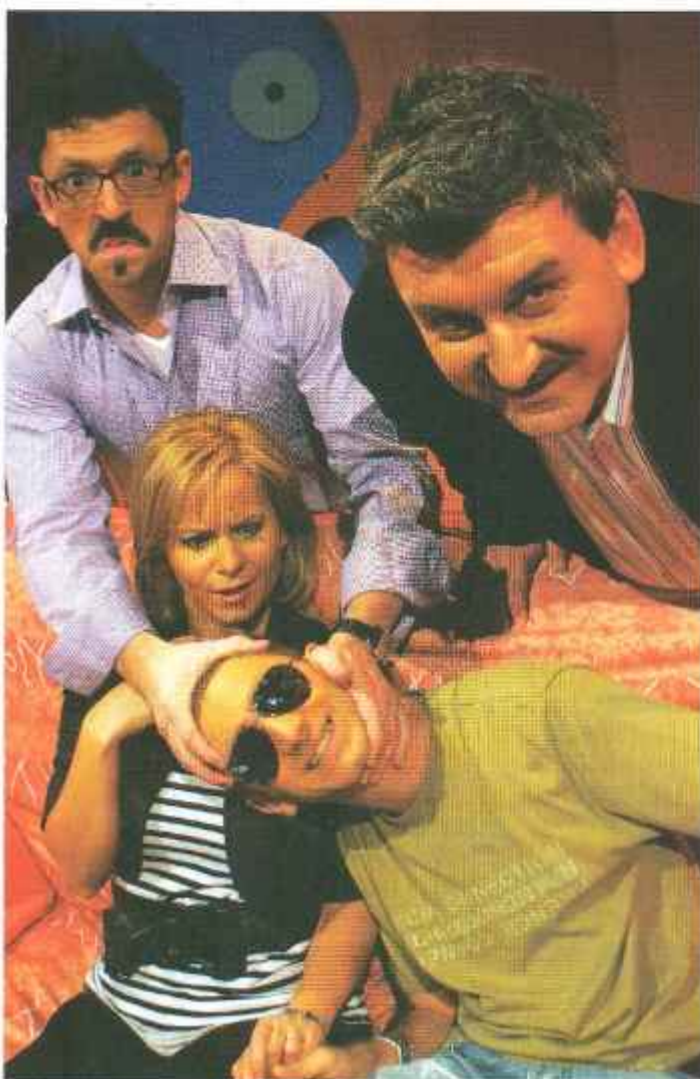
— Cum se desfășoară o zi de muncă?

— O.U.: În fiecare dimineață ne spălăm pe dinți și facem duș. Dar nu împreună! (râde). Eu mă spăl pe dinți, ei își face duș. Nu eu mă spăl pe dinții lui și el pe ai mei. Dușul îl facem separat. Eu vin la TVR și preiau partea de invitați, programare, subiecte, altele decât știrile, după care mergem la studioul nostru de la sediul firmei din București unde facem filmările.

— C.T.: Eu supraveghez tot ceea ce se face din punct de vedere grafic și pe bandă funcție de desfășurătorul programului. Comunicația e continuă, pe e-mail, și ne întâlnim aici la ora 17.00, urmează emisiia în direct, după care mergem acasă și trebuie să scriem pentru a doua zi niște texte.

text Alice-Claudia Gherman

foto Octavian Tîbăr



Cum e să iei *interview* unui vampir

New Orleans, New Orleans, dulce leagăn al vârcolacilor



Pe scriitori îi poți ușor asocia cu orașele în care locuiesc și pe care, inevitabil, le transformă în personaje în cărțile lor. Acesta e și cazul New Orleans-ului, pe care, când îl aduci în discuție, îl și vezi alăturat lui Andrei Codrescu. Dar, desigur, și lui Anne Rice. Anne Rice care, oricine știe, este mama vampirului modern.



Lumina zilei

Love story

Școlile lor

Până acum câțiva ani, tot ceea ce însemna New Orleans se contopea cu persoana Annei Rice. De la naștere, educație, maturitate, căsătorie, familie, carieră literară – totul.

Nașterea a avut loc la Mercy Hospital din localitate pe 4 octombrie 1941, în sânul unei familii definite din Katherine și Howard O'Brien. Acesta din urmă, tracasat de-a lungul vieții de poantele pe care amiculi din copilărie și apoi colegii de serviciu le făceau pe seama numelui său, considerându-l „feminin”, în fericitul moment al venirii pe lume a fiicei sale nu s-a gândit la un lucru mai bun decât să dea mai departe beleaua, preocupându-se cu un nume într-un totu masculin: Howard Allen. Desigur, mai spre anii senectuții, cea care-a devenit apoi Anne a dat vina pentru acest incident pe mama ei, care, zice ea, era cam „boemă” (și cam „dusă cu pluta, un mic geniu și-un pedagog ieșit din comun”, pe lângă altele) și și-a dorit puțin cam prea mult să aibă un copil pe care să-l strige în casă așa cum îl striga și pe soț.

Schimbarea definitivă a numelui –

măcar în plan colocvial – s-a petrecut în prima zi de școală. O călugăriță curioasă din fire, văzând-o rușinată în compania mamei, a rugat-o să-i spună cum s-o cheme. „Anne”, i-a ieșit firesc pe gură și, văzând că n-o corectează mama, micuța viitoare „creatoare de vampiri și vrăjitoare” a considerat acela ca fiind momentul autobotezului ei.

După câțiva ani buni, când Anne împlinise deja 14 primăveri, Katherine a murit. Două ani mai târziu, om hotărât, tatăl și-a găsit o nouă soată și, forțat de împrejurări – i-au transferat cei de la serviciul poștal pentru care lucra –, a fost nevoit să-și strângă lucrurile și să se mute în Richardson, statul Texas. Această schimbare de decor n-a bucurat-o câtuși de puțin pe adolescența Anne, multe nopți după aceea visele fiindu-i bântuite de New Orleans-ul natal...

Totul până când a apărut în cadru un june pe nume Stane Rice, care i-a preluat controlul acestor vise. Pe atunci erau amân-

doi la liceu și, nimic mai potrivit, s-au „gănit” reciproc la ora de Jurnalism (iar asta se petrecea pe la sfârșitul anilor '50!). Stan era cam în aceeași situație cu ea: proaspăt venit din Dallas, stingher într-un oraș nou... și cu un an mai mic decât ea. Când a văzut-o, n-a pregetat să-și părăsească scaunul din primul rând și să i se așeze alături, mărțurisindu-și plictiseala de-a sta singur în față. Totuși, au mers la prima întâlnire amoroasă abia un an mai târziu.

În 1959, cât timp Stan era ocupat cu ultimul an de liceu, Anne a început cursurile Colegiului pentru Femei din Denton. Imediat ce-a isprăvit cu bacalaureatul, Stan s-a dus într-un suflet și el la Denton, dar, ghinion, Anne se hotărâse între timp să-și mute locuința la San Francisco. Grea încercare! În următorii doi ani au păstrat legătura doar prin corespondență. Și prin poștă – printr-o telegramă, mai exact – a venit și cererea căsătoriei, din partea lui Stan. Zis și făcut, pe 14 octombrie, Stan și Allan și-au rostit jurămintele, și-au pus verigheta pe deget, s-au sărutat și-au întemeiat cu bucurie familia Rice.

De-atunci încolo au fost de nedespărțit. S-au înscris amândoi la Universitatea de Stat San Francisco, de unde-au absolvit cu diplome oficiale în '64. Pe-a Annei stătea scris „Științe Politice și Scriere Creativă”.

Între timp, lui Stan începuse să-i fie recunoscută calitatea de poet de perspectivă și, într-un avânt de auto-perfecționare, s-a înscris la doctorat la Universitatea Berkeley. Același lucru avea să-i facă mai târziu și Anne. Amândoi, însă, la scurt timp după începerea cursurilor, au abandonat și s-au întors la Alma Mater din San Francisco.

Vestea că Anne a rămas însărcinată i-a bucurat mult pe soții Rice. Erau fericiti împreună, aveau o situație confortabilă (Stan predă la universitatea pe care o absolvise și primea burse și vorbe de laudă pentru poeziile pe care le producea) și un copil era tot ce le lipsea. Așa că-n 1966, pe 21 septembrie,

Tragedie
în familie

Miracolul
Claudia,
copilul-vampir

Cronicile
vampirilor

Vrăjitoare
și romane
erotice

Schimbare
radicală

Hrisoave
din chilie

li s-a născut micuța Michele.

Trei ani mai târziu, tinerii părinți s-au mutat la Berkeley, acolo unde sâmburele romanului care avea să fie *Interviu cu un vampir* a luat ființă sub forma unei povestiri. Totuși, editorilor le-a atras atenția cu o altă povestire, *Katherine și Jean*. Îmboldită de acestea, scriitoarea s-a înscris la un masterat pentru aprofundarea artei „scrierii creative”.

Lucrurile însă nu se voiau a rămâne la fel de roze. În 1970 a venit vestea-trăsnet. Micuța Michele a fost descoperită ca suferind de leucemie. Au încercat să nu se lase copleșiți de această nenorocire și, doi ani mai târziu, când Stan a câștigat 5.000 de dolari de la *National Endowment for the Arts*, au profitat și-au dus-o pe copilă la Disneyland.

La scurt timp după aceea, pe 5 august, Michele a murit, răpusă de boală.

Suferința soților Rice a fost de nedescris. Anne a intrat într-o lungă perioadă de criză, din care a reușit să o scoată doar un miracol – acela al scrierii. În 1973, în doar cinci săptămâni, Anne a reușit să scrie pe Michele la viață în paginile cărții *Interviu cu un vampir*, rebotezând-o Claudia. Cum se întâmplă însă în majoritatea cazurilor, cartea a fost respinsă la început de mai mulți editori, ajungând abia în 1976, trei ani mai târziu, să fie acceptată de prestigioasa editură Knopf. Succesul fulminant al cărții a atras imediat după sine atenția reprezentanților de la studiourile Paramount, care au cumpărat drepturile de ecranizare pe o perioadă de 10 ani pentru suma de 150.000 de dolari. Restul a venit ca de la sine. O întreagă Cronică.

În lumea literară americană, dacă vrei să-ți câștigi pâinea din scris, mai greu e până-ți găsești nișa în care să te vâri. Anne Rice a avut norocul – dar și înțelepciunea – să intuiească și să profite de potențialul pe care poate inconștient îl pusese în prima ei carte de succes, prologul unei complicate povești cu vampiri, expuse la persoana întâi de protagoniștii principali, apelând în același timp la un ton sobru, de cronicar burghez, la bine documentate decoruri istorice, la curente filosofice și, mai presus de orice, la personaje complexe, frânte între poftele frești (ale vampirilor) și aspirațiile supe-

rioare (de-a redeveni oameni).

Dacă *Interviu cu un vampir* este povestea spusă de Louis unui reporter dornic de o știre senzatională, următoarele cărți din serie îl înfățișează ca personaje mai importante pe Lestat, vampirul ambițios care nu s-ar da în lături de la nimic pentru a-și atinge dorința de supunere totală. Într-atât e de mare pofta lui de mărre, încât, în cea de-a treia carte a seriei, *Regina damnaților* (transformată și ea în film, combinată însă cu cea de dinainte), ajunge să soarbă sângele lui Enkil și al Akashel, fărâșorii vampirilor de pe fața pământului. Mergând chiar mai departe, în *Diavolul Memnoch* nesățuiul Lestat bea până și din sângele sfânt, sângele lui Iisus.

Ciudat este însă faptul că, oricât de incredibile par întâmplările astfel rezumate, citind miile de pagini ale *Cronicilor* nu doar că nu le simți povara, dar nici nu le găsești chiar atât de... supranaturale. Mai că ți-ar veni să-i compătimești pe sămăniș vampirași nobili, boticcelleni, de-o frumusețe inegalabilă, nutritori ai unor iubiri rafinate, mai că ți-ai dori să le alini suferința nemuritoare alăturându-te tagmei lor. Ce altceva mai poate cere un scriitor de la cititorii lui?

Pe lângă seria vampirilor, Anne Rice a mai dat naștere unei serii memorabile. Cea a vrăjitoarelor Mayfair. Odată cu reîntoarcerea ei în New Orleans-ul natal în 1989 și odată cu achiziționarea unui veritabil conac în stil francez colonial, decorul acestor întâmplări i s-a prezentat în toată măreția lui. Mai mult decât *Cronicile*, seria Mayfair prezintă în culori mai puternice faamecul orașului, cu mare parte din trecutul lui. Interesant poate fi și faptul că locuința acestor fascinante vrăjitoare este (declarat) însăși locuința aleasă de soții Rice în New Orleans.

A existat însă și o Anne Rampling în anii '80, o autoare care a adus cititorilor, în special adulți, două cărți: *Exit to Eden* și *Belinda*. A existat și o anume A. N. Roquelaure, care le-a adus trei cărți, toate trei tratând un subiect apropiat de sado-masochismul sexual, reunite sub numele de *Trilogia Frumoasei Adormite* (*Beauty's Trilogy*). A existat și o Anne Rice care s-a ocupat și de altceva în afară de vampiri și vrăjitoare, și-a scris nu mai puțin de cinci cărți. Printre care și *Mumia sau Ramses cel*

blestemat. Cu siguranță ați văzut filmul. Ambele părți!

Au existat toate aceste ipostaze ale personalității ei, însă nici una nu o vestea pe aceasta care există acum, în clipa când citiți rândurile de față.

În 2002, Stan, bărbatul alături de care trăise peste 40 de ani și căruia îi dedicase aproape fiecare carte, a murit de-o tumoare cerebrală. Suferința a aruncat-o din nou în brațele depresiei. Bolnavă de diabet de gradul 1 încă din 1998 (când a și suferit o comă diabetică), Anne a ajuns să aibă puternice tulburări de somn și să cântărească până la 115 kilograme.

După o operație de bypass gastric, după perioada de refacere, Anne Rice și-a făcut bagajele și-a părăsit în 2004 definitiv New Orleans-ul (scăpând astfel de ravagiile uraganului *Katrina* din august 2005). A plecat în California, spre a fi alături de Christopher, fiul pe care-l adusese pe lume în 1979, devenit între timp și el scriitor.

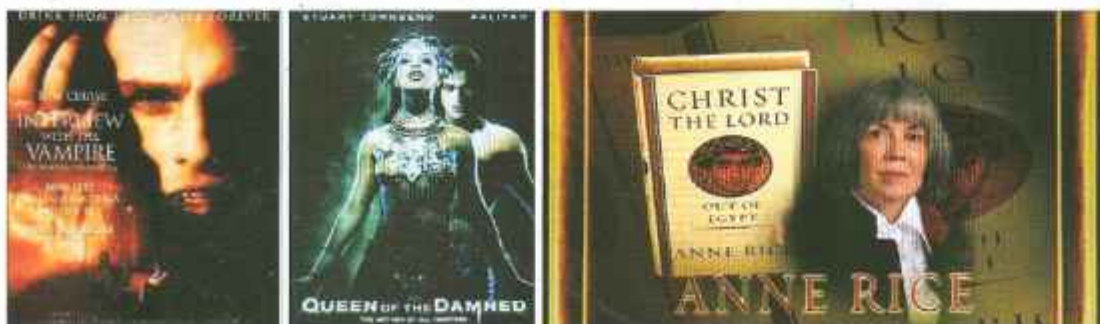
Mai mult decât atât, după o viață întreagă de ateism declarat, s-a întors la catolicism, a făcut călătorii la Ierusalim, a scris o primă parte dintr-o trilogie despre viața lui Iisus (*Christ the Lord: Out of Egypt*) și-a anunțat că pentru nimic în lume, oricât de mult i-ar cere o nevoie materiale, nu va mai scrie vreodată cărți despre vampiri.

Cuvintele ei: „S-a zis cu *Cronicile*! Slavă Domnului!”

E greu de crezut că această nouă Anne Rice propovăduitoare a cuvântului Domnului o va putea vreodată detronea pe acea Anne Rice care, în timpul unei serbări de *Mardi Gras*, a fost plimbată prin tot New Orleans-ul într-un sicriu negru. E greu de crezut că influența pe care scrierile ei despre vampiri a avut-o asupra literaturii (a „culturalizat” vampirul, l-a transformat într-un cetățean universal nocturn, un fel de „colecționar de istorie”, cum a spus-o de curând în romanul omonim Elisabeth Kostova), asupra muzicii (e mai puțin cunoscut faptul că *Sting* s-a inspirat pentru cântecul *Moon over Bourbon Street* din *Interviu cu un vampir* sau că formația *Savage Garden* și-a ales numele după definiția pe care Lestat o dă lumii ca fiind o „grădină sălbatică”) și asupra filmului (Kirsten Dunst a fost prima dată recunoscută ca actriță în rolul Claudiei, iar tandemul Brad Pitt – Tom Cruise a rămas de neegalat), e greu de crezut, deci, că toate acestea vor fi puse în umbră de recent începuta trilogie „ecumenică”.

Poate ar fi mai bine să ne gândim de aici înainte la Anne Rice ca la o bună scriitoare ce-a ales calea călugăriei, de unde ne va mai trimite din când în când câte-un hrisov-două sub formă de roman.

IRIS Mircea Pricăjan



Premiile FLACĂRA 2006

by Asiban



MARELE PREMIU
FLACĂRA
**Maia
Morgenstern**

Trofeul
Fierul de Cristal
EXIMBANK



Inaugurăm

sau, de fapt, reinaugurăm

la câta oară?) rubrica de mondeni-

tăți a revistei. OK, dacă ne chemați la petreceri

- și nu chiar cu mâna goală, ci cu prieteni. Deocamdată,

am vrea să vă vorbim despre petrecerea noastră, care e, cu sigu-

ranță, cea mai tare petrecere a lunii și, mai mult, a sezonului. De ce? Simpla,

pentru că e a noastră, pentru că e la Hotel Phoenixia. Ce sponsori precum Asiban, Jack

Daniel's, Phoenixis (gazda nu putea lipsi, nu-i așa?), La Marque, Interassista. Merita să fiți acolo,

dacă nu cumva ați și făcut-o. Merita, pentru că ați fi putut-o vedea pe Maia îmbrățișându-și cu dragoste mama

și dându-i de mâncare așa cum face o pasăre cu puii ei. Merita pentru că ați fi văzut locuri în ochii lui Emeric Ienei, atunci

când a ridicat premiul. E-ați fi văzut pe Ovidiu Lipan-Tandărică într-o dispoziție de zile mari, radios, zămbitor. Poate ați

fi vărsat paharul cu whisky peste noi sau ne-ați fi răsturnat prăjitura peste pantaloni, dar noi, nu, cu siguranță nu

ne-am fi supărat. V-am fi privit cu o imensă înțelegere. Am fi dat din cap. Am fi mers lângă Mihai Sora, ca

să stăm la o vorbă cu mai-filosoful nostru. Sau am fi admirat toaleta doamnei Monica Tălbănuț. Dacă am

fi avut răgaz, cred că am fi negociat și un tablou cu Sorin Ilfoveanu, dar parca mai poți să știi

prețurile? Traian Ungureanu a venit însoțit de o tânără și posesivă doamnă, iar Corneliu

Porumboiu a stat puțin (dar cât a stat, a zămbit ca o lună plină), pentru că era

proaspăt tată, i se născuse un fiu, iar la asta nu poți lipsi. Un premiu de cristal

a fost ridicat și de diva blondă care conduce EXIMBANK, iar puștoaica

satenă a Malei a alergat pe întreg mezaninul, ca și cum ar fi fost

numai al ei. Prezentatorului, care nu e altcineva decât cel

ce semnează aceste rânduri, i-au trecut, până la

urmă, emoțiile, iar asta nu s-a întâmplat decât

datorită Monicăi Stan, colega noastră de

la B1 TV, post care a și preluat

în direct, imaginile de la

decernare. ■



Literatură
**Petru
Popescu**



Arte plastice
Sorin Ilfoveanu





Jurnalism
Traian Radu
Ungureanu



Știință
Mihai Șora

Teatru
și Film
Corneliu
Porumboiu

Management
Monica Tatoi



Muzică
Phoenix



Sport
Emeric Ienei



Sharia și sex în lui

Dacă onorabilul domn Z. ar ști la ce am folosit *Nobilul Qur'an* publicat de respectabila editură *Darussal* redactarea acestui articol, mi-ar trimite îndată și ceva așa ca un avion care să se prăbușească asupra An mod strategic stau. Am să semnez așadar „Claudia Golea”, dar s

**În căutarea
lui Ra**

**Piramide, Sex
& Sharia**

Cumpăr un ziar și citesc *Ofertele cu locuri de muncă în străinătate*. O firmă egipteană oferă un post în Cairo și invită la un interviu cu un domn cu numele Profetului. La fix, îmi zic, și mă pregătesc sufletește pentru interviul de a doua zi făcând pe sugativă cu o sticlă de vin.

La dracu', iar am făcut-o lată și, în nici o jumătate de oră trebuie să-l întâlnesc pe domnul M. Strig după motan să-l dau de mâncare:

– Moonlight! Moonlight!

Nimic. Îmi sare inima din piept. Unde o fi motanul? Nici n-a dormit cu mine noaptea trecută, dacă bine stau să mă gândesc.

– Moonlight, papil

Se aude atunci un mieunat înversunat și extrem de revendicativ venind dinspre... șifonier. Deschid și dau de un miros puternic de pipi și-l găsesc pe

autor printre niște țoale pe care nu le mai recunosc.

– Acum cu ce se mai îmbracă mama, Moonlight? Din cauza ta o să ne petrecem sfârșitul de an la ger și la sarma!

Degeaba, însă. N-am ce face. Singura costumație disponibilă este costumul de baie și rochia de plajă pe care le-am aruncat în mașina de spălat. O rochie de plajă mini, firește. Ei, ce-o fi, o fi!

Interviul a fost un succes. Am în geanta de plastic cu un ieu solar drept decorațiune planul de zbor: peste nici o săptămână. Engleza mea l-a lăsat paf pe domnul M., ca și CV-ul meu, adânc exotic și profund internațional.

Moonlight are, firește, carnet de sănătate, așa că ne imbarcăm fără probleme. Și ce companion mai potrivit pentru o călătorie în Țara Faraonilor decât o pisică tigrată, precum M.?

Era a doua zi după ce dădusem nas în nas cu aerul fierbinte din Al Kahera și era weekend, cum nu se poate mai potrivit. Îi sun așadar pe Ahmed, directorul firmei, și îl rog să trimită mașina cu șoferul:

– *I want to go to Sahara to see the pyramids.*

– *Oh, OK. Pyramid very nice.*

A sosit șoferul, Abdul. Rupea puțin engleza.

– Sahara. Îi fac semnul piramidei. Al Ghiza.

– *Sahara no good. Sun very hot.*

– Sahara!

Demarează posomorât.

– *Im sha'Allah. Sahara.*

Am închiriat nu o cămilă – se luau numai cu ghizi cu tot – ci câte un cal pentru mine și Abdul. Am pornit încet către cea mai mare piramidă, cea a lui Kheops. Am lăsat caii la intrare și ne-am avântat în răcoarea mormântală. Mister, Thanatos, zeul cu cap de câine Anubis... Ah, ce bine e să fi printre cei vii și nu la un loc cu faraonii! Ca dovadă, deși pe peretele din față stă zeul Morții însuși, pot să simt totuși căldura. Ce mama dracului îmi atinge fundul? Un șarpe? Mă întorc. Mai rău: mâna lui Abdul. Îi lipesc fulgerător o palmă zdravănă.

– *Miss Claudia nice body. Very sexy.*

– Te spun lui Ahmed.

– *Very sexy. Mr. Ahmed say Miss Claudia very sexy.*

– Vă spun pe amândoi la nevastă. Sharia. *Im sha'Allah!*

De-abia atunci culoarea din obraji lui Abdul piere.

– *Wife, Sharia, no good! Miss Claudia very... nice lady.*

Firește, Abdul nu se așteptase să fie amenințat de o tânără româncă în pantaloni scurți tocmai cu Sharia. Mai ales că însăși Înalta Curte Europeană pentru Drepturile Omului latră încă din fașă la această lege islamică, bazată pe principii jurisprudenței musulmane. Personal, spre deosebire de europenii cumsecade, cred că legea divină cu care însuși Allah l-a procopsit pe fideli săi



nea arabă

și trimis tocmai de la Riyadh, din Arabia Saudită, anume la asadei Americane din spatele *Intercontinentalului*, unde în e clar: NU sunt eu.

prin intermediul Profetului Mohammed, prin rețete de comportament la fel de vechi ca și Coranul, constituie singura pledică în calea copulării ca la balamuc în climatul fierbinte al Orientului Mijlociu, într-o civilizație predispusă antrologic unor comportamente pe care le-am remarcat la Moonlight. Cei drept, *Sharia* stipulează, printre altele, inegalitatea între drepturile bărbaților și ale femeilor, dar întreb pe oricine care susține că în societatea occidentală există egalitatea între sexe, câți conducători de stat femei există în mult laudata noastră civilizație sau, lăsând deoparte politica, dacă îi place viziunea asupra feminității în clipul *Satisfaction* al lui Beni Benassi, de exemplu. Ce este mai precis *Sharia*, așadar?

Sursele legii musulmane sunt Coranul și Suna. Există de asemenea legi derivate din principii stabilite de avocații și judecătorii islamici, *mujtahidun*. Severitatea cu care este aplicată *Sharia* diferă de la o țară la alta. Unele țări cu cele mai mari populații musulmane, precum Indonezia, Bangladesh și Pakistan au constituții și legi în cea mai mare parte seculare – ne-religioase –, cu numai câteva precepte islamice cu privire la relațiile familiale. Turcia are o constituție profund seculară, deși statul favorizează în mod sistematic Islamul sunit. La polul opus, Arabia Saudită și Iranul mențin instanțele de judecată religioase și rolul poliției religioase este deosebit de puternic. Legi derivate din *Sharia* sunt puse în practică și în Afganistan, Libia și Sudan. Emiratele și Egiptul au și ele legi în mare parte conforme cu *Sharia*. Pedepsele includ amputarea unei mâini sau a amândurora în caz de furt. Cât despre relațiile între femei și bărbați, acestea sunt pe larg stipulate în *Sharia*.

Coranul cuprinde un *surah* întreg dedicat femeilor, cel de-al patrulea, *An Nisa*. Versetul 34:

„Bărbații sunt protectorii și întreținătorii femeilor, pentru că Allah i-a făcut pe primii superiori, și pentru că ei,

bărbații, întrețin femeile prin mijloacele lor. Astfel femeile cinstite sunt ascultătoare, și păstrează în absența soțului ceea ce Allah le poruncește să păstreze. Cât despre femeile din partea cărora observi un comportament necorespunzător, mai întâi ceartă-le, apoi refuză să împarți patul cu ele, și, la urmă, bate-le, dar, dacă sunt supuse, nu te îndrepta împotriva lor. Desigur, Allah este de-a pururi înalt și Măreț.” Cât despre câte soții poate avea un bărbat, Coranul spune „două sau trei sau patru”. De fiecare se poate divorța simplu, spunând cuvântul „divorțez” de trei ori. De ce așadar nici soția, nici *Sharia* nu erau bune de nimic în viziunea unui om simplu, ca Abdul? Pentru că poți să ai și patru, dar, pentru fiecare trebuie să dai așa-numitul *mahr*, adică parale pentru a primi mâna din partea „gardianului ei”, de obicei tatăl. Și, mai mult, *Surah 24, An-Nur*, Lumina, din Coran stipulează în versetul al doilea:

„Fornicătoarea și fornicatorul (cel care întreține relații sexuale în afara căsătoriei), biciuiește-l pe fiecare cu câte o sută de lovituri de bici. Nu lăsa mila să te rețină în cazul lor, într-o pedeapsă prescrisă de Allah, dacă crezi în Allah și în Ultima Zi. Această pedeapsă este valabilă pentru cei necăsătoriți. Pedeapsa pentru fornicatorii căsătoriți este să arunci cu pietre în ei până mor”. Bietul Abdul fusese prin urmare tocmai amenințat cu moartea. Așadar, în lumea arabă, nexam *mahr* și căsătorie, nexam sex. *Sharia* stipulează de asemenea că bărbații musulmani nu se pot căsători decât cu femei din „popoarele menționate în Carte”, adică în Coran, și anume tot musulmani, sau evrei sau creștini, nicidecum cu o *mushrikah* – politeistă, păgână sau o idolatoare. Cât despre femeile arabe, ele nu se pot căsători decât cu musulmani.

Le spun tuturor arabilor cu care mă întâlnesc că sunt budistă și asta pare să-i întristeze în mod deosebit. Cu mici incidente, totul pare extrem de safe în lumea arabă chiar pentru o europeană preumblându-se în pantaloni scurți. Dar evit să mă urc în autobuz, căci aș fi nevoită să



ameninț cu *Sharia* toată mașina. Aș putea fi și aici la adăpost dacă aș purta măcar o basma pe cap, chiar în pantaloni scurți fiind. Atunci toată lumea m-ar lua drept o respectabilă femeie musulmană și nimeni nu s-ar atinge de mine. Conform *Sharia*, femeilor li se cere să-și acopere tot corpul, cu excepția feței și a mâinilor. Unele femei arabe chiar preferă să poarte *hijab*, adică să-și acopere și fața. Perfect dacă vrei să fii stilul ninja, absolut incognito. Este *lookul* pe care-l vezi deseori în Emirate. În mod ciudat este opțiunea femeilor să poarte *hijab* în țări mai moderate precum Egiptul.

**An Nisa,
An-Nur**

Sharia în acțiune

În ciuda faptului de a fi dat dovadă de un comportament respectabil pe parcursul șederii mele în Țara Faraonilor, până și eu am avut neplăceri cu Sharia, mai bine zis am provocat neplăceri fără să vreau unei cât se poate de nevinovate terțe persoane. Este vorba de nefericitul Yusuf.

În lumea arabă, deseori există penitențe pentru femeii care își iau libertăți nepermise.

- N-ai probleme de siguranță, nu?
- De siguranță? Nicidecum.
- Oamenii care te urmăresc... nu?
- Dacă stau bine să mă gândesc este unul care stă tot timpul sub bal-

conul meu și se zgâiește când ies să fumez și să ascult muzica de la moschee. Dar nu-i nimic. E probabil un obsedat sexual inofensiv.

- Aa, Yusuf. Nu e obsedat sexual. L-am pus să te păzească. Sunt probleme în Egipt cu fundamentalistii.

Dau din umeri și oftez cu tristețe la o asemenea dovadă de paranoia.

Mă întorceam de la un bar unde consumasem tone de bere și mă trecea. Ușa de la baie se blocase. Dau să caut un recipient potrivit, dar nimic. Sunt gata s-o rezolv în chiuveta de la bucătărie, dar este plină de peștele care aștepta dezosat. Așa că, în disperare de cauză, ies pe balcon:

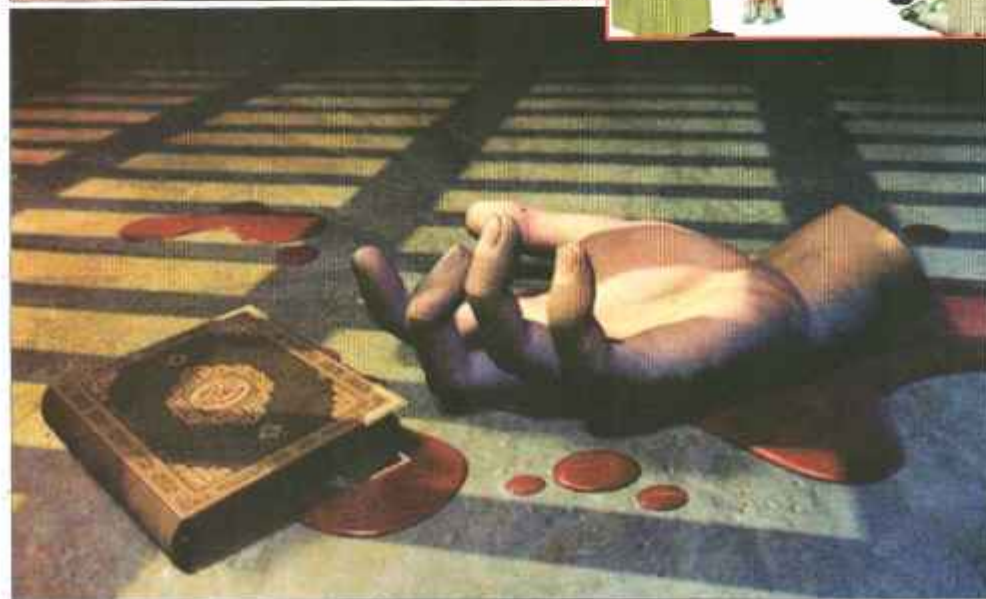
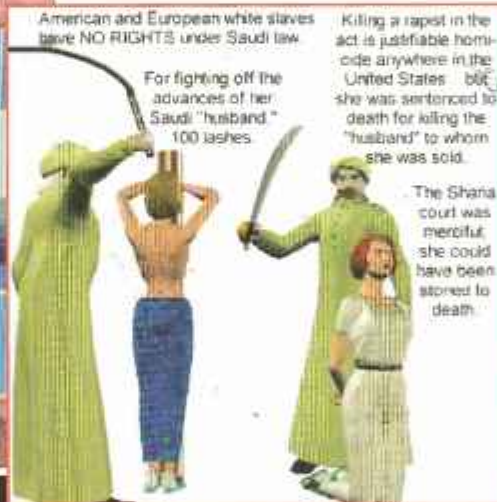
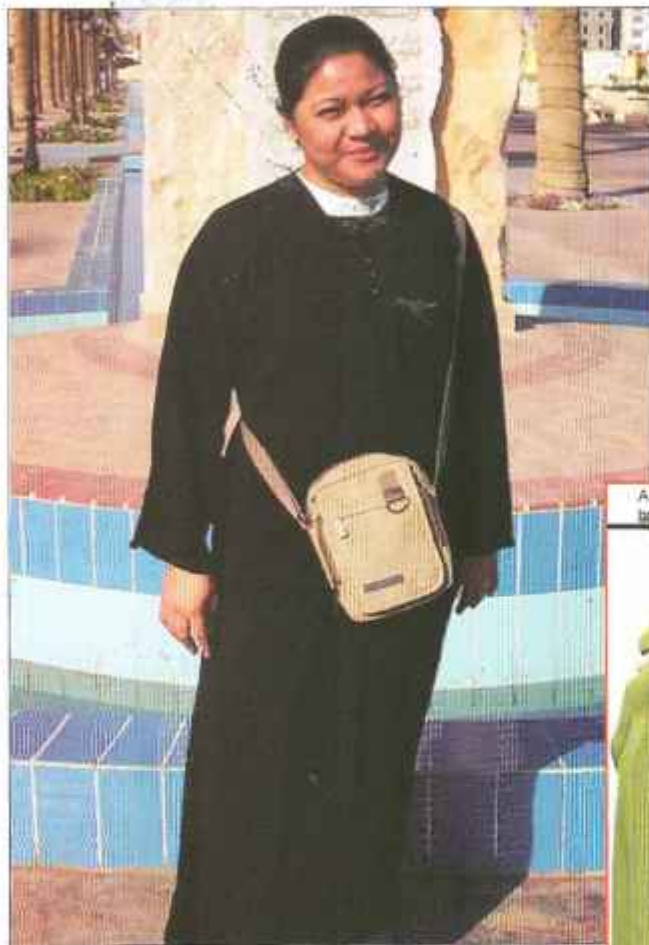
- Yusuf! Yala binal Toilet kaput!

Yusuf sună la ușă și-l îndrept către ușa de la baie, pe care reușește s-o deschidă. Îi mulțumesc și el se îndreaptă către ieșire, dar ochii îi alunecă șăgalnic către cutiile de bere, whisky-ul și lichiorul Malibu care stau expuse pe masă. Alcoolul este interzis în Islam, „intoxicația publică” pedepsindu-se cu biciuirea în unele țări. Cu atât mai apetisant este alcoolul pentru arabi. Îl invit așadar pe Yusuf la un pahar. Este nesățul, degustă

din toate și într-o oră se face mangă. Îi dau de înțeles că e cazul să se retragă, îl aprovizionez cu două cutii de bere și el pleacă.

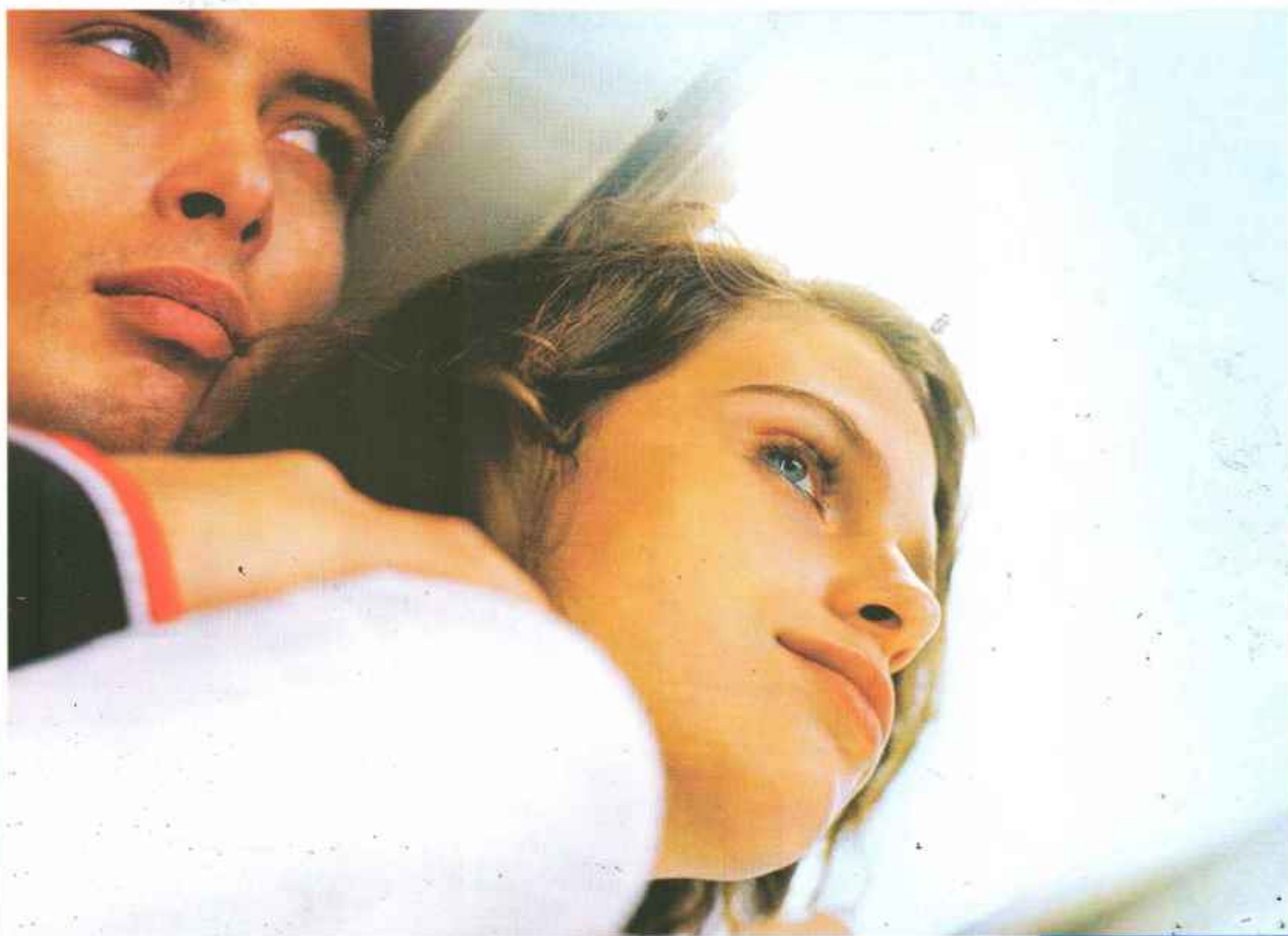
A doua zi observ că nu mai este la post. Mă interesez. Nefericitul fusese văzut petrecând o oră în apartamentul unei *mushrikah* și ieșind intoxicat. Firma îi arătase milă și-i concediasse fără a-l mai da pe mâna poliției. Mă simțeam responsabilă, dar nu eram totuși vinovată că exist. Dar această părea să fie o problemă în Egipt. Faptul că mă duceam să fumez *shisha* - narghilea - la câte o cafea, faptul de a vorbi cu un bărbat din afara firmei, bașca de a ieși la câte un *drive* în deșert erau chestii care se puteau transforma în adevărate scandaluri naționale. Ca să nu mai vorbim că nu m-am procopsit niciodată cu mai multe cereri în căsătorie ca în Egipt. Nu mă împac însă deloc cu perspectiva unei vieți întregi de trăit în lumea arabă, este în general sufocant și, preumblându-mă pe la piramide, la muzeul de istorie și, mai departe, pe Valea Regilor, ajung să regret vremea faraonilor. Am vorbit și cu Moonlight și hotărât lucru: pisicile egiptene nu mai sunt la mare preț în Egipt! Ne-au dat afară de la blocul din centru din pricina parfumului cu care și-a marcat teritoriul și aici și ne-au mutat într-o casă la periferia orașului, ce-i drept mai aproape de piramide și de maldarezele de pe centură. Nu sunt însă pe gustul lui M. și nici aerul condiționat nu este. Prietena mea din Bangkok mi-a găsit ceva de lucru acolo, așa că, după nici un an, eu și Moonlight decidem să pornim în căutare de siameze. *Im sha Allah*.

de Claudia Golea



Viața e mai frumoasă lângă partenerul potrivit.

ASTRA ASIGURĂRI și UNIQA Group Austria
anunță cu bucurie parteneriatul lor.



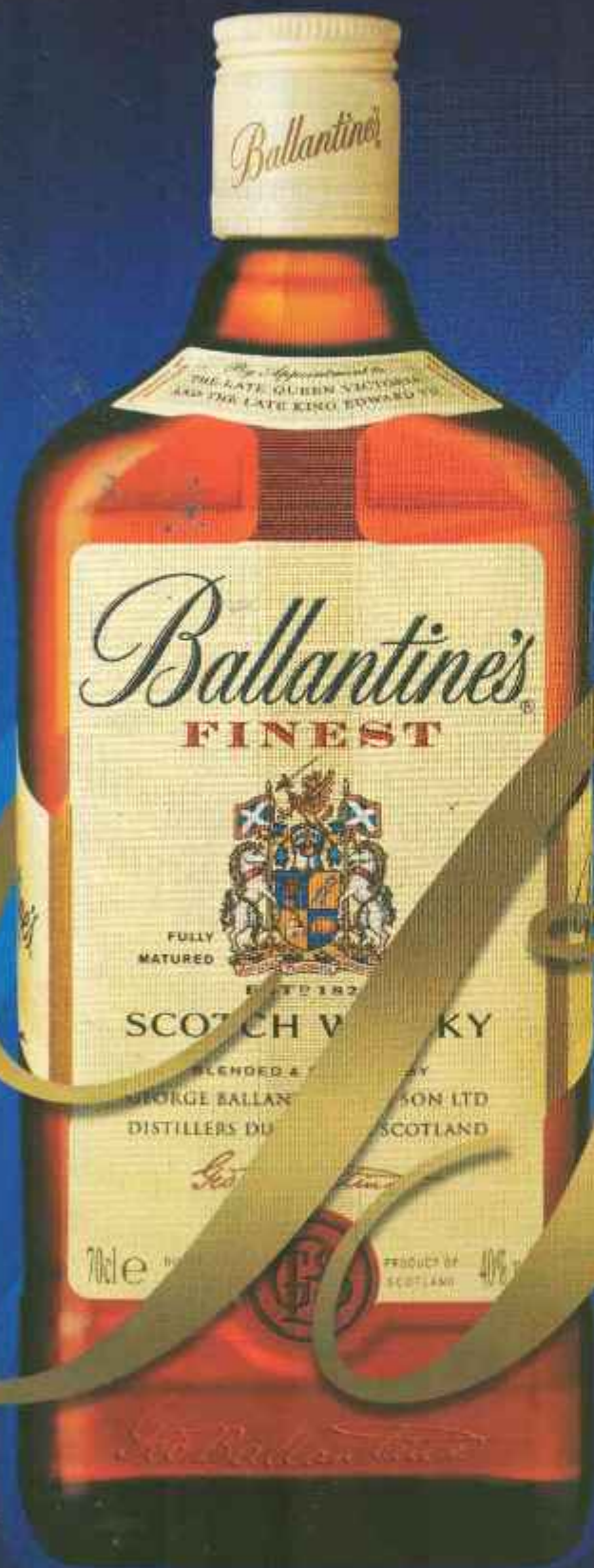
Asigurarea unei
noi generații.

**ASTRA
ASIGURĂRI**

Member of UNIQA Group Austria



UNIQA
Group Austria



Antiques

THE SCOTCH

Tenerife

Paradisul primăverii eterne



Insula, cunoscută ca paradisul primăverii eterne, are un singur anotimp unde temperatura nu scade sub 18°C și nu urcă mai mult de 35°C, fiind singura destinație europeană unde se poate face plajă tot anul.

În centrul insulei Tenerife, cea mai mare din arhipelagul Canare, se află Muntele Teide – o amintire vie și constantă a activității vulcanice. În cele trei luni de iarnă, muntele este acoperit cu zăpadă, iar la numai o oră de mers cu mașina puteți face o baie relaxantă în apele Oceanului Atlantic. Tenerife este destinația ideală pentru petrecerea unei vacanțe complete, indiferent de perioada

aleasă. *Continent în miniatură* dispune de un microclimat și contraste peisagistice spectaculoase, diferența cea mai proeminentă fiind între predominantul verde al Nordului și soarele cald al Sudului. Insula are un loc privilegiat în Oceanul Atlantic, oferind servicii de înaltă calitate. Tenerife este locul ideal pentru cei care sunt în căutare de soare, liniște, servicii diversificate, sport, lumină, relaxare și naturalețe.

Playa de las America, Costa Adeje, Playa Paraiso sunt cele mai căutate stațiuni din sud renumite pentru viața nocturnă și plajele sale amenajate cu nisip foarte fin adus din adâncurile oceanului.

Cluburile de noapte, karaoke, spectacolele de cabaret, sporturile extreme, safari-ul pe ocean în căutarea delfinilor și a balenelor sunt doar câteva dintre motivele pentru care trebuie să alegeți această destinație.

Merită să vizitați! Insula Primăverii

Un tur panoramic al Rivierei, cu vizite la orașul *lloc de Los Vinos* (unde se poate admira arborele „dragon”, cel mai bătrân de pe insulă, înconjurat de case tradiționale), Mănăstirea San Marcos (care deține una dintre cele mai importante comori ale insulei, o cruce de argint de 1,5 m), Garachico (visul pictorilor, orașul care a păstrat atmosfera de acum 500 de ani, odinioară portul cel mai mare al insulei), Los Gigantes (superbe stânci înalte de 700 m, de unde se pot admira priveliști magnifice spre insulele învecinate La Palma, La Gomera și El Hierro).

La Gomera, insula lui Cristofor Columb

Insula în care Cristofor Columb a făcut ultima oprire înainte de a naviga către Lumea Nouă, bogată în plantații de





Insula Tenerife, Insula primăverii, Insula lui Columb, vulcanul Teide, Insula Santa Cruz, cel mai frumos parc Loro Parque, toate adunate sub un singur nume – Arhipelagul Canare. Merită vizitat mai ales acum, de sărbători, când în emisfera nordică este atât de rece.

bananieri, viță-de-vie și pomi fructiferi. Se va vizita Valea Hermigua, cu oprire în orașul Agulo, unde putem să luăm parte la o demonstrație în vechiul limbaj gome-ran, El Silbo, sau se poate face o plimbare prin pădurea *El cedro* din parcul național Garajonay, cu vegetația sa arhaică unică, declarată patrimoniu UNESCO. Restaurantele ne așteaptă cu produsele culinare specifice, cum ar fi *mierea de Palma*, un fel de miere extrasă din seva de palmier.

Vulcanul Teide înconjurat de Parcul Național Las Canadas

O plimbare prin parcul național Las Canadas, unde poate fi admirat straniu peisaj selener format de puternicele erupții ale vulcanului care a creat cel mai mare crater al Europei. Rocile amestecate într-o sălbăcie de culori – negre, albe, galbene, roșii, verzi – imensitatea vârfului Pico del Teide cu 3.718 m altitudine, impresionantul crater, precum și formațiunile de roci sculptate de natură tale răsuflarea oricărui vizitator. Simbol al insulei, vârful Pico del Teide era considerat în trecut un stâlp care sprijinea cerul. La coborâre se poate face o scurtă oprire pentru a vizita cea mai mare expoziție de perle din Europa.

Safari pe ocean

Croazierile cu iahturile, cele mai multe cu fundul de sticlă, te poartă într-o aventură oceanică la câțiva km de țărm, spre habitatul natural al balenelor și al delfinilor, oferind totodată și posibilitatea de plajă și baie în apele de cleștar ale oceanului. Broaștele țestoase și peștii zburători se pot vedea de asemenea în

mod frecvent. Excursia poate combina aventura pe mare cu vizitarea renumitului Masca, un vechi sat de pirați, ascuns printre stânci, cu o vedere excelentă asupra insulei La Gomera. Este un loc unde timpul parcă a rămas nemișcat. Vizitatorul trăiește liniștea și frumusețea satului uitat de vreme, la umbra unui palmier, savurând o plăcintă aurie specifică, sau brânza proaspătă de capră.

Cel mai frumos parc – Loro Parque

Un oraș turistic cu o reputație internațională, renumit prin Loro Parque, cel mai mare și frumos parc din Europa. Având o mărime de 135.000 mp, încântă vizitatorii cu vegetația sa exotică și oferă o mulțime de atracții pentru toate vârstele: show-ul delfinilor, al leilor de mare, cea mai mare colecție de papagali, un impresionant acvariu oceanic, păsări flamingo, tigri, cimpanzei, gorile, casa pingvinilor. O experiență de neuitat, care poate include și o vizită în Piața Africană și satul Thal. În orașul Puerto de la Cruz se mai pot vizita grădina botanică, piața El Charco sau capela San Telmo și, nu în ultimul rând, complexul arhitectural Martiánez, un veritabil exemplu al transformării coastei într-un uriaș complex de piscine cu apă sărată.

Capitala Insulei – Santa Cruz

Capitala insulei și a provinciei, un oraș modern, care și-a păstrat cu grijă vestigiile istorice. În inima orașului se pot vizita piețele La Candelaria și Plaza de España, vizavi de portul cosmopolit. În apropierea capitalei se găsește faimoasa plajă Las Teresitas, singura cu nisip alb din Tenerife.

Redacția: Ciprian Enea

Simona Kessler:

business și copyright (laolaltă)

Cine are nevoie de un agent literar? Dar cine nu are nevoie în lumea civilizată, iar după '89 și în România! O realitate de care Simona Kessler a ținut cont și a devenit primul agent literar din țară care a înființat, evident, prima agenție de *copyright* de la noi care ține legătura cu editurile din Occident. Astăzi agenția sa are o cifră de afaceri care a depășit un milion de euro, iar numele Simona Kessler se află pe locul 99 în *Top 100 femei de succes*. Agenția sa a prins contracte bune fiind reprezentanta a peste 200 de edituri și agenții literare din SUA, Marea Britanie și Europa de Vest pentru drepturi de traducere în România. Este reprezentantul *Plus Licens* pentru mărci înregistrate: *Warner Bros*, *Lucas Films*.

Casa i s-a transformat în birou, dar nu unul spulcuit ca la oamenii de afaceri – deși ceea ce face tot afacere se numește – ci unul ținut de cărți de tot felul fiindcă tocmai cărțile sunt cheia business-ului său. Să faci o agenție literară profitabilă nu e puțin lucru. Înainte de a fi agent literar, Simona Kessler a fost redactor de carte la editura *Meridiane*. În 1990 participă la târgul de carte de la Frankfurt, unde un agent literar german îi propune să-și deschidă un prim birou al unei agenții de *copyright* străine la București, iar în 1994 deja Simona Kessler își înființează propria agenție literară locală, independentă. Pe atunci, noțiunea de buget nu exista, dar „aveam un foarte mare buget de entuziasm și chef de a face ceva”, spune Simona Kessler. Într-un început dna Kessler era singurul angajat al firmei, apoi s-a adăugat o asistentă, iar astăzi *Simona Kessler International Copyright Agency* are alte trei angajate. Dar ce înseamnă pe românește un agent literar? „Agentul literar nu este un impresar, noi nu avem legătură directă cu autorii, fiindcă adesea autorii sunt reprezentați de către un birou de avocatură care la rândul său angajează o agenție literară care vinde în țara de origine. Editura care achiziționează drepturile de autor pe o anumită perioadă își alege în diferite țări un agent literar. Adică pe cineva care să cunoască piața locală și care știe să găsească editura potrivită pentru un anumit titlu de carte. De pildă, nu voi oferi un roman SF la *Humanitas*, ci la *Nemira*, și nu voi oferi cărți pentru copii la editura *Antet*, fiindcă nu se ocupă cu așa ceva. Pe lângă o bună cunoaștere a profilului editurilor, agentul literar cunoaște și cât de serioase sunt anumite edituri”, explică Simona Kessler. Agenția sa este reprezentant în special al unor agenții de profil din străinătate. „Noi reprezentăm



„Încerc să mă concentrez pe clienții care au autori potriviți cu piața noastră de carte. Din 2003 începe lucrurile au început să meargă bine și sunt convinsă că anumiți autori se vor vinde la fel de bine ca în Ungaria sau Cehia, noi având oricum o piață mai mare decât a lor, dar a existat neșansa de a nu avea o rețea de distribuție bine pusă la punct. În clipa în care se vor dezvolta canalele de distribuție, tirajele vor crește.”



agenții literare din toată lumea, importăm sau mijlocim drepturi de autor, drepturi de traducere și mai puțin mă ocup de autorii autohtoni. Pentru un autor autohton trebuie să-i fi tată și mamă, terapeut și redactor, să te asiguri că are o relație foarte bună cu lumea criticii, să te ocupi și de marketing etc. Așadar, este o înțelegere prea amplă, iar în clipa de față nu pot spune că fac așa ceva. Ar fi o deosebită plăcere să descopăr talente noi și să reușesc să găsesc un editor străin pentru un autor român. În prezent mă



ocup de Filip Florian pentru că mi-a plăcut foarte mult cartea sa – *Degete mici* – dar și omul în sine, l-am prezentat cartea la Frankfurt, reacția vine, dar vine încet. La ei portofoliul pentru 2007 este încheiat, se primesc deja liste pentru 2008. Publicarea unui autor din Est e dificilă. De pildă, în SUA, publicarea unui autor european reprezintă pentru editor un act de curaj. Iar să publici un scriitor din România reprezintă deja un risc enorm. Este, de asemenea, foarte important ca un autor pe care îl publici în străinătate să scrie în continuare, fiindcă, de obicei, se fac contracte pentru două-trei titluri, iar angajamentul editurii din clipa în care își asumă un autor este acela de a-l susține pe plată. În străinătate nu ies cărți fără să aibă și o susținere de marketing. Autorul face un tur de presă, merge la târguri, este făcut cunoscut publicului. Mai ales tinerii scriitori trebuie să meargă la talk-show-uri, să se facă lectură, să cunoască oamenii, să acorde interviuri, dacă nu investești în această informare și nu apropii cele două lumi – autor și cititor/critică – nu ai cum să te aștepti la tiraje foarte mari. Sunt foarte laudabile toate inițiativele editorilor care publică autori români, fiindcă dacă nu ești publicat nu treci proba de foc, cea a publicului cititor.”

text: Alice-Claudia Gherman

foto: Octavian Tîbăr

— 14 ani

— 11 ani

— 8 ani

— 5 ani

— 2 an



Eximbank România
împlinește **14** ani de când crește
împreună cu afacerile dumneavoastră.



EXIMBANK
ROMANIA

Partenerul tranzacțiilor de succes.

EximBank Romania
Splaiul Independenței, nr. 15, Sect. 5, București
Tel: +4021 405 31 38
Fax: +4021 405 33 88
E-mail: pr@eximbank.ro

CREIERE CARE NE COAF

Claudiu Bogdan și Cristina Coca ne trezesc în *Zori de zi*

Vă începeți ziua dimineața, devreme? Adică în *zori de zi*? Dacă da, cu siguranță, când setați televizorul pe OTV o să îi vedeți pe Claudiu Bogdan și Cristina Coca, simpaticele gazde ale emisiunii *Zori de zi*. O emisiune mozaic, cu de toate pentru toți și șase invitați zilnic, între orele 7.00 și 10.00. În studioul pe care îl impart cu alte două-trei emisiuni, ei s-au întrecut în a ne da răspunsuri despre ce și cum se fabrică în bucătăria emisiunii lor. Haios și vorbăreț ca de obicei, Claudiu.

▼ *Zori de zi*, emisiunea voastră a fost parcă întreruptă la un moment dat, cum ați reușit totuși să o păstrați?

– **Claudiu Bogdan:** A fost întreruptă din cauza încetării emisiei OTV, dar am continuat-o tot la un post de televiziune sub același nume, dar nu mi place să spun care e, mă rog, TVRM. Uite, am spus-o! Am fost o perioadă scurtă, dar nu ne place să vorbim mult despre ea pentru că a fost scurtă și s-a terminat urât de tot, nu din cauza noastră, evident! După aceea, fiecare și-a văzut de cariera lui. Am făcut niște emisiuni specifice la Prima TV, iar Cristina a prezentat și ea alte emisiuni specifice la Prima TV, dar care erau transmise din Ungaria. În clipa în care se pune problema redeschiderii OTV-ului, am fost sunați de către dl. Dan Diaconescu și întrebați dacă vrem să ne întoarcem. Cum noi ne-am simțit bine aici de fiecare dată

Claudiu a făcut radio, Mix FM, Radio Total, Radio 21, iar marea sa vorbă legată de diferența între radio și televiziune este că „în radio poți să-ți tragi șosetele și nu te vede nimeni, pe când la televiziune nu”.
Cristina cântă alături de trupa Rustic și se străduiește să scoată un album.

și a fost OK, ne-am reîntors.

– Care sunt modificările suferite de emisiune în timp?

– În primul rând ne-am mai maturizat noi (râde), în al doilea rând s-a maturizat și emisiunea, în sensul că, dacă înainte făceam o emisiune în care eram în centrul atenției noi doi, ca prezentatori, acum am descoperit că partenera mea de emisiune, Cristina, face mai multă audiență decât mine și mi-am zis: domnule, trebuie să rămân și eu în emisiunea asta! (râde) Și, ca să-mi găsesc și eu un rost, în *Zori de zi*, m-am gândit că trebuie să îmi aduc și eu mai mulți invitați, ca să nu mai fim doar noi în centrul atenției.

– Invitații din ce zonă socială provin?

– **Cristina Coca:** Încercăm să aducem invitați din toate zonele și să acoperim toate gusturile.

– **Claudiu:** Avem minimum șase invitați în fiecare dimineață pentru două ore. O oră – totuși orgoliul nostru de prezentatori s-a păstrat – facem o oră de emisiune, doar noi singuri.

– Și ce faceți voi într-o oră de emisiune?

– **Cristina:** Păi, horoscop, știri – aceasta între șapte și opt, de la opt vin invitații. Sunt în două ore, șase rânduri de invitați, nici măcar nu sunt două ore, fiindcă

sunt și zece minute de știri...

– Nu sunt cam mulți invitați într-un timp atât de scurt?

– **Claudiu:** Ba da, dar avem norocul că nu sunt toți prezenți în studio, trei sunt prezenți în studio, trei sunt la telefon. Cu cei prezenți în studio, dezvoltăm subiectele mai pe larg, cu ceilalți, prin telefon, stăm două-trei minute, cinci minute maximum pe subiect.

– Care este secretul datorită căruia a rezistat emisiunea voastră așa de mult?

– **Claudiu:** Și noi ne întrebăm! Sper ca dl. Diaconescu să nu ne citească.

– **Cristina:** Avem o relație foarte bună cu Dan Diaconescu. Niciodată nu ne-a interzis ceva, iar noi apreciem foarte mult lucrul acesta și am ținut cont de asta. Am încercat ca emisiunea noastră să nu cauzeze probleme, altfel spus am fost copii cumini, nu am primit amendă de la CNA, am mai făcut noi ceva prostioare, dar am ținut totuși cont de niște reguli!





Mihail Gălățanu

EAZĂ

Imaginea vinului românesc

– **Claudiu** (*extrem de serios*): Nu e nici un fel de supunere, cum par să vadă unii, dar având în vedere că dl Diaconescu are o experiență mult mai vastă decât noi, din când în când, la o perioadă importantă de timp, am mers și am discutat cu el și am întrebat ce ar mai trebui schimbat, ce anume ar trebui să mai facem. Am vorbit cu dânsul și cu celelalte persoane care conduc televiziunea, și ei și-au exprimat părerea și criticile lor. Dacă noi am simțit că e bine așa cum au spus dânsii, am făcut schimbarea, dacă nu, ne-am văzut mai departe de treabă. Noi avem o oarecare independență financiară față de OTV. Am încheiat un contract cu televiziunea conform căruia noi ne obligăm să facem emisiunea – e un contract de colaborare – iar ei ne lasă în pace să ne facem treaba. Deci noi nu suntem plătiți de OTV. Zori de zi se autofinantează, asta înseamnă că eu și Cristina gestionăm absolut tot, de la invitații la publicitate. OTV ne dă spațiul și cameramanii.

– **Cristina**: Avem firma noastră, C&C Production (Cristina&Claudiu Production), prin care noi încercăm să gestionăm fiecare emisiune. Nu avem un buget constant pentru emisiune, dar vă putem spune că e mai mic decât la oricare altă televiziune care face materiale, dar ratingul nostru e foarte mare.

– **Claudiu**: Noi doi reușim, cu un buget mic, să facem, mai bine sau mai puțin bine – publicul ne judecă – ceea ce alte televiziuni fac cu un buget de zeci de mii de dolari și cu o armată de oameni în spate.

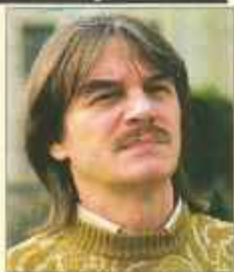
– **De ce v-ar alege telespectatorii pe voi și nu alte emisiuni matinale?**

– **Claudiu**: În primul rând pentru varietatea de subiecte, iar dacă ar fi să ne autopromovăm munca, trebuie să spunem că: emisiunea noastră este una veselă, cu un substrat extrem de serios pentru toți acei care vor să plece la muncă bine informați. Azi, de pildă, am avut drept subiecte: bugetul pe anul 2007, interviu cu Varujan Vosganian, problema pensiilor private, asigurările obligatorii pentru case în 2007.

– **Cristina**: Lumea trebuie să ne aleagă pe noi fiindcă nu avem replicile scrise de seara pentru a doua zi și gândim la fel cu cei care ne privesc. Sigur, pregătim subiectele urmărind fluxul de știri între 17.00 și 23.00 pe toate canalele importante de știri din România, dar nu ne pregătim dinainte replicile, suntem spontani.

Are vinul românesc o imagine mai proastă decât ar trebui? Sau are chiar imaginea pe care o merită? În mediile în care se discută despre piața băuturilor din România – și Clubul Român de Presă de Vin este unul – se avansează ideea că, iată, imaginea berii a „încălecat” (de mult și cu mulți!) imaginea vinului românesc. Ce e de făcut? În primul rând, de pus în dezbatere situația. Apoi, de văzut cum și ce se poate întreprinde pentru a comunica vinurile pe care ni le-a dat Dumnezeu. Am vorbit cu un investitor străin care cumpărase mai multe loturi de pământ și care era convins că singura soluție pentru a putea relansa industria viticolă pe plantațiile sale este să radă tot și să cumpere soiuri alese din Franța, de exemplu, pe care să le planteze la noi. Și chiar asta face, sistematic. Dar pe rând. Bucată cu bucată, lot cu lot. Dincolo de asta, am putea suporta și o polemică pe tema: sunt soiurile românești inferioare celor străine? O să dispară zaibăru în Uniunea Europeană? Sau, așa cum ne-am propus, o confruntare de genul MECIUL ANULUI: VINURI ALBE CONTRA VINURI ROȘII. Sigur că nu ai de ales între culori, ci între calități. Pe de altă parte, sunt gata să spun: cu cât vor exista mai mulți cunoscători de vinuri în România, cu atât calitatea vinurilor românești va urca. Dar cu imaginea, cu imaginea ce ne facem? Un alt reputat om de vinuri îmi spunea: cum să advertizăm într-un mijloc mediatic care nu ne-a creat un spațiu, o rubrică, pentru tratarea vinurilor? Răspunsul nostru ar fi simplu: haideți să ne uităm la formatele editoriale „friendly”, aline, „prietenoase”, gata să se ocupe, cu seriozitate și nepartinic, de problemele vinurilor românești. Ca să vorbesc numai despre un exemplu personal, noi am creat o rubrică, DRINK STYLE, care s-a preocupat de, hai să spunem generic, „vitrina” băuturilor de pe piața românească. Am scris, mai mult, în alte materiale, reportaje, despre STRADA VINURILOR de la Sibiu, din proiectul „capitalei europene” – și am răspuns invitațiilor pe care le-am avut. Cred, însă, ca manager editorial (orice redactorșef cred că e un soi de manager editorial, bun-rău, volens-nolens!), că și producătorii de vinuri, oamenii de decizie din sfera vinurilor românești, ar trebui să își dezvolte discursul în crearea unor asemenea spații de expunere în media. Să stăm, bine-mersi, și să spunem: hai, faceți voi, e cam fără eficiență. Trebuie, mai direct spus, să existe o implicare mai mare în împachetarea și vânzarea nu numai a vinurilor românești, dar și a imaginii lor. Mi-e teamă că, fără imagine, nici vinurile nu vom reuși să le vindem foarte bine. Spun asta și ca autor al unei cărți despre vinuri. La noi, nu există, încă, o cultură a vinului. Paradoxul funcționează chiar dacă, pe vremea când pe pământul dacic se cultiva vița-de-vie, Galia aștepta încă un colonizator roman care să îi aducă prețioasa frunză de viță. Fie, o să-mi spuneți, și ce dacă: există o mai mare cultură a berii, și totuși berea se bea în draci, anual se cheltuiesc sume enorme în publicitatea berii, piața de advertising pentru bere, alături de cea pentru detergenți, gumă de mestecat ș.a.m.d., este printre primele din țară. În cazul berii, ce hem noi, cred eu, e în mai mare măsură imagine, decât în cazul vinului. Unul dintre directorii marilor jucători de pe piața berii spunea, nu fără noimă, că, dacă vrei să fii primul pe această piață, trebuie și să scoți cei mai mulți bani din buzunar. Or, mi-e teamă că așa și-ar dori oamenii din industria vinului, și n-ar fi nimic rău în asta, doar că... nu se poate. Dacă o să întrebi bărbatul român de pe stradă ce vin preferă, el o să îți răspundă, cum mi s-a și întâmplat deunăzi, că lui îi place vinul alb, sec, rece&chilipir. Cum rece nu prea e o calitate, nici alb, poate „sec” să rămână o opțiune, dar și asta palidă, pentru că paleta vinurilor albe și seci e așa de vastă, că poți vorbi un an întreg despre asta. Îmi pare rău să-i contrazic pe cei care cred așa, dar vinul nu se vinde de la sine. Și aș mai fi în stare să pun un pariu: că, în anii care vin, oamenii din vinurile românești vor trebui să dezlege larg baierile pungii pentru ca să poată vinde, și să vândă mai mult, așa cum își și doresc. Altfel, vinurile vor rămâne o cenușăreasă, care și-a pierdut condurul de aur, iar dintr-un condur, fie el și de aur, nu se poate bea. Vinul românesc umblă cam descălțat – și așteaptă o minune care să îl încălze.





Tudor Călin Zarojanu

Matrozul, petrolul și europenii

Să încercăm – deși nu va fi ușor – o recapitulare.

Întâlnindu-se cu ziariștii străini, Băsescu le-a zis că Europa ar trebui să se descotorosească de dependența energetică față de ruși. Două zile mai târziu, aflăm că subiectul se află în atenția NATO. Ceea ce nu înseamnă că Alianța Nord-Atlantică s-a luat după Băsescu, ci mai degrabă că matrozul de la Cotroceni știa ce se discută la Bruxelles. Oricum, *Financial Times* scrie că un raport confidențial avertizează asupra intenției Rusiei de a realiza un „cartel al gazelor naturale”, în care să atragă Algeria și marii producători din Asia.

Peste vreo săptămână, același Băsescu anunță că va băga în CSAT contractele de privatizare ale Petrom (postfestum) și Romgaz (preventiv), pentru a se studia dacă nu cumva încalcă interesele naționale. Anunțul nu e făcut de la Cotroceni, ci de la... Tripoli, unde fostul comandant stătea de vorbă cu colonelul Gaddafi. În același timp, Băsescu îi critica dur pe diplomații care au neglijat relațiile cu Africa.

Trei zile mai târziu, Codruț Sereș se plânge public de presiunile la care este supus pe motiv că nu este dispus să accepte ca energia electrică disponibilă să fie vândută altfel decât prin Bursă. În trecut, se știe, firme-căpușă au cumpărat ieftin de la stat și au vândut scump înapoi la prostul de stat.

Apele se agită. Gaz, petrol, electricitate – peste

tot e câte ceva putred. Premierul Tăriceanu sprijină și el ideea de a rediscuta contractele. Este unul dintre rarele momente în care palatele Cotroceni și Victoria par să gândească la fel. Drept urmare, cu doar o zi înainte de anunțata ședință CSAT, se petrece ceva fără precedent: o firmă privată, OMV, concernul care a cumpărat Petrom, acceptă să subvenționeze majorările de tarife la gaze, pentru populație, vreme de un an de zile! De ce? Din bunătate, firește.

Aparent fără nici o legătură, schimbare la vârf în conducerea gigantului rus Gazprom. Aleksandr Riazanov, vicepreședinte al corporației, este concediat și înlocuit de Valeri Golubev, ex-KGB și... apropiat al președintelui Putin.

La București, mâna întinsă de OMV e departe de-a închide dosarul. Din contră, afacerea ia o turnură jamesbondistică: n-ar fi fost vorba de proastă negociere, ci chiar de spionaj și trădare! Rând pe rând sunt fluturate numele lui Dorinel Mucea, adjunctul șefului *Oficiului Participațiilor Statului și Privatizarea în Industrie* din cadrul *Ministerului Economiei* (deja destituit de Sereș) – cel care a negociat, Mihai Donciu – fost consilier al ministrului Comunicațiilor și Tehnologiei Informației, cu responsabilități pe linia privatizării, bulgarul Stamen Stancev și, în final, apare chiar numele actualului ministru, Codruț Sereș! Acesta din urmă depune la DNA o plângere împotriva deputatului PD

Ioan Oltean, acuzându-l de trafic de influență.

E momentul în care Băsescu aruncă altă bombă: pachetul de 51% din Petrom, aflat pe piață, s-ar prea putea să fie cumpărat de... Gazprom.

După atâtea comentarii, se trece la fapte: Parchetul reține și apoi arestează patru persoane implicate: Dorinel Mucea, Mihai Donciu, Vadim Benyatov și Stamen Stancev. După care presa scoate un nou nume pe piața scandalului: Zsolt Nagy, ministrul IT&CI în limbajul codat al presupușilor spioni, acesta ar fi fost Schumacher, în vreme ce Sereș era Hakkinen! Suntem deja într-un film de serie B.

Oala dă în clocot până-i sare capacul: hodoron-tronc, cu trei săptămâni înainte de termenul unei mai vechi amenințări, care coincidea cu integrarea oficială în UE, Partidul Conservator iese de la guvernare! Ne amintim firește că, atunci când a fost acuzat de oarece chestii, George Copos s-a retras din funcția de vicepremier. Pe care urma să o ocupe Dan Voiculescu însuși. Acesta a renunțat însă după ce a primit aviz nefavorabil de la CSAT. L-a contestat, dar nici n-a mai încercat să ocupe vreă funcție în Cabinet. Oare de ce?

O să cadă guvernul? Nu. O să fie alegeri anticipate? Nu. O să iasă basma curată toți foștii și actualii demnitari? Da.

La mulți ani în Europa!

I-auzi una!

Corupție la nivel de ONG, mai treacă-meargă. Chiar și în domeniul societății civile. Se mai întâmplă. Dar chiar într-o *Organizație de Apărare a Drepturilor*

Omului? Dreptul de a da și a lua mită, poate... Cum-necum, Florentin Scaletchi, liderul OADO, a fost săltat de procurorii DNA pentru că ar fi cerut și primit câteva zeci de mii de euro. Ca să ce? Ca să ajute pe cineva. Să ce? Asta încă nu știm. Vestea bună: înseamnă că, totuși, un ONG are și el ceva putere. Sau cel puțin așa cred ăia care ies cu banul...



O bucățică din PIB

La fiecare împărțire de buget – și nu numai atunci – se tot vorbește de procente din PIB. Reamintim că Produsul Intern Brut este suma valorilor produse într-un stat (și nu, cum cred unii, suma banilor învârtiți de guvern). Iată



încă un procent: 18,3% din PIB. Nu se dă, ci se posedă. Atât au, la un loc, românășii din Top 300 (Ion Țiriac, foto, a revenit cumințe pe locul al doilea). Ar fi interesant de știut cât au ăia care s-au zbatut să NU apară în Top 300...



Cum e Turcu...

...așa-s și ăia care cred în lista lui Turcu. Liviu Turcu: Fost mare-mare spion. Care, curajos, a aruncat pe piață unșpe nume de foști securiști. Curajului i-au trebuit vreo șaptspe ani să se adune. Cât despre listă, omul a subliniat că a aies cu grijă, „să fie de la toți”, să nu pară cu partis-pris. Adică: nici unul de la PD, nici unul de la PC, nici unul de la UDMR – nici măcar ăia deconspirați de mult. Evident, întreaga presă a făcut mișto de el – în afară de trustul care l-a lansat, firește. E deja istorie.



Unii zboară, alții **schioapătă**

Muscă – nu, Flutur – nu, Noroc că nu erau membri PNL ori ai guvernului Dan Puric sau Radu Cosașu. Oricum, nu zboară doar cei cu nume de zburătoare, ci toți cei cu **nume**. Probleme? Nici una, că PNL are trei sute de mii de membri, cum ar fi Ionescu, Vasilescu, Argeșanu... Mai era un partid care zicea că are șase sute de mii de membri, cum care se numea, că nu prea mai vine vorba despre el? Oricum, operația de eliminare din colectiv s-a suprapus simbolic peste operația de transplant de ligament. Numai că PNL nu de ligament duce lipsă, ci de liant.



Mai citiți **almanahe!**

Cum n-am știut noi de situația asta socială groznică din Zăbrăuți, Ferentari, București, România, UE! – se dau de ceasul morții toți, de la primarul de sector și cel general, până la prefect. Păi, dacă știam, nu ajungeau copiii ăia să ardă de vii într-un subsol, nici *Electrică* să decupleze, nici oamienii să iasă-n stradă, nici jandamii să-i ude, nici Gigi să le dea bani! Stimată tovarăși și prețini, Zăbrăuți este un **șlagăr** al presei românești de peste zece ani, s-au făcut acolo reportaje cutremurătoare, s-au dat imagini foto și video pe mai toate canalele mass-media, s-a povestit totul. Dar poate că autoritățile se uită doar la desene animate.



Un comisar **nu acuză**

Audiat la Bruxelles, supus unui tir de întrebări care a durat vreo trei ore, Leonard Orban a lăsat o impresie excelentă și a fost confirmat pe post. Dând dovadă de curaj, a venit chiar cu o idee care o să-i scoale în cap sindicatele de actori care din asta trăiesc: dacă tot vrem să protejăm limbile naționale, jos dublajul filmelor! Europa trebuie să revină la subtitrare. În ciuda comentariilor miștocare de la București („omul de la xerox”), însuși președintele Parlamentului European, Josep Borell, a sugerat extinderea atribuțiilor lui Orban, care ar putea să se ocupe și de drepturile minorităților.



Bazil Ștefan

Cotitură lină la Casa Albă

Spre a demonstra că pierderea de către republicani a recentelor alegeri pentru Congres nu este chiar o catastrofă, Karl Rove, „creierul” strategiei de până acum a președintelui Bush, a recurs la o analiză statistică, aparent imbatabilă. El a calculat mai întâi că pierderile de mandate ale acestora (29 la Cameră și 6 la Senat) au fost „la mustață”, deoarece în 35 de confruntări învingătorul a primit sub 51% din voturi, iar 56 de mandate au fost câștigate la o diferență de mai puțin de 5.000 de sufragii. Per total, pentru a-și menține majoritatea, republicanilor le-au lipsit mai puțin de 78.000 de voturi la Cameră și sub 52.000 la Senat. Ceea ce, la o țară cu două sute de milioane de alegători, înseamnă diferențe într-adevăr infime. Rove a constatat, de asemenea, că rezultatele se înscriu într-o normalitate aproape perfectă. Spre exemplu, în toate alegerile de la jumătatea celui de al doilea mandat, desfășurate după cel de al doilea război mondial, partidul președintelui în funcție a pierdut, în medie, 31 de locuri la Cameră și 6 la Senat, ceea ce înseamnă ceva mai mult decât acum!

Deși exact, tabloul prezentat de Karl Rove este totuși înșelător, amintind de vechea butadă despre cele trei feluri de minciuni (minciuna simplă, min-

ciuna gogonată și... statistica), deoarece el ascunde cel puțin două aspecte, deloc neglijabile: că nu de fiecare dată aceste înfrângeri au însemnat și pierderea de către Casa Albă a majorității parlamentare în ambele camere ale Congresului, și că nu întotdeauna ele au declanșat și o criză adâncă în partidul președintelui, cum se întâmplă acum. George W. Bush a înțeles că principala cauză a înfrângerii partidului său este nemulțumirea americanilor față de războiul din Irak, ca și de perspectiva unui similar cu Iranul.

Renunțarea la serviciile lui Donald Rumsfeld, fostul secretar al Apărării, principalul promotor al unei soluții exclusiv militare în conflictul din Irak, și înlocuirea lui cu fostul director al CIA, Robert Gates, un om mult mai pragmatic, a fost un semnal clar în acest sens. Liderul Americii pare să-și fi însușit concluziile consilierului său de taină în materie de politică externă, celebrul Henry Kissinger, arhitectul retragerii din Vietnam, care a declarat public că victoria militară în Irak nu mai este posibilă și că în această chestiune se impune o redefinire a direcției. Dacă, așa cum cred, George W. Bush va merge de acum pe mâna lui Kissinger și a moderaților Robert Gates și Condoleezza Rice,

este relativ simplu de imaginat cursul politicii externe americane în ultimii doi ani de mandat al actualului președinte. Și asta pentru că vechiul guru al diplomației americane și-a detaliat deja viziunea.

De reținut, mai întâi, că Henry Kissinger nu sare peste cal. El consideră că alternativa la „imposibila” victorie militară ar fi retragerea totală din Irak. O asemenea retragere ar avea consecințe dezastruoase, deoarece ar provoca nu numai un colaps dramatic al Irakului, ci și o destabilizare a vecinilor săi, generând un conflict îndelungat, „care ne-ar răduce într-un fel sau altul în regiune”. El vede soluția în convocarea unei conferințe internaționale ad-hoc, la care să participe membrii permanenți ai Consiliului de Securitate, vecinii Irakului, inclusiv Iranul, și unele puteri regionale, precum India și Pakistanul, conferință care să ofere o cale de ieșire din acest conflict. Această revenire la cadrul multilateral de soluționare negociată a crizelor ar avea, în acest caz, avantajul că ar putea stinge, înainte de a exploda, și conflictul emergent, poate și mai grav, cu Iranul. Căci, după cum postula un analist american, „Irakul este dezastrul de care trebuie să scăpăm, iar Iranul, dezastrul pe care trebuie să-l evităm”.

Cool Skoda

Privită de mulți ca o mașină de nișă sau ca un experiment ciudat al celor de la Skoda, Roomster este cel mai important pas făcut de uzinele cehe pentru întinerirea mărcii.



Ar fi o greșeală dacă lumea auto ar considera Skoda Roomster un automobil banal lansat de un alt producător de sub umbrela largă a Volkswagen. Cel mai probabil că acest model nu va aduce vânzări extraordinare și la fel de probabil nu va revoluționa modul în care privim automobilele. Aportul lui Roomster se leagă de percepția mărcii Skoda. Prin acest model, cehii se îndepărtează pentru prima dată în ultimii ani de imaginea de rudă mai săracă a lui VW, cu automobile bune dar teribil de plictisitoare. La o primă vedere, Roomster poate fi ușor încadrat în categoria vehiculelor de familie derivate din utilitare (Renault Kangoo, Citroën Berlingo etc.). Modelul ceh contrazice această impresie prin felul în care se conduce și mai ales prin accentul pus pe elementul „fun”: distractiv, plăcut amuzant sau tineresc. La această imagine contribuie din plin și gama de culori vii în care poate fi vopsită caroseria. Farurile mari nu seamănă cu cele de la alte modele Skoda, iar ramele nichelate ale stopurilor sunt o adăugire plăcută cu o notă de dinamism.

Design-ul este gândit pentru a fi funcțional, dar are și câteva lipsuri neplăcute. Linia joasă a geamurilor față îți scade din vizibilitate, iar haionul portbagajului este atât de mare încât trebuie să ai mereu grijă să lași suficient spațiu la parcare. În echiparea Style, testată de noi, mașina are un interior vesel cu bordul în două culori care aduce un plus de lumină la interior. Din păcate, culoarea mai deschisă – un gri – evidențiază în mod neplăcut plasticul care te înconjoară. Comenzile climatizării și instalației audio sunt intuitive și bine plasate pe consola centrală. În partea dreaptă, pe bord sunt accesibile nu unul ci două compartimente pentru depozitare. Lucrurile cu adevărat interesante se găsesc însă în spate. Odată intrat pe ușile mari cu mânerul ascuns nu poți să nu remarci faptul că pasagerii din spate au o poziție mai

înaltă care le permite să observe cu ușurință drumul. Bancheta este formată din trei scaune independente. Cele două din laterale gîsează față-spate-lateral și permit pasagerilor să-și adapteze poziția în funcție de dorință. Spătarul scaunului central oboară și se transformă într-o cotieră de dimensiuni generoase cu suport pentru pahare. Toate cele trei scaune pot fi rabatate și chiar scoase independent, ceea ce crește capacitatea de încărcare a portbagajului de la 500 litri la 1.780 litri. Portbagajul conține la rândul său câteva spații de depozitare, cârlige pentru plase și are o partiție pentru fixarea obiectelor de dimensiuni mai mici. Toate aceste inovații utile și simpatice au însă și un preț. În ciuda încercărilor, nu am reușit să acoperim complet spațiul dintre scaunele din spate și capetul care acoperă portbagajul. A rămas o crăpătură prin care se poate vedea o parte din interiorul compartimentului pentru bagaje.

Roomster s-a comportat bine în test, atât pe șosea, cât și în oraș. Direcția este precisă, pedalele sunt ușor de apăsat, iar schimbătorul de viteze te încântă prin exactitate. Poziția de condus este joasă și confortabilă, iar suportul lateral discret oferit de scaune se potrivește cu caracterul mai puțin sportiv al mașinii. Vizibilitatea este bună, dar perfectibilă datorită geamurilor laterale și parbrizului mic. La percărie cu spatele, geamul haionului incomodează un pic prin poziționarea înaltă. În momentul în care am avut în spate un Tico nu am putut aprecia dacă distanța este de 50 centimetri sau 2 metri.

Suspensia este fermă și reacționează bine când vine vorba de gropi sau denivelări de mici dimensiuni, așa cum se întâlnesc adesea în trafic. Zgomotul este redus, iar confortul pasagerilor nu are mult de suferit. O derivatele ceva mai importantă se resimte mai puternic și trebuie să aveți grijă la garda la sol redusă a mașinii. Manevrabilitatea bună be-



neficiază de aportul suspensiei și de distanța dintre puntea față și puntea spate. Roomster răspunde prompt la comenzi, urmează trasa imprimată și „se agată” bine de șosea. Oferta de propulsoare cuprinde trei motoare pe benzină și trei diesel. Gama pe benzină începe cu un motor de 1,2 litri cu 3 cilindri și 12 supape, dezvoltat de Skoda Auto la Mlada Boleslav. Acesta generează 64 CP și produce un cuplu maxim de 112 Nm la 3.000 rpm. Deasupra lui se situează motorul de 1,4 litri cu 4 cilindri și 86 CP și un cuplu maxim de 132 Nm la 3.800 rpm. Mașina testată dispunea de motorul pe benzină de 1,6 l și 105 CP. De generație mai veche, acest motor se descurcă bine cu gabaritul mașinii de aproximativ 1,3 tone și duce Skoda la prima sută de kilometri în doar 10,5 secunde. Cuplul maxim de 153 Nm se atinge la 3.800 rpm. Viteza maximă specificată de producător este de 183 km/h. Consumul declarat este de 9,2 l/100 km în regim urban și 5,7 l/100 km în afara orașului, dar în condiții reale o să varieze cu plus în funcție de trafic și de stilul de șofat.

Gama diesel constă în două motoare de 1,4 litri și unul de 1,9 litri. Motorul de 1,4 litri cu trei cilindri este oferit în două trepte de putere: 70 și 80 CP, în timp ce cuplul maxim este de 155 și 195 Nm la 1.600-2.800 rpm respectiv 2.200 rpm. Cel mai puternic diesel este cel de 105 CP cu 4 cilindri din familia motoarelor de 1,9 litri. Acesta generează un cuplu puternic de 240 Nm la 1.800 rpm.

Varianta testată, Style 1,6 MPI 105 CP are un preț cu toate taxele de 14.700 euro și presupune o echipare destul de bogată ce cuprinde: geamuri electrice, computer de bord, torpedou refrigerat, MP3 player, patru airbag-uri, ABS ș.a. Ca atare, deși este o mașină produsă în Cehia, Skoda Roomster nu este un chilipir ci o mașină echilibrată ca preț, dotări și spațiu. Interesant este că, pentru cine își dorește tot ceea ce poate oferi acest model, nu există alternative reale. Renault Kangoo sau Citroën Berlingo nu au nici imaginea și nici caracteristicile necesare pentru a atrage o familie tânără.

Text și foto: Mugurel Mărgărit



ECOLOGIC NOMIC

Natural, adică Eco!

Economic. Ecologic. Eco. Produsele Eco. Adică o gamă sortimentală variată de compoturi – din caise, piersici, cireșe, vișine, prune –, castraveci murați, ardei kapia copti și decojiți, ardei kapia marinați, roși în bulion și pfefferoni. Majoritatea produselor din gama Eco provin din Bulgaria – țara legumelor – și sunt produse sub atenta supraveghere a firmei Unicom Ltd. Bulgaria care supervisează întreaga activitate, plecând de la achiziționarea produselor, trecând prin procesul de producție și până la încărcarea mărfii către România.

Conceptul Eco pleacă de la ideea de economic, raportul calitate-preț satisfăcând clientul final prin oferirea unui borcan cu un conținut maxim de fructe ori legume la un preț convenabil pentru fiecare consumator conform normelor europene în vigoare. În fiecare borcan în parte se regăsește același număr de fructe și legume. Așadar, consumatorul primește din punct de vedere cantitativ și calitativ atât cât plătește, în felul acesta realizându-se un schimb optim.

Conținutul oricărui borcan Eco se poate mândri cu o serie de calități care îi atestă reputația de produs ecologic: fructele naturale, fără conținut genetic

modificat; fructele nu conțin sămburi cu excepția cireșelor și a vișinelor; piersicile și caisele sunt decojite; produsele nu conțin îndulcitori artificiali ci numai conservanți naturali; în plus, fructele sunt selectate în ideea de a oferi consumatorului produse proaspete, de calitate superioară la standarde europene.

Gama Eco este prezentă în cele mai importante rețele de magazine din România, precum hipermarketurile Cora, Kaufland, Metro, Billa, Selgros, Univers All, dar și în supermarketuri ca Mega Image, La Fourmi, General Nic, Angst, Can Serv, VP Market, Ivet, Intermacedonia, N&G, Global Aliment etc.



Eco
produs natural

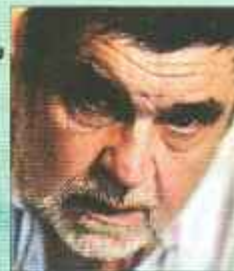
Unicom Grup Impex
S.R.L.
Bd. Timișoara nr. 56,
sector 6, București
România
Tel.: +40 21 444 07 11/12;
Fax: +40 21 444 07 13
E-mail: office@davino.ro

by
oriflame

natural swedish cosmetics

Cârtița

Horia Pătrașcu



The Departed - SUA, 2006 - 152 de minute

Distribuit de: INTERCOMFILM DISTRIBUTION



sângele de rigoare, împrăscându-se pe toți pereții)... Ei bine, dacă o EXECUȚIE merge... dacă o a doua, mă rog, e SUPTABILĂ... o a TREIA, apoi imediat a PATRA, a CINCEA... etc. (mai ales că sunt omorâți de-a valma eroi cinștiți precum și escroci, laolaltă)... **te cam calcă pe nervi!**

Împușcături astea repetate – amplificate de sunetul „dolby” al săliilor de proiecție! – nu fac altceva decât să stârneasce, în mod neplăcut, desigur!, variate și mai ales grobiene... **hohote de râs!**

Se pare că reîntoarcerea renumitului regizor **Martin Scorsese** la tema sa favorită altădată, **Mafia**, a fost de bun augur nu doar pentru publicul larg, dar și pentru critica de peste Ocean; și asta chiar dacă filmul de care ne ocupăm a fost inspirat, zice-se, de *Afaceri infernale* (o peliculă realizată în Hong Kong în anul 2002 și care a avut un succes enorm în Asia, înainte de a ajunge, în 2004, în SUA). **Cârtița** poartă, incontestabil, acea unică **amprentă Scorsese** – și-l va duce, categoric, la cel puțin o nominalizare pentru viitoare premii Oscar!

O acțiune „strânsă” (deși desfășurată în peste două ore și jumătate de proiecție!); scene de o rară violență (uneori **insuportabilă**, însă perfect justificată nu doar psihologic, dar și tipică mediului în care se consumă acțiunea; în sfârșit, o distribuție de zile mari precum, iată:

„Castello” (**Jack Nicholson**, pe care însuși Scorsese abia l-a hotărât să mai facă acest „ultim rol negativ” din fulminanta lui carieră!), conduce un clan mafiot puternic și extrem de

periculos; pentru a-l veri totuși de hac, un fost polițist, „Billy” (**Leonardo DiCaprio**), este introdus drept „cârtiță” printre membrii bandei lui Castello; pe de altă parte, însuși Castello și-a introdus o „cârtiță” în chiar atotputernicul FBI, cel care supraveghează până și Poliția, pe „Colin” (**Matt Damon**).

Cumpitul joc al aparențelor (dar în care viața fiecăruia atârână de un fir de păr!) se dezlănțuie cu ferocitate ducând, de cele mai multe ori, la rezolvări oribile; neașteptate, spectaculoase – **dar oribile!** De fapt – și dacă mă gândesc mai bine! – la fel de surprinzătoare și de oribile precum multe dintre acțiunile POLITICE ale lumii în care, „din fericire”, încă mai trăim!

P.S. – Există, totuși, în acest admirabil film, un final cel puțin derutant; ultima secvență, durând câteva minute, ne redă, **în cascadă**, „execuția sumară” a mai tuturor personajelor principale...!? Și toate **împușcate în cap!** (cu

Volver

Volver - Spania, 2006 - 125 de minute

Distribuit de: TRANSILVANIA FILM

N-aș susține, contrar unor colegi de breaslă, că ultimul film al lui **don Pedro Almodóvar** ar fi o **capodoperă...!** (De fapt, ce-l aia?! O „capodoperă” apare abia după o vreme, calitatea ei intrinsecă se stabilește într-o grămadă de timp, necesarmente consumat, abia după „premieră”!).

Asta nu înseamnă că nu avem de-a face cu o **peliculă superbă**, datorată unui **mare cineast european**, care – în pofida tentațiilor material-comerciale ieftine ce au împânzit mapamondul! – preferă să-și umeze calea de discret analist al dramelor umane profunde, cele care l-au adus noto-

BORAT!

(Învățăături din America, pentru ca toată nația Kazahstanului să profite) –



„BORAT! – (Cultural Learnings of America for Make Benefit Glorious Nation of Kazakhstan) – SUA, 2006 – 84 de minute)

Foarte greu de făcut o cronică **OBIECTIVĂ** la acest film! Dar, haideți să încercăm:

Actorul englez de origine iudaică **Sacha Baron Cohen** – devenit un fenomen în Regat prin serialul său TV *Da Ali G Show*, prin umorul bizar, satira tăioasă referitoare la antisemitism, misoginism și rasism, dar și prin comportamentul și interviurile sale stranie – el fiind, de altfel, un actor **absolut redutabil și cu un șarm deosebit!** – s-a hotărât, iată, să-și transpună din Kazahstan, jumalistul **BORAT SAGDIYEV... pe marele ecran!**

Drept pentru care (împreună cu numeroase rude ale sale: scenariști, producători, compozitori ș.a.) se aruncă într-o „aventură” cinematografică de zile mari, având drept pretext: Borat pleacă în SUA, în vederea realizării unui documentar în scopul... (vezi

interminabilul titlu – **n.a.**).

Până aici, toate bune: nimeni nu poate opri un ziarist, dintr-o țară „subdezvoltată”, să filmeze aspecte din traiul oamenilor dintr-o altă „super”...! Alăta doar că – deși în America, filmul a avut și are **un formidabil succes** la public (decă **financiar**, în esență!) – este greu de imaginat cum o astfel de „poveste” ar fi putut pătrunde, și rula pe ecrane, fără a admite două

posibilități: ori **Borat** a beneficiat de o campanie materială publicitară fără precedent din partea realizatorilor, ori noua generație de spectatori americani, destul de puerilă chiar și până nu demult, **s-a tămpit definitiv în urma atentatelor din 11 septembrie!**...

Pentru că iată (**numai!**) câteva secvențe: ajuns însetat și elegant îmbrăcat în camera unui hotel de lux, Borat bea apă... din consola W.C.-ului; aflat pe un stadion de rodeo, același Borat cântă **înmul american**, pe un **text improvizat** în limba kazahă în care îl imploră pe președintele Bush să termine cu evreii și mai ales să „șteargă Irak-ul de pe suprafața pământului pentru cel puțin 25 de ani!”; arată unor femei, spre a le impresiona, trei fotografii ale fiului său **retardat** (cărui, în mod vizibil și în prim-plan, **la creșterea penisul până la ai fi învidiat de restul lumii!**); participă la o slujbă **creștin-evangelică**, lăsându-se anturat de o mulțime imensă – absolut cretinoid-isterică! – până a ajunge să vorbească, el însuși, în

invit să o savurați – **n.a.**).

În centrul acțiunii – și dirijând-o, de fapt, involuntar! – se află personajul „**Raimunda**” (admirabil interpretat de către frumoasa **Penelope Cruz** – actriță preferată a lui Almodovar, și care bate acum sus de tot, poate chiar la un Oscar!); celelalte „femei-rude” ale Raimundei din film susțin cu brío partitura eroinei: în a-și găsi echilibrul; între datorie și compromis, între minclună și speranță, între aparență și realitate.

De altfel (se pare că e o premieră! – **n.a.**), la recentul **Festival al Filmului de la Cannes**, întreaga echipă de interprete a îndelung-aplaudatului film *Volter*, alături de Penelope Cruz (și le vom enumera:

by
oriflame

natural swedish cosmetics

„limbi” (ce aduc a „rap”); solicitând o societate educațională aflată la masă să-i indice unde e toaleta, se întoarce la aceeași masă, purtându-și fecalele într-o pungă; într-o lungă secvență în care Borat se încăieră cu producătorul său TV (**amândoi fiind golpușcă!**), cei doi se încăleacă reciproc, folosind poziția cunoscută a „sexului oral 69”, chipul lui Borat fiind strivit de fundul pârșos al imensului producător obez, în timp ce acesta își amestecă nasul între „bîlutele” primului; apoi, ambele dizgrațioase **NUDURI** se aleargă pe culoare, în lift, de față cu oameni care... **zâmbesc stânjenți!**? Ce să mai spunem...?

Că setul „kazahstanian” a fost filmat în **România** (într-un cătun de romi, numit „Glod”), că bieții săteni habar n-au avut de ce americanii le-au băgat o vacă în casă, le-au pus hulupe la o **Dacie** și i-au făcut să zbiere de bucurie în fel și chip (replicile, în **limba română**), fiind păstrate întregi la începutul filmului – inclusiv înjurăturile de mamă! – fără a se face nici o precizare în generic că prestația a fost făcută în țara noastră și că replicile auzite sunt neaoșe, nicidecum „kazah”?!... **Că întreg filmul e o blasfemie la adresa bunelor moravuri!**

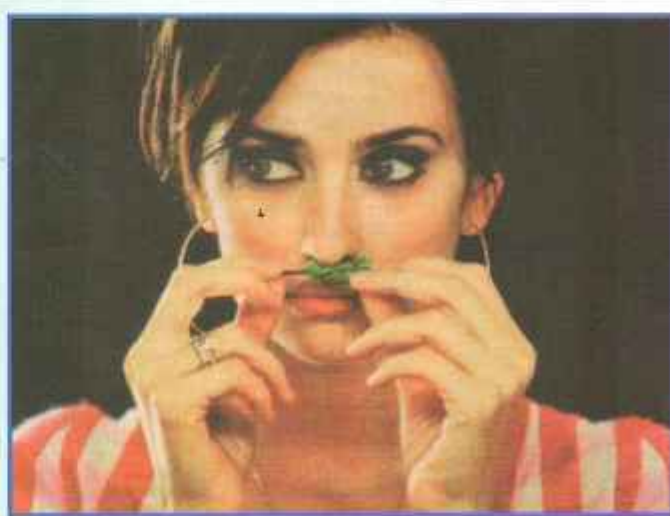
Comparativ cu mizeria de care ne-am ocupat mai sus, bunii noștri prieteni de la **Vacanța Mare** devin niște monumente ale bunului-simț! Iar după toate astea, este firesc să te întrebi: „Ce mama dracului mai rămâne atunci din întreprinderea lui **Sacha Baron Cohen**?”

...Ei, bine: **asta e problema!**

rietatea internațională a unor premii de invidiat!...

Deși dramă fiind, *Volter* debutează cu o lungă secvență, de un umor nebun: într-un elegant cimitir catolic spaniol, o mulțime de femei, majoritatea în negru, fac „toaleta” momintelor: schimbă florile, spală mămura monumentelor funerare, sapă pământul din jurul acestora etc. etc., atâta doar că toate operațiile astea se desfășoară într-un ritm nebun, ca la o întrecere în a amenaja cât mai spectaculos locul unei viitoare festivități... (doar că nu lipsește fanfara!?)...! **Aceasta este CHEIA filmului, însă:**

Este istoria unor femei, făcând parte din nu mai puțin de patru generații de rude (străbunică, bunică, mătușă, fiică, nepoată ș.a.), care își caută (sau și-au căutat) locul în viață – loc pe care până și morții și-l găsesc, în cele din urmă, **printre cei vii** (și asta printr-o spectaculoasă răsturnare de situații în scenariu – din care fantasmale sau „ireale” sunt excluse!, și pe care vă



Carmen Maura, Lola Dueñas, Blanca Portillo, Yohana Cobo, Chus Lampreave) a primit, în grup!, premiul pentru **Cea mai bună actriță**...! Minunat.

Ex-Mandinga Elena, reinventa

*Pentru Elena Gheorghe cel mai important lucru este afirmarea ca o identitate diferită față de
Și odată cu fiecare apariție, punctează la acest capitol. A început să cânte în corul bisericii unde
acum vrea să cânte salsa și pe viitor nu exclude posibilitatea de a cânta muzică populară alături
Până una, alta, Elena impresionează prin muzica sa și prin felul în care arată. Are un look foa
după cum ar spune fanii ei.*



tă

andinga.
ot era tatăl ei,
le mama sa.
e sexy, cool,



Vocea ta este primul său album solo și, în același timp, primul care a scos la iveală o altă Elena decât cea pe care o știam din trupa

Mandinga. Este la fel de sexy și interpretează același stil de muzică, însă pare mai matură, mai motivată și mai încrezătoare în forțele proprii. Știe bine ce vrea în materie de muzică, întrucât, atunci când vine vorba de despărțirea de Mandinga, ea are o motivație clară: „Eu nu mi-am dorit această ruptură, dar, din păcate, noul proiect nu mă avantaja. În plus, ei își doreau să cânte muzică cu influențe cubaneze în timp ce eu îmi doream să merg pe vechiul stil”.

Proiectul la care lucrează în prezent se numește Elena și s-a concretizat în albumul Vocea ta. Acest prim single a ocupat poziții fruntașe în topuri la scurt timp de la lansare și chiar și în prezent, la câteva luni de la lansare, încă se află pe primele locuri printre preferințele publicului de la noi. Pentru noul său material discografic a colaborat cu Laurențiu Duță care a compus numeroase melodii pentru majoritatea artiștilor de la noi. „Pentru acest album m-am concentrat pe partea mea, cea de interpretare și, bineînțeles, i-am explicat lui Laurențiu ce vreau să cânt. Mă implic de fiecare dată când simt că este nevoie”, spune Elena când vine vorba de contribuția proprie la produsul muzical lansat pe piață. Noua piesă beneficiază de un videoclip semnat Dragoș Buliga. „Atent la detalii și dorind să surprindă cât mai exact atmosfera cubaneză, Dragoș a întârziat cu câteva zile filmarea tocmai pentru a găsi locația potrivită”, cam acestea sunt amintirile sale de la filmări.

Vocea ta, primul pas către o carieră internațională

Elena Gheorghe și-a propus să transforme trupa care îi poartă numele într-un brand autentic. În prezent, o echipă întreagă formată din reprezentanții casei de discuri Roton, managerul și impresarul ei, Laurențiu Duță și sora sa, care este PR-ul personal, se ocupă de promovarea discului. Laura Lazăr este stilistul care o sfătuiește din umbră pe artistă cu ce să se îmbrace înainte de orice apariție. „Muzica latino este foarte caldă și, implicit, sexy. Ceea ce port pe scenă mă reprezintă”, spune Elena. Un altu foarte important al Elenei în carieră este look-ul. Interpretează o muzică sexy și tot așa trebuie să arate și

ea. Își menține silueta datorită lecțiilor de dans și fitness-ului.

În ceea ce privește coregrafia, cântăreața stă foarte bine la acest capitol. A dovedit-o în toate videoclipurile în care a apărut până acum! Elena dă lecții la cele două școli de dans pe care le patronează, una la București și alta la Bragadiru. Aici lucrează cu doi instructori care au fost la congrese de salsa în străinătate și cu Andreea, o altă instructoare care o sfătuiește pe Elena când vine vorba de aparițiile scenice. De abilitățile de dansatoare Elena a avut ocazia să ne convingă în aparițiile sale de la emisiunea Dansez pentru tine, o participare căreia i-a dedicat o bună parte din timpul liber, mai exact opt ore pe zi.

Oare pe viitor ar mai putea exista între ea și partenerii de trupă aceleași probleme pe care le-a avut cu foștii colegi care s-au supărat pentru că ea apărea mai mult în media? „În noul proiect, fiecare are un rol bine definit și fiecare este respectat pentru ce face”, spune ea hotărâtă.

Duetul cu Marc Anthony, o provocare pentru JLO

Pe viitor își propune să se lanseze și pe plan internațional, iar pentru acest lucru se pregătește intens. „Îmi doresc să ies pe piața internațională cu un produs de calitate care să mă reprezinte”, spune ea. Cine știe, poate într-un duet cu Marc Anthony, cel alături de care și-ar dori să cânte, după cum ne-a mărturisit. Ar fi o provocare pe cinste pentru JLO, dacă ne gândim că Elena este, în același timp, o bună interpretă și dansatoare. Cine știe?... „Tot ce am ascultat m-a inspirat într-o formă sau alta, dar nu pot spune că am un model în carieră. Îmi place Gloria Estefan. Acasă, ascult muzică în funcție de starea mea de spirit, însă în mare parte în boxele mele se aude muzică neagră”, spune ea vorbind despre propriile preferințe și despre influențele pe care le-a suportat.

Și pentru că mai toți cântăreții din ziua de azi cochetează cu actoria, am fost curioasă să aflu dacă ar dori să își încerce norocul și în acest domeniu. „Având în vedere că în liceu am făcut actorie, sigur că mi-ar plăcea să încerc. În ceea ce privește rolul, îmi doresc să fie unul care să mă reprezinte”, mi-a răspuns Elena. Inevitabil, a venit vorba și de muzica aromânilor, pentru că tatăl ei este macedonean. Arătând că este cu adevărat mândră de originea ei, Elena mărturisește că ascultă și



cântă muzica macedonenilor iar, la un moment dat, i-ar plăcea să scoată un material cu piese specifice. Dar asta nu înseamnă că se va și mărita cu un macedonean, mai ales că, din punctul său de vedere, într-o relație etnia este mai puțin importantă, ceea ce contează fiind comunicarea și respectul. Ca toate fetele, de altfel.

Cum trebuie să arate un tip ca să îi placă Elenei? „Să fie deștept, să aibă simțul umorului, să fie înalt și brunet”, răspunde foarte sigură pe sine. Nu îi plac neapărat fotbalistii, însă se uită la meciurile Sportului Studențesc, echipă la care joacă fratele ei.

Cu siguranță, de Sărbători veți dansa pe muzica Elenei, fie la party-uri, fie la concerte pe care artista le va susține prin țară. Doar de Crăciun va sta acasă, căci, așa cum spune chiar ea, „O astfel de sărbătoare trebuie petrecută în familie”.

text **Raluca Șeinoiu**

foto **Roton**



Diagnostic și tratament la minut

Vremea analizelor medicale bazate pe eprubete cu sânge și ace care se înfig în venă, în cazul fericit în care o găsec, se pare că este pe sfârșite. Acum, lucrurile se pot rezolva mult mai simplu. Te așezi pe un scaun, medicul „te leagă” la un aparat și, în doar câteva minute, ești scanat „cap-coadă”. Pe un ecran de calculator se derulează, clar ca lumina zilei, filmul sau, mă rog, tele-novela sănătății tale. Ce afecțiuni ai, din ce cauză, cum se pot trata, ba chiar și ce boli îți vor da de furcă, în viitor, dacă ignori semnalele emise de organismul tău.



Aparatul QX, prezent și în România, de vreo doi ani, în câteva exemplare, combină biorezonanța, biofeedback-ul și tehnologia calculatoarelor pentru a produce cel mai avansat sistem de analiză a corpului uman. Metoda constă în emiteria unor unde de foarte joasă frecvență (extrem low frequency) care străbat organismul, iar la ieșire sunt înregistrate și analizate de computer. Fiecare substanță (hormon, toxină, vitamină etc.) are o semnătură energetică unică. Folosind biorezonanța, aparatul trimite semnale în corp și prin detectarea răspunsurilor fiecărei semnal poate calcula reacția fiecărei substanțe.

Chiar dacă teoria sună cam complicat, practica este extrem de simplă. Am testat-o și noi, într-un cabinet din zona Universității, din București. După ce am plătit trei sute de mii de lei, costul unei

Acest program a fost folosit prima oară la NASA, pentru testarea participanților la proiectul spațial Apollo 12. Aparatul înregistrează peste opt mii de substanțe din organism, precum și modificările lor, diagnosticând, practic, orice afecțiune acută, subacută sau cronică. Mai mult, este capabil și de „previziuni”, în sensul depistării timpurii a dispoziției spre o anumită boală.

ședințe de diagnostic și tratament, am așteptat să ne vină rândul. Întrebând, în stânga și în dreapta: „Când am venit prima oară, în urmă cu vreo doi ani, eram varză. Mi-a dat un diagnostic pe cât de clar, pe atât de dezastruos: tahicardie, ulcer și alte cele. Am luat tratamentul, revin din șase în șase luni, pentru evaluare, și mă simt mult mai bine. Ca să fac toate analizele astea, la un laborator, m-ar costa o groază de bani, nervi, disconfort. Aici e o metodă foarte civilizată și exactă”, susține Ovidiu Popa. O doamnă din Ploiești, între două vârste, e de-a dreptul căzută în admirație: „E o revoluție medicală, o minune, mie mi-a salvat viața”. În fine, într-o „cutia cu maimuțe”, cum îi spune un prieten. Mă așez pe scaun și medicul mă „conectează” la aparat. Respectiv îmi leagă, cu un fel de curele, fruntea, mâinile și picioarele. Câteva minute, cât sunt „circulată” de acele unde, trebuie să stau nemișcată și să nu vorbesc. După aceea, ecranul începe să „contabilizeze” cotelele bolilor mele prezente și de viitor. „Am cunoscut morți mult mai sănătoși”, îmi vine să-i spun medicului, care pare prea serios pentru asta. Deja îmi scrie o rețetă cu o mulțime de tratamente, naturiste, desigur, bazate doar pe extracte din plante, legume și fructe. Mă costă vreo trei milioane și ceva, dar după aia cîc o să fiu mai bine. Întâmplător sau nu, diagnosticul QX a fost „pe aceeași undă” cu analizele pe care le-am făcut la indicația medicului meu de familie, în urmă cu vreo două luni. Dacă mă întrebați, de vreme ce rezultatele sunt aceleași, parcă e mai vesel cu aparatul QX. Scapi mai repede, cu bani mai puțini. Și mai ales fără partea aia sinistrală cu „probe biologice”.

Interviu: **Liliana Petruș**

Foto: **Octavian Tîbăr**

Tuberculoza în penitenciare

Cea de-a XII-a conferință internațională cu tema *Tuberculoza în penitenciare* a avut loc la Sinaia, iar participanții – medici din țară și din străinătate – au dezbătut programele de informare a deținuților asupra pericolului TBC. Dacă în România anul 2002 incidența tuberculozei în penitenciare era de 20 de ori mai mare față de cea din populația generală, după acest an curba incidenței a scăzut. Dr. Lucia Mihăilescu, coordonator Unitatea de Implementare a Proiectelor de Control al Tuberculozei de la Administrația Penitenciarelor, a arătat în cadrul conferinței că deja în 44 de penitenciare s-au înființat camere de recoltare a sputei, unde suspensiile de tuberculoză pot fi izolate.



Medicul Sorin Godeanu răspunde întrebărilor dumneavoastră legate de tratamentul cu produse din plante. Scrieți-ne ce probleme de sănătate aveți și „fitoterapeutul de serviciu” vă va recomanda tratamentul adecvat. Scrisorile vor fi expediate pe adresa redacției Flacăra, cu mențiunea „pentru pagina de sănătate”.

Mohammad Abu-Baker este singurul medic din România care tratează boala varicoasă prin metode absolut originale, brevetate ca invenții și premiate de foruri internaționale de prestigiu, între care amintim *Colegiul American de Flebologie*. La Clinica Tul-Karem, din București, bd. Nicolae Bălcescu, nr. 32-34, tel. 312.45.79 sau 315.83.78, puteți beneficia de „cea mai rapidă și eficientă metodă de tratare a bolii varicoase”, după cum susțin brevetele de invenție expuse în cabinetul medicului. Operația de varice nu doare, se face cu laser, sub anestezie locală ecognidată. La doar câteva minute după intervenție, cu piciorul bandajat și strâns în cârpă medicinală, pacientul își vede de drum.



Întrebare concurs: Care este adresa Clinicii Tul-Karem?

Premiul oferit: O operație de varice gratuită în valoare de 500-1.000 de euro, funcție de stadiul bolii varicoase

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 24.01.2007

TUL-KAREM
CONCURS

Revelion 2006

BUTTERFLY

Hotel 5* de lux

de la **694** euro
pachet de 4 nopti cazare
cu DEMIPENSIUNE / persoana

Hotel 4*

de la **523** euro
pachet de 4 nopti cazare
cu MIC DEJUN / persoana

Hotel 3*

de la **508** euro
pachet de 4 nopti cazare
cu MIC DEJUN / persoana

Pachetele includ:

- transport cu avionul
Bucuresti - Larnaca si retur, compania TAROM;
- 4 nopti cazare in regimul de masa specificat;
- transfer aeroport - hotel - aeroport;
- asistenta turistica in limba romana.

Reindragosteste-te! Reindragosteste-te de vacanta...

Butterfly Tourism

Str. Barbu Delavrancea nr.23
sector 1, Bucuresti
Tel: 223 78 03; 223 78 86
Fax: 223 03 69
office@butterfly.ro
www.butterfly.ro

Prestige Tours

Strada George Enescu nr.31
Bucuresti
Tel: 319 77 94/95/96/97; 312 60 95
Fax: 319 77 93
office@prestigetours.ro
www.prestigetours.ro

Cocktail Holidays

Piata Amzei 7-9, sector 1, Bucuresti,
Tel.: 317 84 55/56/57/58/59;
0723.60.72.92; 0740.08.80.99;
0788.13.52.63, 0722.204.813
e-mail: office@promptservice.ro
www.promptservice.ro

Medalion Ion Avram

Prin văile Golgotei și Așteaptă-ne, Lazăre!

Aflat acum în pragul celei de-a treia cărți, prozatorul Ion Avram are deja un profil literar. Este autorul unei proze eliptice. Care are lirism, dar nu unul leșinat, de primadonă, ci unul care se trage din valorile arhetipale. Despre care este și, în mare măsură, vorba în romanele semnate de Avram până acum. Venind dintr-o tradiție apreciabilă, subiectele și temele sale se referă la lumea satului românesc, față cu Absolutul, proiecție în eternitate a lumii țărănești. Lucru rar, să mergi și în sîajul tradiției, dar să fii în stare să construiești și atmosferă. Stilul său, voit laconic, punctează emoția și încearcă să ascundă sentimentalismul care stă, ca un resort, în spatele personajelor. Din antecedentele lirice, Ion Avram a învățat știința portretului. Să vedem, bunăoară, portretul făcut, în prima sa carte, unui țigan știrb, care cântă pământului din noi, rugându-l să nu putrezească. Sau greierii care țărăie pe firul telefonului, aducând, parcă, un mesaj de dincolo de pământ, de dincolo de moarte, de pe cealaltă lume. Proza lui Avram are un puternic parfum teluric, care este, deopotrivă, al morții, îngropării, dar și învierii noastre. Textele sunt scrise în filigran rar, așa încât, la un moment dat, devine mai important **cum** spune prozatorul decât **ce** spune. Este ceea ce li se întâmplă tuturor stilistilor buni din lumea asta: bat câmpii (& mai ales câmpiele!) cu o grație de invidiat. E logos pentru logos. Cu toate acestea, textul rămâne, miraculos, bine cabrat & bine temperat, semn că voluptatea de a rosti cuvintele nu se transformă în desăntare. Aici, bag sama, cred că tot o măsură țărănească (să-i zicem **banîță**) e de vină. (Mihail Gălbănuș)



Salonul caricaturii de presă

Pentru caricaturistii editorialiști din România, cel mai important Salon de umor l-a constituit, fără îndoială, tradiționalul Salon al caricaturii de presă, eveniment artistic ce a avut loc la sfârșitul anului la Galați. Salonul, ajuns în acest an la cea de-a V-a ediție, a adus pe simezele modernului IVAS Art Center peste 170 de desene pe teme politice publicate în ultimul an în presă și semnate de 31 de graficieni. Juriul, prezidat de cunoscutul artist plastic Pavel BOTEZATU din Galați, a ales cele 5 Premii de excelență care în acest an i-au revenit lui Cristian MARCU (*Jurnalul Național*), Nicolae IONIȚĂ (*Sporting News*), Mihai PÂNZARU-PIM (*Națiunea*), Gheorghiță GHINEA-URIAȘU (*Cultura*) și Puiu GĂZDARU (*Gardianul*). (Aurel Ștefan Alexandrescu)

Salonul
caricaturii
de Presă
GALAȚI - ediția 5



Geneza Anei Rus, la Budapesta

Manifestațiile de stradă din Budapesta nu au încurcat deloc „circulația artistică” în oraș. Drept dovadă, expoziția sculptoritei Ana Rus, la galeria Erlin, în perioada 26 octombrie – 15 noiembrie, s-a bucurat de un real succes de public. Cele 15 lucrări de sculptură mică, dintre care amintim *Muza dimineața*, *Muzica mâinii* sau ciclul *Geneza*, au făcut o concurență mai mult decât serioasă tulburărilor sociale din țara vecină. Cel puțin pentru iubitorii de artă. Printre care s-au strecurat, evident, și câțiva comercianți ai domeniului. Proprietarii unui hotel din Dubai s-au arătat foarte interesați de lucrările în sticlă și bronz și au promis o vizită în România, la anul, pentru „târguile”. Expoziția Anei Rus a fost organizată de Institutul Cultural Român, în colaborare cu Ambasada României la Budapesta. (Liliana Petruș)

Oglinda cărților



Orson Scott Card, *Copiii minții*,

Xenocid, *Umbra lui Ender*, Ed. Nemira – Un ciclu care are un punct de pornire în *Jocul lui Ender*, marele succes al lui Scott Card și care a devenit cu timpul o carte clasică a literaturii SF. Motiv pentru care seria se mai numește și SAGA LUI ENDER.

Mihai Gramatopol, *Gustul eternității, vol. I și II*. Gramatopol scrie cu umor, mai ales despre scriitori, iar atunci chiar merită să îl citești. Eugen Evi, *Tresărire focului (II)*, Editura Corvin 2006. O carte cât se poate de post-modernă, eteroclită atât în intenție cât și în realizare. Cuprinde file de jurnal, întins pe mai mulți ani, dar și cugetări etc. Un conglomerat/colos care prinde viață. Liviu Mircea, *Fețele Țirilor mele, cuvintele*, Ed. Brumar – A șasea carte și a doua după un titlu absolut memorabil, pentru care poți fi invidios pe Liviu Mircea: *Premiul Nobel pentru singurătate*, apărut în 2004 la Editura Aula din Brașov. Un tip care, după cum se vede, ar merita cel puțin Premiul Nobel, nu pentru singurătate, ci pentru sinceritate. A.G. Secară, *De veghe și de slăbiciune în mintea lui Secară...*, Ed. Opera Magna. Nu, nu vă gândiți bine la E.E. Cummings. Dacă acolo vă gândiți. Dar un poet deja format. Și bine format. De veghe în propriul său lan parodic al lui Secară. Ar putea, totuși, mai mult...

A.R. Morian, *Femeia-copertă*, Ed. Europlus. În traducerea unui editor-colaborator al *Flăcării*, Petru Iamandî, de altfel, nu e exclus să prezentăm și în revistă un fragment. Merg, întotdeauna, pe mâinile traducerilor făcute de Petru Iamandî. Liviu Georgescu, *Orologiul cu statul*, Ed. Dionis. Cel mai bun e Liviu Georgescu în parodii, acolo unde are și vervă, este și spumos. Cam așa, ca un Dinescu de tinerețe. Remarcă *Din zări hitite: Și de la țâmul mut și rece/Pomi o flotă de mărgean/Prin valurile sfîrși și grece...* Violeta Ionescu, *Dioclețian, Fiul lui Jupiter*, Ed. Phoebus. Cine nu cunoaște nici persoana, nici scrisul Violetei nu își dă seama câtă finețe pierde. Câtă finețe,

într-o ființă de o surprinzătoare puritate.

Emil Eugen Pop, *Criza'n theme Niponoclaste*. O carte a unui autor care știe toate tehnicile post-moderniste și textualiste și care poate fi, la lectură, o revelație autentică. Dimitrie Lupu, *Podul*, Ed. Vinea. O carte care, asemeni șarpelui Uroboros, își înghite coada. În centrul cărții stă mitul comunității. A unei comunități de români și lipoveni din Delta, ale căror rituri și obiceiuri din vechime devin piatră de sprijin. Impresionantă metafora peștilor care merg, empatic, după Duhul Mângăietorului. Peter James, *Să mori frumos*, Ed. Nemira. O carte a unui autor de polițier care stă, în ultima vreme, pe buzele tuturor. Kim Stanley Robinson, *Marte Roșu, serie de autor*, Ed. Nemira. Despre cum se poate coloniza o lume. Pentru omenire, Marte e o altă, nouă aventură. Sorin Cristescu, *Carol I, corespondența privată*, Ed. Tritonic. Un document istoric. Iluminează viața lui Carol I. O carte obligatorie în bibliografia de la „Mari Români”... Petre Dogaru, *Casa Regală, Femeile Fatale, Masoneria și dictăorii Secolului XX*, Ed. Aldo Press, Ed. Tritonic. Între istorie și senzațional. Cine poate tăgădui fie și o clipă că viața Reginei Maria a fost extraordinară? Sau viața Reginei Elisabeta? *Locul nimănui, antologie de poezie americană, coordonată de Paul Doru Mugar și Carmen Flan*. O antologie excelentă, în care excelează mai cu seamă poezia cotidianului prin, de pildă, Anselm Berrigan, unul dintre cei mai tineri și mai originali poeți. Loredana Cristea, *Româncă, marcă înregistrată*, Ed. Corvin – Au băgat poezie proaspătă! Loredana este una dintre marile speranțe ale poeziei ce vine. Așteptăm, de la Mihai Barbu, și alte cărți. David R. Hawkins, *Sinele – realitate și subiectivitate*. Un Bodhisattva al psihologiei și, totodată, al filosofiei. Deși nu toată lumea are posibilitatea să-și calibreze experiența spirituală...

(Mihail Gălbănuș)

PHOENICIA GRAND HOTEL



Crama Neamului

(Restaurant cu specific românesc)



El Bacha

(Restaurant cu specific libanez)



Colosseum

(Restaurant cu specific international)
(Salon de mic dejun)



Trattoria "il calcio"

(Restaurant cu specific italian)



OFERTA SPECIALA WEEKEND

59€/zi

348 camere, 4 Restaurante,
10 sali de conferinta si intalniri
cu o capacitate de 600 locuri,
Piano Bar, Lobby Bar, SPA Center
Casino, Loc de joaca pentru copii

B-dul Alexandru Serbanescu nr. 87, sector 1, Bucuresti, Tel./fax: 021/3000.885
office@phoenicia.ro, reservation@phoenicia; www.phoenicia.ro;

Dan Damian:

„Tinerii care fac un plan de afaceri profes

„Care este ideea Corporate Social Responsibility? Să întorci o parte din profitul pe care îl faci într-o societate către membrii ei și noi am ales forma premiilor CIEL, prin proiectul CIEL Awards. Puteam alege orice altă formă, dar am dorit să contribuim mai mult la creșterea clasei mijlocii în societatea românească, în plus față de ceea ce oferă CIEL Romania IMM-urilor, prin produsele noastre create special pentru acestea.”

▼ **Sunteți inițiatorul fundației CIEL România. Vorbiți-ne puțin despre ea!**

– Încă de acum 15 ani, de la începerea afacerilor în țara noastră, CIEL România s-a implicat în proiecte educaționale. Aceste proiecte fac parte din ceea ce se cheamă Corporate Social Responsibility – CSR. Din start, programele CIEL au fost folosite în liceele și universitățile cu profil economic pentru predarea cursurilor de specialitate și mai ales în cadrul seminariilor. Noi am dat întotdeauna aceste programe cu titlu gratuit, iar pe parcursul anilor am sponsorizat și studenți, în diferite forme, prin primirea tinerilor în companie, pentru practica de specialitate sau oferindu-le aplicațiile CIEL alături de cursuri de specializare gratuite, dar am observat că există un anumit nivel până la care putem merge, ca firmă. Având un buget limitat, mi-am spus că numai împreună cu alții putem să ne implicăm și mai mult. Așa s-a născut Fundația CIEL România, constituită de către compania noastră, iar pentru

proiectul CIEL Awards am atras câțiva parteneri importanți.

– **Dați-ne câteva exemple, vă rog!**

– Implicarea corporațiilor în zona socială poate fi făcută, în România, în foarte multe forme, fiindcă aici sunt extrem de multe de realizat – începând de la câinii și copiii de pe stradă până la bătrânii neajutorați. Fundația CIEL România a ales un domeniu mai dinamic. Prin proiectul CIEL Awards ne adresăm tinerilor care vor crea plusvaloare în societatea românească în viitor, persoane cu idei viabile, dar care nu au cum să-și înceapă afacerea fiindcă nu au resursele necesare. Mulți tineri din această categorie provin din familii modeste. Acum șapte-opt ani am cunoscut personal un tânăr student care a avut o idee de afacere, iar din partea părinților lui nu se putea aștepta la nici un fel de susținere, ei fiind oameni absolut obișnuiți. Omul a fost foarte ambițios, a avut și noroc de un prieten care l-a ajutat să-și finanțeze afacerea și acum conduce o

firmă de succes. Firma lui importă și distribuie la nivel național articole pentru decorații festive, pentru evenimente speciale și petreceri. Acesta este un exemplu de reușită, dar sunt, cu siguranță, mult mai multe exemple de tineri care au idei bune de afaceri, însă nu pot să-și realizeze proiectul fiindcă nu au resursele necesare. Aici am spus noi că putem interveni. CIEL Awards este primul proiect din cadrul fundației, ne-am gândit să oferim trei premii pentru tineri antreprenori, în secțiunea Ciel Awards Business Start-up. Au existat bineînțeles și condiții: tineri până în 35 de ani, care să nu mai fie asociați în alte afaceri, deci să se afle chiar la început de drum. Totul se desfășoară sub forma unui concurs la care ei participă prezentându-și planul de afaceri. La ediția cu numărul unu, din acest an, au participat circa 80 de candidați. Totul a fost foarte transparent, criteriile după care s-au făcut evaluările au fost foarte clare. Apoi ne-am adresat nu doar tinerilor antreprenori, ci și categoriilor



onist și îl trimite la CIEL Awards au o șansă!"



„Știm că în țara noastră sunt tineri care au idei de afaceri dar nu au resurse. Și e mare păcat pentru că, dacă nu găsim susținere, e clar că nu au cum să-și îndeplinească visele.”

suport pentru tinerii întreprinzători: tinerii economiști. Secțiunea Ciel Awards Best Student li se adresează absolvenților din domeniul economic care se înscriu și urmează un master în finanțe sau contabilitate. Lor li se oferă trei burse, laptop-uri cu softurile CIEL, posibilitatea de a face un stagiu la una dintre marile firme de consultanță. O a treia categorie de premii

din cadrul concursului CIEL Awards se adresează tinerilor din cadrul CECCAR, adică din Corpul Experților Contabili și al Contabililor Autorizați din România. Vorbind cu cei din conducerea CECCAR, am discutat între altele și despre faptul că au tineri care urmează să-și deschidă firme de contabilitate și ar trebui ajutați.

– Cum a arătat componența juriului care a stabilit câștigătorii?

– Pentru fiecare secțiune există câte un juriu. Pentru premiile Business Start-up – planuri de afaceri, membrii juriului au fost anul acesta: Monica Tatoi, director general al Cosmetics Oriflame Romania, Dragoș Roșca – director general la Gemisa Investments, Aureliu Ilin – director la divizia credite din cadrul BRD Group Société Générale, dl Viorel Bitu – director general Synergizer, Mihail Vasiliu – director general Quark Corporation, Octavian Thor Pieter – director academic la Universitatea Româno-Britanică, prima universitate din România care are exclusiv o școală de business, Cezar Scarlat – director la Centrul de Excelență în Afaceri – Universitatea Politehnică și Mihai Seceleanu, managing partner la InternetCorp. Ei au ales din cei optzeci de candidați 11 finaliști pe care i-am chemat la București să-și susțină prezentarea planului de afaceri în fața juriului. Juriul a vrut să afle dacă persoana respectivă este într-adevăr autorul planului de afaceri, dacă are spirit de întreprinzător, dacă ideea este viabilă și dacă merită susținută. Fiecare candidat a avut aproximativ o jumătate de oră la dispoziție să

convingă membrii juriului că el este cel mai bun. Juriul pentru Best Student a fost la rândul său alcătuit din: Ofelia Aleca, asistent universitar Facultatea CIG-ASE, Diana Pătrășcoiu, reprezentant ASER, Bogdan Ursuleanu, reprezentant ASCIG, Gabriela Popa, Chief Accountant Cosmetics Oriflame Romania și Mihai Florin, conf. univ. Facultatea CIG-ASE. Iar în ceea ce privește juriul pentru tinerii membri CECCAR, aici s-au ocupat Marin Toma, președintele CECCAR, Pavel Năstase, Facultatea de Contabilitate și Informatică de Gestiune, Mihai Ristea, șef catedră Facultatea de Contabilitate și Informatică de Gestiune, Dana Vulcan, director executiv CECCAR și Emil Floriță, director executiv filiala CECCAR București.

– Care au fost criteriile jurizării și valoarea premiilor?

– Noi am prezentat criteriile pe site-ul nostru www.cielawards.ro. Criteriile sunt, pe de o parte, structura planului de afaceri care trebuie să atingă următoarele puncte: motivul pentru care vrei să pomești acest tip de afacere, prezentarea produsului sau a serviciului, analiza potențialilor clienți, detalierea modului de desfășurare a afacerii, descrierea profitabilității și analiza riscurilor. Iar pe de altă parte sunt criteriile legate de calitatea construcției planului de afaceri care trebuia să implice: logica și coerența prezentării, pragmatismul planului de afaceri, credibilitatea și acuratețea informațiilor (datelor) utilizate, prezența elementelor de decizie managerială. Vrem să îi susținem pe acești întreprinzători cu tot ceea ce au nevoie pentru demararea afacerii, material dar și mai mult decât atât. Din punct de vedere financiar oferim primului clasat 5.000 de euro, celui de-al doilea 3.000 de euro și celui de-al treilea 2.000 de euro cash. La acestea se mai adaugă un împrumut – BRD-ul, partenerul nostru principal, oferă câștigătorilor credite de 25.000, 20.000 și 15.000 de euro, cu dobândă și comision zero! De asemenea, se adaugă, în funcție de nevoile fiecărui premiant: câte un laptop, imprimantă, copiator, scanner ș.a.m.d. Aplicațiile de gestiune economică Ciel Finance Manager vor fi oferite cu titlu gratuit, împreună cu abonamente de actualizări legislative și funcționale și asistență telefonică de specialitate, pentru un an. Romtelecom sponsorizează cu soluțiile de comunicații: centrală și telefoane, abonamentul pentru un

an, cu tot cu acces la Internet. Pentru studenți criteriile au fost: media anilor de studiu, un eseu și un test de profil. La studenți premiile sunt în valoare de 3.000 – locul I, 2.000 – locul al II-lea și 1.000 de euro, locul al III-lea. Suma de bani i se adaugă: un laptop, o licență pentru programul de gestiune economico-financiară Ciel Finance Manager, un abonament pentru asistență tehnică și actualizări legislative pentru un an de zile, o licență Microsoft Windows XP și una Microsoft Office 2003, un abonament la Internet pentru o perioadă de 12 luni și un stagiu de pregătire la KPMG. La tinerii membri CECCAR jurizarea s-a făcut prin acordarea unui punctaj calculat pe baza formularelor completate la înscrierea în concurs. Premiile constau în acordarea unui laptop, o licență pentru programul de gestiune economico-financiară Ciel Finance Manager, un abonament pentru asistență tehnică și actualizări legislative pentru un an de zile, o licență Microsoft Windows XP și una Microsoft Office 2003 și un abonament la Internet pentru o perioadă de 12 luni.

– Poți așadar să-ți începi o afacere în toată puterea cuvântului cu premiile pe care le oferiți?

– Exact. Prin CIEL Awards obțin tot ceea ce au nevoie. 3A Birotica le asigură un pachet complet de consumabile pentru birou, Oriflame le oferă telefoanele mobile, Euroweb soluții pentru paginile web. În afară de partea strict materială, am pregătit programe speciale de consultanță





„Planurile rămase nepremiate vor fi restituite de partenerul CIEL Awards – Gemisa Investments și dacă vor fi considerate ca având potențial de succes se va lua legătura cu inițiatorii, pentru finanțare.”

pentru dezvoltarea afacerii, cu ajutorul unora dintre membrii juriului, dintre reprezentanții firmelor parteneri dar și din cadrul altor companii, specialiști în diverse domenii de business care au apreciat proiectul și s-au arătat încântați să sprijine în acest fel CIEL Awards. Este foarte important acest lucru, deoarece, ca tânăr întreprinzător poți, după o lună, două, să te lovești de niște probleme care să te descurajeze, să te întârzie sau chiar să te oprească pentru că nu știi cum să le soluționezi. Ei bine, atunci ai la dispoziție, cu titlu gratuit, o serie de oameni cu experiență care te pot ajuta și la care poți să apelezi.

– **Îi veți urmări în timp pe cei cărora le dați aceste premii fiindcă, totuși, sunt niște premii consistente?**

– Absolut. În partea aceasta de consultanță exact asta urmărim, să îl vedem pe parcursul evoluției lor și să-i sprijinim, iar după aceea dorim, evident, să-i dăm de exemplu. S-ar putea ca într-un an câștigătorii să aibă o cifră de afaceri de zeci de mii sau chiar sute de mii de euro.

– **Cu cine v-ați asociat în acest proiect Ciel Awards?**

– Ciel România este singurul fondator, dar în proiectul acesta avem mai mulți parteneri: BRD – Group Société Générale – partener principal, parteneri sunt: Euroweb – furnizor de internet, Xerox, Gemisa Investment – fond de investiții și Romtelecom, apoi urmează sponsorii: Oriflame, Intuitext și InterCorp cu soluții de internet, 3A Birotica și Crowne Plaza. Pentru imagine ne-au ajutat cei de la Leo Burnett, care au creat sigla Ciel Awards, iar asociațiile studentești de profil – ASER, FASER și Senatul studentesc – ne-au ajutat în promovarea secțiunii specifice.

– **Când ați demarat proiectul?**

– Noi am cristalizat ideea la începutul anului 2006 și am demarat proiectul în primăvară. Începutul efectiv l-am anunțat

printr-o conferință de presă la sfârșitul lunii iulie. Înscrierile au început pe 7 august și au avut ca termen limită data de 30 septembrie, o perioadă de aproape două luni pentru ca acei care au dorit să se înscrie la secțiunea Business Start-up să aibă suficient timp la dispoziție. Am avut în jur de 100 de candidați, dintre care circa 80 au fost pentru planuri de afaceri.

– **Intenționați ca acest gen de premii să devină un obicei?**

– Tinerii trebuie să știe că, dacă întocmesc un plan de afaceri profesionist și îl trimit la CIEL Awards, au o șansă. Nu dorim ca CIEL Awards să rămână singurul proiect al Fundației CIEL România, deja ne-am mai gândit la alte proiecte, pe care le vom anunța la momentul oportun.

– **Aveți un buget cu care ați plecat în acest demers?**

– Am avut un buget estimat de aproximativ 70.000 de euro, dar din estimările noastre după premiere cred că el a ajuns undeva între 80.000 și 100.000 de euro. La anul sper să avem parteneri care să ne asigure un buget de cel puțin 200.000 de euro.

Interviu: **Alice-Claudia Gherman**

foto: **Octavian Tîbăr**

Premianții:

Endre Dombay, 28 de ani, din Brașov, premiul I la secțiunea CIEL Awards Business Start-up:

„Despre acest concurs am aflat de pe internet. Când am văzut că m-am elaborat planul de afaceri, prietenii m-au sfătuit să nu particip, credeau că-mi pierd timpul. Am terminat Medicina Veterinară, dar am urmat un curs de management al afacerilor, iar acel curs m-a ajutat. Afacerea e în curs de pomire, doresc să înființez o clinică veterinară, cu dotare cât mai performantă.”

Florin Grosu, 23 de ani, premiul I la secțiunea Ciel Awards Best Student:

„Acest concurs a fost foarte bine promovat în comunitatea academică din ASE. Imediat ce am aflat de inițiativa Ciel Awards m-am înscris, inițial nu eram foarte hotărât. Sunt student la Master la Göteborg University, în Suedia. Am o afacere pe cale de a o începe aici în București, va fi pe domeniul resurselor umane.”

Sabina Mihut, 24 de ani, din Oradea, premiul al II-lea la secțiunea Ciel Awards Business Start-up:

„Sunt din Oradea, iar firma pe care am demarat-o deja se numește Accentis și va fi un jucător pe piața serviciilor de intermediere bancară, broker de credite bancare. Am terminat anul trecut, am avut experiența unui an și ceva de muncă într-o bancă, la ABN-AMRO. De acest concurs mi-a povestit o prietenă, care m-a încurajat să particip.”

Lavinus Răzvan Marcu, din București, premiul al III-lea la secțiunea Ciel Awards Business Start-up:

„Sunt surprins în mod plăcut. Este o premisă absolut unică în România, un tânăr absolvent sau un student care vor să-și deschidă o afacere cred că are șanse foarte, foarte mici de unul singur. Eu m-am îndreptat către un domeniu nu foarte bătut în România, am vrut să fac un plan de afaceri pentru o firmă care vrea să vândă produse exclusiv on-line și am câștigat.”



Eximbank susține mediul de afaceri și IMM-urile

1. Stimată doamnă Președinte Carmen Radu, care sunt condițiile pe care trebuie să le îndeplinească creditele pe care le garantați?

EXIMBANK pune la dispoziția exportatorilor o garanție la creditele acordate de bancă pentru realizarea producției de export.

Garanția se emite pentru o sumă reprezentând până la maxim 80% din valoarea creditului contractat de exportator și acoperă riscul de nerambursare a creditului. Acordarea garanției EXIMBANK se face în completarea necesarului de garanții reale/personale constituite de exportator, preluând o parte din riscul asumat la contractarea creditului.

Am lansat anul acesta noi produse: Garanția de export pentru mărfuri generale adresată de asemenea exportatorilor, precum și Microgaranția, Garanția pentru IMM-uri și Compensatia de dobândă, produse destinate în special IMM-urilor.

Microgaranția este un produs de garantare care vine în întâmpinarea solicitărilor de finanțare atât ale IMM-urilor cât și a altor agenți economici care desfășoară proiecte ce se încadrează în domenii ce privesc infrastructura, dezvoltarea regională, cercetarea-dezvoltarea, ocuparea forței de muncă, proiectele de mediu etc. Acest produs facilitează accesul la finanțare, venind în completarea garanțiilor proprii până la nivelul solicitat de băncile comerciale pentru obținerea creditelor.

Compensatia de dobândă se acordă IMM-urilor pentru acoperirea unei părți a cheltuielilor cu dobânda plătită la creditele contractate în lei de la bănci. Produsul își propune să stimuleze utilizarea creditelor în scopul susținerii și mai ales dezvoltării activității întreprinderilor mici și mijlocii.

Garanția de export pentru mărfuri generale pe care o emite EXIMBANK va constitui o contragarantă la scrisorile de garanție pe care băncile comerciale le emit exportatorilor români pentru participarea la licitații internaționale și pe timpul derulării contractelor externe.



Carmen Radu, Președinte Eximbank

2. Există un specific al garanțiilor emise de EXIMBANK?

Garanțiile emise de EXIMBANK se constituie în contragarantă la scrisorile de garanție pe care băncile comerciale le emit exportatorilor români pentru participarea la licitații internaționale și pe timpul derulării contractelor externe. Garanțiile acoperă până la maxim 80% din valoarea garanției bancare și se acordă pentru obiective complexe și producția cu ciclu lung de fabricație.

EXIMBANK a lansat la începutul acestui an garanția pentru creditele contractate de exportatori de la băncile comerciale.

Garanția se acordă în completarea necesarului de garanții reale/personale constituite de exportatori pentru creditele contractate în scopul realizării producției de export și preia o parte din riscul asumat la contractarea creditului. În acest fel exportatorii își pot alocă timpul și resursele pentru realizarea unor produse din ce în ce mai competitive, iar banca finanțatoare are o garanție irevocabilă și necondiționată emisă de EXIMBANK în numele statului, care îi crește solvabilitatea și îi permite eliberarea de capital pentru noi finanțări.

3. Ce ne puteți spune despre strategia de viitor a EXIMBANK?

O instituție de credit își păstrează reputația, este stabilă și operațională și își asigură un segment indispensabil de clienți eligibili și fiabili doar dacă standardele de etică și profesionalism adoptate se aplică consecvent.

EXIMBANK își dorește adoptarea unei atitudini bivalente: **focalizare pe produs și concentrare pe client**. Printre altele, acesta din urmă poate fi atras chiar de calitatea demonstrată a produsului și de gradul său de aplicabilitate practică.

Subliniem că succesul activității EXIMBANK este strâns legat de segmentarea pieței de desfacere, de identificarea publicului țintă și de construirea strategiei de atragere și convingere a celor trei tipuri de clienți (actuali, aspiranți și potențiali).

De Crăciun, nu mai ai nici o grijă!

Cuptorul cu rețete presetate și mașina de s

Tuturor ne plac fripturile savuroase, prăjiturile sau pizza. Dar cine rămâne să spele vasele? Nu e mai ușor să existe cineva care să ne ușureze viața? Specialiștii în electrocasnice s-au gândit la acest lucru și se întrec în oferte, care mai de care mai tentante. Astfel, **Electrolux** a lansat cuptorul incorporabil cu rețete presetate și mașina de spălat vase **Daily 4 Two**.



Un cuptor cu rețete pentru siguranța mesei de Crăciun

Rețetele la cuptor sunt, cu siguranță, cele mai delicioase. De la plăcinta *quiche lorraine* la prăjituri, cuptoarele te ajută să prepari mâncărurile care îți lasă gura apă. Dar nu este întotdeauna simplu să îți dai seama cât timp sau la ce temperatură are nevoie mâncarea să fie preparată. **Electrolux** a venit în întâmpinarea consumatorilor introducând pe piață cuptorul incorporabil cu rețete presetate. Alege doar o rețetă și acesta va ști automat ce temperatură, ce funcție de încălzire și în cât timp se obțin cele mai bune rezultate în gătit. Odată pornit, programul cuptorului adaptează temperaturile în timpul procesului de gătit. Acum oricine se poate simți ca un adevărat bucătar la el acasă. Pentru a atinge rezultate optime, căldura este reglată electronic pentru ca temperatura să fie în permanență cea potrivită. De exemplu, funcția **Booster** asigură încălzirea rapidă în interiorul cuptorului în trei moduri: **Top/Bottom**, **Turbo** și **Pizza**.

Cuptorul cu rețete presetate oferă caracteristici adiționale care ușurează cu mult gătitul și curățatul aparatului. Pentru ca friptura să fie ca la carte, cuptorul cu rețete presetate include dispozitivul numit *proba pentru carne*, care indică temperatura internă a cămii. Curățatul cuptorului în interior este mai ușor acum mulțumită sistemului **pyrolytic** care curăță automat cuptorul prin creșterea temperaturii interne la 500° C.

Cu toți iubim mirosul prăjiturilor rumenite din aluat, o pizza nemaipomenită de crocantă sau delicioase feluri de mâncare pe care le simțim imediat după mirosul pe care îl lasă în bucătărie. Cu toate acestea, puțini se întreabă cum acest aparat numit „cuptor” atinge asemenea rezultate, pe care oricine din această lume le adoră. Cuptorul este unul dintre puținele

Iată vase preiau comanda!

aparate electrocasnice universale care există de secole. Și în toți acești ani, principiul de bază – învâluirea mâncării crude în aer fierbinte – a rămas neschimbat. Astăzi avem opțiunea de a alege timpul de preparare dacă vrem ca mâncarea să fie coaptă, friptă sau chiar fiartă. Lista mâncărilor pe care le putem prepara în cuptor este nesfârșită: pizza, prăjituri, cotlet pentru friptură, pește, cartofi etc. Inovatorul cuptor cu rețete presetate de la *Electrolux* merge chiar mai departe, sugerând rețete care pot fi perfect găluite în cuptor.

Mașina de spălat vase Daily 4 Two

O mașină de spălat vase este necesară în orice casă. O umpli cu cești murdare, farfurii și oale, pui puțin detergent, închizi ușa și apeși butonul. Când te întorci, un pic mai târziu, totul este curat, dezinfectat și uscat. Mașina de spălat vase folosește aceeași instrumente și procese ca și modelul tradițional-uman de spălat vase. Amândoi „agenți” se bazează pe patru factori: apă, căldură și detergent. Apa este dispersată în interiorul mașinii de spălat vase cu ajutorul unei pompe. Valva din tubul de admisie asigură oprirea alimentării cu apă pentru a se evita supraîncălzirea, eliminându-se astfel pericolul de inundație. Detergentul este apoi eliberat în cuvă și împreună cu apa este încălzit cu ajutorul unui element electric special. Temperatura apei joacă un rol foarte important în igienizarea veselei. Mașina de spălat vase are avantajul că poate folosi apa la o temperatură mult mai ridicată decât poate suporta mâna omului. După terminarea programului de spălare, apa murdă este eliminată, iar pentru limpezire mașina de spălat vase se realimentează cu apă curată. Vasele sunt clătite la o temperatură cuprinsă între 55° C și 70° C. Se recomandă ca, în afară de detergent, la spălarea vaselor să se adauge și un agent de clătire, pentru a evita apariția petelor de calcar atunci când vasele sunt uscate.

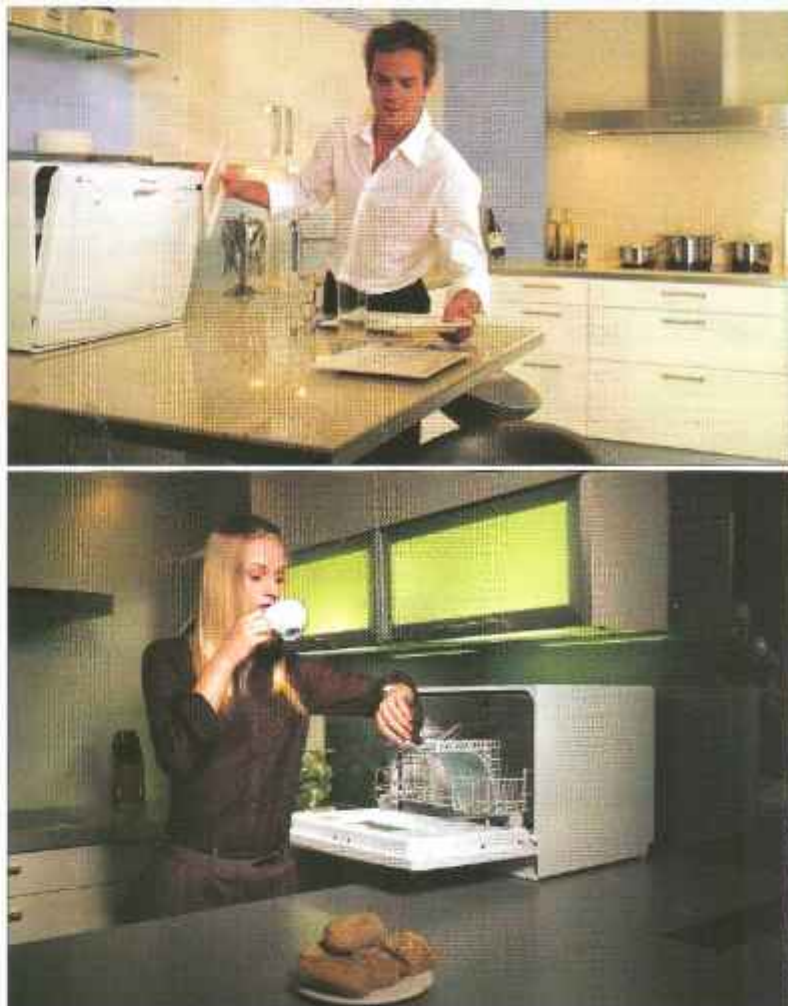
Job-ul potrivit la timpul potrivit

Butonul pentru selectare îți permite să alegi programul dorit în funcție de cantitatea, tipul de vase, precum și de tempe-

ratura la care se dorește spălarea acestora. În funcție de programul ales, butonul trimite semnale către diverse componente ce asigură succesiunea și durata etapelor de spălare. Cronometrul reglează durata fiecărei etape a programului. Unele mașini de spălat vase folosesc senzori care determină gradul de impurități prezente în apa de evacuare. Funcție de acesta mașina de spălat optează pentru continuarea ciclului de spălare sau trecerea la programul următor.

După o masă de Crăciun în doi, speli cu *Daily 4 Two*

Mașina de spălat vase compactă *Daily 4 Two*, cu o înălțime de 45 cm și cu un spațiu pentru șase seturi de vase, a fost creată pentru a veni în întâmpinarea dorințelor consumatorilor și noilor trenduri în familie. *Daily 4 Two* ajută la gestionarea mai eficientă a timpului. Această mică mașină de spălat vase poate fi setată să pornească cu o întârziere de până la nouă ore. Pentru a se asigura o planificare corectă, *Daily 4 Two* afișează cu acuratețe timpul rămas până la încheierea ciclului. Nu mai puțin de cinci programe oferă soluții specifice de curățare pentru cele mai persistente murdării. Pentru a spori ușurința în utilizare a acestui aparat electrocasnic, un filtru care se curăță singur și un filtru pentru murdărie (foarte ușor de curățat) ajută la reducerea timpului cât și a stresului asociat cu spălarea vaselor și asigură un mediu permanent curat pentru mașina de spălat vase. *Daily 4 Two* a fost dezvoltată pentru a rezolva nevoile de



spațiu și de curățenie pentru diverse vase de bucătărie: un coș ergonomic și cu un design foarte potrivit oferă o ușoară poziționare a farfurilor, paharelor, tacâmurilor, oalelor, tigăilor și a oricăror alte recipiente folosite pentru bucătărie, iar rafturile pentru cani în marginile coșului oferă un spațiu adițional și flexibil pentru utilizator. Astfel, prin produsele sale inovative și prin-un design unic, *Electrolux* vine în sprijinul consumatorilor săi pentru ca aceștia să se poată bucura de timpul liber pe deplin.

text **Alice-Claudia Gherman**

foto **arhiva Electrolux**

Sfaturi și știri de la *Electrolux*

- Cele mai vechi cuptoare datează din Dinastia Qin (221 î.Hr. – 206/207 d.Hr.), în China. În Europa, cuptorul este la fel de vechi ca și în Grecia antică, unde coacerea pâinii era aproape o artă.
- Primul aragaz care folosea gazul a fost expus în anul 1820, dar s-a transformat într-un succes abia în anul 1880, în timp ce primul cuptor electric a fost introdus în 1893.
- Cuptoarele moderne cu funcția de autocurățare funcționează prin creșterea temperaturii până la aproape 500° C, astfel încât resturile rămase de la gătit sunt arse și dispar complet.
- Pentru o utilizare mai eficientă a aerului, folosiți funcția „menținerea căldurii”, care păstrează calde mâncărurile, farfuriile și platourile, la o temperatură nu mai mare de 80° C.



Pur... și simplu sărbătoare

Apa pură de izvor glaciar, orzul cu spic în șase rânduri și soarele de la miezul nopții sunt daruri prețioase pe care natura ni le oferă. Ele se regăsesc în fiecare picătură de *Finlandia*, vodka făcută din natură de către... natură.

Ea este singura vodka a cărei apă este filtrată natural, și anume de o morenă glaciară veche de 10.000 de ani! În pragul sărbătorilor, în momentele în care poți în sfârșit să te relaxezi și să uiți de serviciu, de întâlniri de afaceri și de toate grijile cotidiene, îți oferim darul pur al naturii, într-un ambalaj... de iarnă! Fă-te comod, relaxează-te și bucură-te de *Finlandia*. Nu uita însă nici de cei dragi. Oferă-le un cadou special... într-un anotimp special...



Crăciun cu aromă de Tennessee

În preajma sărbătorilor îi veți găsi pe locuitorii din Lynchburg făcând, cel mai probabil, ceea ce fac încă dintotdeauna – produc celebrele *Tennessee* whisky: gustul dulceag cu aromă plăcută de caramel, vanilie și esență de lemn, sticlă pătrată cu etichetă alb-negru și o rețetă neschimbată încă din 1866. Adică inconfundabilul *Jack Daniel's Old No. 7* – aranjat într-un pachet special, de sărbătoare. Pentru că, se știe, whisky-ul și prietenii fac casă bună împreună, fie că îl faceți cadou, fie că îl savurați în preajma sărbătorilor de iarnă din acest an.

Prietenii de la *Jack Daniel's* vă urează Sărbători Fericite!

Damat un magazin exclusivist pentru domni



S-a deschis oficial primul magazin exclusivist, pentru bărbați din România, care va purta marca *Damat*. Serviciile oferite, calitatea și prețul produselor vor depăși alte magazine și branduri puternice aflate acum pe piața autohtonă. Brandul *Damat* vine din Turcia, dar creațiile masculine sunt realizate de către designerul David Bradshaw, care a lucrat zece ani ca specialist la *Vanity Fair*, omul care a conceput *PRADA*, *JIL Sander* sau *MIU-MIU*. Profilul cumpărătorului de produse *Damat*: oameni de afaceri cu un potențial financiar peste medie.



Costum cu vestă
50% acril, 50% lână
Preț 2.200 lei

Cămașă
100% bumbac
Preț 300 lei

Pantofi de lac
100% piele
Preț 650 lei



Geacă 100% piele
Preț 1.700 lei

Cămașă în dungă
100% bumbac
Preț 250 lei

Cravată și batistă
100% mătase
naturală
Preț 180 lei

Pulover 100% lână merinos
Preț 350 lei

Pantofi 100% piele
Preț 550 lei



Cămașă 100%
bumbac
Preț 220 lei

Pantaloni
100% bum-
bac
Preț 320 lei

Cămașă
100%
bumbac
Preț 220 lei

Bluză
100% bumbac
Preț 250 lei

Pantofi din piele
întoarsă
Preț 580 lei



**Câștigătorii
concursurilor
din Flacăra
nr. 11/2006:**

Tul-Karem
Graur Letiția Maria

Europa Travel
Daicu Felicia

Laropharm
Dedeu
Geanina-Carmen

Sătia Mihaela

Peggy Sage
Alexandrescu
Nadia-Florentina

Mateiu
Minodora-Georgeta
Ionescu Marilena

Peggy Sage



Nathalie Gassion, trainer internațional *Peggy Sage*, a prezentat la București tendințele în domeniul înfrumusețării unghiilor. Nathalie susține că în 2007 se poartă lacul de unghii roșu, cu procașe nuanțate deschise și lucioase. Decorurile sunt strălucitoare, cu multe paiete, ștrasuri, diamante. De aceea, ea propune pentru sărbători o colecție care radiază în toate direcțiile. Așadar, un lac de unghii, *lip gloss*, fard de pleoape, pudră pentru corp, cremă sidefată, perlată sau paietată sunt toate câteva atuuri ale unui look strălucitor perfect pentru o petrecere, un eveniment special, o sărbătoare.

Peggy Sage este un salon destinat îngrijirii manichiurii și pedichiurii, situat în str. Argentina nr. 6, sector 1, București.



Peggy Sage
PARIS

Întrebare concurs: Care este adresa salonului *Peggy Sage*?

Premii oferite: Trei premii, fiecare constând într-o bluză și un set pentru manichiură franceză.

Trimiteti taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 24.01.2007

Concurs
Peggy Sage

oriflame

natural swedish cosmetics

Frumusețea nu se demodează niciodată, iar femeile preocupate de aspectul lor exterior știu că pielea fină este condiția esențială a unui aspect armonios. Factorii nocivi din mediul înconjurător ne determină să acordăm o atenție sporită îngrijirii tenului. O vizită lunară la un cabinet de cosmetică făcea parte din rutina înfrumusețării oricărei femei. Oriflame a simțit pulsul societății, în care timpul nu mai are răbdare cu noi, creând un produs cosmetic revoluționar. Setul tratament Dermoprofessional prin micro-dermabraziune, în doi pași, este conceput special pentru femeile active, începând cu vârsta de 25 de ani. Creat în scopul simplificării ritualului clasic de îngrijire a tenului, acest produs pune tehnicile profesionale de refacere a pielii în mâna ta, concentrând un procedeu cosmetic avansat. Bucură-te și tu de această minune!

Set tratament prin micro-dermabraziune, în doi pași, care poate fi folosit acasă, ca și procedeu cosmetic avansat.

Pasul 1, Crema exfoliantă conține cristale din oxid de aluminiu, ingredient folosit și de către medicii dermatologi, care ajută la refacerea nivelurilor superioare ale epidermei. Lasă pielea catifelată și cu structura refăcută. Se aplică de două ori pe săptămână, pe pielea umedă și se masează ușor întreaga față. Apoi se clătește cu apă. 50 ml

Pasul 2, Serul ultrahidratant, al cărui conținut unic, bazat pe complexul bio-exfoliant, menține efectul cremei exfoliante timp îndelungat, intensificând procesul natural de exfoliere a tenului. Tenul este hidratat, căpătând strălucire și un aspect sănătos. Se aplică în fiecare seară, prin masare ușoară, înspre exteriorul feței, până la absorbția completă. 50 ml





Taior
5% vâscoză,
5% elastan,
90% poliester
Preț 350 lei



Geacă
din piele
cu blăniță
Preț 650 lei

Fustă
5% vâscoză,
5% elastan,
90% poliester
Preț 250 lei

Cizme
100% piele întoarsă
Preț 550 lei



Pulover
35% acril,
34% poliamidă,
26% mohair,
5% poliester
Preț 200 lei



Poșetă
100% piele
Preț 250 lei



Pulover pe gât
40% acril,
30% mohair,
30% poliamidă
Preț 220 lei

horoscop

Cristina Vanea



Caracteristica lunii decembrie

Relația nefastă pe care o face Marte la începutul lunii poate determina pierderi de bani sau blocaje în ceea ce privește proiectele pentru timpul liber. Nu este o perioadă favorabilă semnării unor acorduri de colaborare. Activitățile riscante și discuțiile în contradictoriu ar trebui evitate cu orice preț.

Berbec (21.03. - 20.04)

Dorința de a călători se va concretiza mai ales în a doua jumătate a lunii. N-ar fi exclus nici să primiți vești de la prietenii de pe alte meleaguri. Unele dintre neplăcerile cu care v-ați confruntat până acum în cămin își vor găsi o rezolvare, măcar de moment. Investițiile pe care le veți face în această perioadă nu vă vor aduce rezultate imediate.

Taur (21.04. - 20.05)

Veți avea o mulțime de cheltuieli, dar veți reuși să vă descurcați cât se poate de bine. Nu vă implicați în activități financiare riscante, căci ați putea avea surprize foarte neplăcute. Stresul și excesul de activități ar putea genera probleme de sănătate pe fond nervos. Spre sfârșitul lunii este posibil să finalizați un proiect mai vechi.

Gemeni (21.05. - 21.06)

Nu sunteți într-o formă nemaipomenită, așa că nu este cazul să vă implicați în activități care v-ar putea suprasolicita. Evitați discuțiile în contradictoriu. Colaborările nu vă sunt avantajoase; traversați o perioadă în care ar fi mai bine să faceți totul de unul singur. Relația cu prietenii vă va ajuta să depășiți cu bine greutățile.

Rac (22.06. - 22.07)

Comunicarea cu cei din jur va fi ceva mai dificilă, în special în primele zile ale lunii. Chestiunile profesionale vor fi prioritare pentru dv., mai ales că vor fi foarte multe de făcut. Acordați ceva mai multă atenție sănătății, altfel veți avea ceva neplăceri. Un prieten va avea un succes de care vă veți bucura împreună.

Leu (23.07. - 23.08)

În anturajul dv. apropiat vor exista unele animozități. N-ar fi exclus ca un prieten să aibă nevoie de ajutorul dv. De cheltuieli nu veți scăpa, dar nu are de ce să vă pară rău, mai ales că veți avea ocazia să vă satisfaceți unele moturi. Unul dintre planurile dv. mai vechi va fi sprijinit de o persoană cu funcție.

Fecioară (24.08. - 22.09)

Sunteți agitat, neliniștit și aveți tendința să vă implicați în mai multe activități odată. Cel mai bine ar fi să o luați mai încet, altfel nu veți reuși mare lucru. Acasă veți avea multă treabă. Nu este exclus să se deterioreze ceva, ceea ce va determina un consum suplimentar de bani și de nervi.

Balanță (23.09. - 23.10)

Este posibil să primiți bani sau un cadou mai consistent. Dacă vi se propune o colaborare, nu stați pe gânduri, căci cu siguranță vă va aduce câștiguri peste așteptări. Proiectele pe care le aveți pentru timpul liber vor suferi unele modificări, dar acest lucru nu vă va deranja cătuși de puțin.

Scorpion (24.10. - 22.11)

Vă cam nemulțumește situația financiară, dar nu există soluții, cel puțin pentru moment. Cheltuielile vor fi peste așteptări, dar cum veți reuși să găsiți soluții, nu aveți de ce să vă faceți griji. Din punct de vedere sentimental, situația dv. are toate șansele de a se îmbunătăți considerabil.

Săgetător (23.11. - 21.12)

Nu este un moment favorabil pentru a vă asuma riscuri de orice fel. Dacă veți fi mai prudent, veți avea multe de câștigat. Activitățile de divertisment vor fi prioritare pentru dv. în această perioadă, iar propunerile de distracții nu vor lipsi. La începutul lunii ar trebui să fiți mai atent cu problemele de la serviciu.

Capricorn (22.12. - 20.01)

La serviciu vă veți confrunta cu situații care mai de care mai dificile. Veți munci din greu mai ales că nici colegii nu se vor arăta prea dornici să vă ajute. N-ar strica să vă faceți un program care să cuprindă ceva mai multă odihnă. Pe acasă ați rămas în urmă cu multe treburi, care au devenit urgente și nu mai pot fi amânate.

Vărsător (21.01. - 18.02)

Veți avea unele neînțelegeri cu ființa iubită legate de proiectele pentru timpul liber. Nu are nici un rost să vă încăpățânați pentru că nu veți reuși decât să vă enervați inutil. Dacă doriți să plecați într-o călătorie, aveți toate șansele să obțineți o aprobare sau acțiunile necesare.

Pesci (19.02. - 20.03)

Agitația de care dați dovadă vă împiedică să realizați ceea ce v-ați propus. Orientați-vă energia spre o singură activitate și vă va fi mult mai bine. Nu prea veți avea spor la treaba din gospodărie, așa că ar fi mai bine să apelați la sprijinul celor apropiați. O sumă de bani care vi se datorează de mai mult timp vă va intra în buzunar.



REVELION DE VIS LA VIENA

329 euro/pers

29.12.2006 – 03.01.2007(6 zile/5 nopti)

Tariful include:

- Transport autocar modern, dotat cu a/c, dvd, scaune rabatabile
- 3 nopti cazare cu mic dejun Hotel Trend Messe 3*in Viena.
- 2 nopti cazare cu mic dejun la hotel 3* in zona Budapesta.
- Excursie la Palatul Schonbrunn.
- Tur panoramic si pietonal al Vienei
- Tur panoramic al Budapestei.
- Asistenta turistica – ghid pe tot parcursul excursiei.

Tariful nu include:

- intrarile la obiectivele turistice
- asigurarea medicala (aprox. 19 RON)
- masa festiva de revelion (nu este obligatorie)

FAROS - MAYAK

Adresa: Bd. Corneliu Coposu, nr.7, bl. 104, sc.1, ap.2, sector 3, Bucuresti

Tel.: 021 326 62 48; 021 327 61 21; Fax: 021 327 61 22

Mobil: 0723 376371; 0743 880599

E-mail: travel@faros-mayak.ro

Twice

clubul nopților albastre

Acum mai bine de cinci ani se deschidea în plin centrul Bucureștiului un dub nou – **Twice**. Cine a intrat o dată aici, evident că a dorit să mai vină și a doua oară, fiindcă – nu-i așa – e **Twice**, adică de două ori. Partea frumoasă este că, din ce în ce mai mulți tineri, și nu numai, au început să dorească să vină și a treia oară, și a patra etc. Uite așa, **Twice** a devenit un dub renumit și extrem de căutat pentru atmosfera sa, mai nou pentru pizza excelentă care se servește aici și mai ales pentru muzică și petreceri extraordinare pe care le lansează **Twice**.



Nicoleta. Aceasta e tradiția de trei ani încoace și publicul s-a obișnuit să vadă în fiecare miercuri vedete din showbiz. Băieții **Hi-Q** pun mâna pe microfon și ridică clubul în picioare, muzica răsună puternic, se ascultă ultimele noutăți de pe mapamond împreună cu **DJ Star**. Din acest club, **Hi-Q** și-a strâns echipa pentru figurație la filmările videoclipului piesei *Gașca mea*. Florin spune că în **Twice** se simte relaxat, ca și cum ar da o

petrecere cu prietenii în sufragerie. În afară de trupa **Hi-Q**, în club îi mai poți întâlni pe cei de la **Paraziții**, **Dan Chișu**, **Amicii**, **Zdob și Zdob**, **Sistem**, **DJ Project** ș.a. De altfel, miercuria vin de obicei vedetele, așa s-a și născut ideea de **VIP Party**. Dacă e vineri, atunci este seara **TLS Party**, adică **Topless**, sau, altfel spus, în afară de dans, muzică și animatoare doamnele și



domnișoarele sunt invitate la un concurs de dans **topless** al cărui mare premiu constă în suma de 4.000 de euro plus o excursie în Germania și cazare la hotel de patru stele, în rest premiul pentru fiecare seară este de 100 de euro. Cel mai important lucru la acest concurs nu e atât faptul cât de bine dansezi, ci mai ales cât de dezinhizat ești. Juriul e format în mare parte din public. Dacă este sâmbătă, atunci este muzică și seara **Nopților albastre** în **Twice**, adică petrecerea e în toi și cu iz romantic. Petreceri de firmă, lansări de DVD, lansări de reviste – toate se petrec în **Twice**. Lunea și marțea este de obicei închis, dar cu toate acestea petrecerea de **Halloween** s-a ținut într-o marți. Mai adăugați la întreaga listă evenimente precum petrecerea brățărilor, preluată și la petrecerile **MTV**, ocazie în care fiecare își agată brățări de o anumită culoare pe care scrie, de exemplu: disponibili; hai, acasă!; cuplat etc. sau cea cu răvașe de **Valentine's Day** și veți vedea de ce merită să alegeți **Twice**.

fot: Alice-Claudia Gherman

foto: Octavian Tibăr

Unde mergem? În **Twice**, firește! De ce? Fiindcă astfel alegem varianta doi în unul. Două cluburi într-unul singur. Asta își spun

mulți dintre tinerii bucureșteni ori de câte ori ies seara în oraș. Când **Twice** și-a făcut apariția în Capitală lumea l-a iubit fiindcă era amenajat pe două niveluri, într-un stil nonconformist, cu muzică de calitate, stil disco-pop. Așa este și astăzi, doar cu unele modificări inerente trecerii anilor și dorinței de înnoire a clubului. La parter, un bar luminat feeric și separeul numit *Peștera* își așteaptă seară de seară oaspeții. De pe scaunele înalte sau de pe canapele, publicul se poate distra observându-l pe cel care sunt pe ringul de dans. La etaj se găsește scena pe care au avut loc foarte multe concerte, lansări de reviste, dar și două grupuri de separeuri cu canapele din piele. **Twice** este acum în curs de reamenajare, iar cei care îl frecventează observă de la o săptămână la alta cum clubul preferat se schimbă din bine în mai bine. Din această vară s-a deschis și terasa **Twice**. Dacă până acum puteai servi în club doar câteva *snacks-uri*, acum lor li s-au adăugat *sandwich-uri* și numeroase sortimente de pizza la un preț situat între 7 și 12 lei porția. Clubul e deschis în fiecare noapte de la 21.00 la 5.00 dimineața. Între 23.00 și 4.00

Barmanul Răzvan din **Twice** vă propune două rețete de cocktail:



Long Island Ice Tea:

suc de la o jumătate de lămâie, trei felii lămâie, vodcă, gin, triple sec, rom alb, tequila white, pahar – gheață full.



Calpiroska
pahar – gheață pisată full, o lămâie pisată în patru bucăți, trei lingurițe zahăr brun, 50 ml vodcă.

dimineața este aglomerat, momentul de vârf fiind între 24.00 și 1.00 noaptea. Pe lângă pizza, se pot servi diverse băuturi alcoolice sau răcoritoare: bere, vin, șampanie, vodcă, cocktail-uri de tot felul, sucuri naturale și carbogazoase, cafea, ceai ș.a.m.d. Prețurile pornesc de la 2 lei o apă minerală la 0,5 l și 8 lei un *Mojito* nonalcoolic, urmează o bere *Ursus* – 0,33 l cu 2 lei dar poate fi și un *Peroni* la 0,33 l – 5 lei, cocktail *Cuba Libre* – 6 lei, un vin – *Lacrima lui Ovidiu* – la 30 de lei, și pot ajunge până la 300 de lei o șampanie *Cordone Rouge* – 0,75 l. Trebuie să știți că **Twice** nu este un club extrem de ieftin, dar nici un club extrem de scump, de fite, cum s-ar spune!

Twice are seri tematice, sunt organizate petreceri de sărbători (Crăciun, Anul Nou, Sf. Valentin etc.) și foarte des poți întâlni cu acest prilej, costumați în diverse personaje, chiar echipa **Twice** – de la personalul din birouri la bodyguardi, și, evident, publicul face la fel, se oferă premii și dansul, mai ales dansul și distracția sunt la ele acasă. Dacă e miercuri, atunci e **VIP Party**, și gazde sunt cei trei **Hi-Q**: Mihai, Florin și

Malta



MALTA
travel



Malta Revelion

- cursa charter din Cluj si Bucuresti -

234 euro = avion + cazare (Apartamente 2*)

Oferta Speciala de la 398 euro

pt. rezervari pana pe 18 noiembrie la Hotelul Bella Vista****

avion + cazare + demipensiune, jacuzzi gratuit

Revelion maltez

Va invitam sa petreceti un revelion cald (aprox 18 grade C si FARA zapada si ger). Sa explorati impreuna cu MALTA TRAVEL un taram al legendelor, unde magia prinde viata in acest colt de Mediterana, unde soarele si bucuria de viata sunt prezente permanent. Este randul dumneavoastra sa va lasati sedusi de acest imens muzeu in aer liber si sa participati la o fascinanta calatorie in timp, ce incepe cu una din cele mai vechi civilizatii, inca de acum 7000 de ani. Aventura continua in patria Cavalerilor lozanti unde forturi, palate, catedrale si biserici se imbina perfect cu imaginea secolului 21. Ca si cum geniul arhitectural maltez nu ar fi fost de ajuns pentru a va impresiona pe deplin, natura desavarseste un spectacol desprins parca din sufletul celor mai indraznete fantezii ale dumneavoastra. Acolo unde infinitul cerului se impreuneaza cu adancul de azur al marii, Fereastra Albastra ne provoaca sa cunoastem o alta lume. Minunatiile acestea le puteti savura prin participare la excursiile optionale.

Str. Pitar Mos nr. 29, et. 1 ap. 23, sect. 1
Bucuresti (in spatele cinematografului Patria)
Telefon: 021-318.59.92; 021-318.59.93
Mobil: 0722.626.903
e-mail: malta@malta.ro
www.malta.ro

APARTAMENT 2*:

de la **234** euro/ pers.

HOTEL SUNFLOWER 3*:

de la **384** euro/ pers.

HOTEL BELLA VISTA 4*:

de la **398** euro/ pers. (cu jacuzzi si cina gratuite)

HOTEL PERGOLA/SOLANA 4*:

de la **399** euro/ pers.

HOTEL VIVALDI 4*+:

de la **511** euro/ pers.

HOTEL INTERCONTINENTAL 5*:

de la **525** euro/ pers. (cu garden view gratuit)

HOTEL MERIDIEN 5*:

de la **544** euro / pers.

Turul Insulei Gozo - 55 euro/pers.

Este o excursie cu ferryboat si pranz inclus (copii 30 euro)

Servicii incluse:

- 4/5 nopti cazare cu mic dejun (exceptand apartamentele de 2*) - 5/6 zile;
- bilet avion cursa charter (AIR MALTA) - Airbus A319 sau Boeing 733 (141 sau 144 locuri) - Bucuresti-Malta-Bucuresti sau Cluj-Malta-Cluj;
- transfer aeroport - hotel si retur;
- asistenta turistica;
- excursie gratuita - harbour cruise pentru rezervari facute pana pe 18 noiembrie.

Oferta speciala:

Pe baza continuitatii programelor noastre va oferim in acest an cele mai ieftine pachete pe aceasta destinatie incepand de la 234 euro.

Și a fost **DaKINO!**

Cea de-a XVI-a ediție a Festivalului Internațional de Film **DaKINO** și-a închis porțile. Juriile celor două secțiuni – ficțiune și documentar – au stabilit laureații ediției 2006. Astfel, la secțiunea ficțiune au obținut premiul pentru cel mai bun film *Doli No. 639* – Ungaria, premiul pentru cel mai bun scenariu – *The T-Shirt* – Cehia, premiul pentru cea mai bună regie a revenit peliculei *Weitzman St. No. 10* – Israel, în timp ce trofeul **DaKINO** pentru cel mai bun scurtmetraj l-a luat *Lampa cu căciulă* – România. La secțiunea documentar premiate au fost *Clara B.* – Franța pentru cel mai bun film documentar, *Moszny* – Ungaria pentru cea mai bună regie.

City Mall preluat de **APN/UKA**

APN/UKA European Retail Trust a devenit noul proprietar **City Mall**, în urma achiziționării părților sociale ale companiei **Victoria Holding**, în cadrul unei tranzacții de aproximativ 103,5 milioane de euro. **APN/UKA European Retail Trust** este un fond de investiții deținut de **APN Funds Management Limited** care are sediul central în Australia. Fondul este foarte activ în Europa Centrală și de Sud, deținând aproximativ 35 de centre comerciale și lucrând cu aproape 750 de retaileri internaționali.

Parteneriat **Bancpost-TAROM**

Bancpost a lansat primele carduri în parteneriat cu **TAROM**. Acestea sunt adresate nevoilor unui segment special al pieței cardurilor de credit, și anume persoanelor care călătoresc frecvent cu avionul. Ori de câte ori deținătorii acestor carduri le vor utiliza pentru plata unor cumpărături sau pentru retragere de numerar prin bancomat, aceștia vor câștiga gratuit



mile pentru fiecare leu cheltuit, pe care ulterior le pot transforma în zboruri gratuite cu **TAROM**. **TAROM American Express Classic** și **TAROM American Express Premium**, noile carduri, oferă multiple avantaje: un bonus la activare, o limită de creditare mare, asigurări medicale, prețuri speciale la anumite comerțuri, asistență de călătorie non-stop, protejarea cumpărăturilor, acces în saloanul de business, greutate gratuită sporită la bagaje și multe altele.

Gala de vin 2006

Anul acesta, 2006, oricum ar fi stat lucrurile, **GALA VINULUI ROMÂNESC**, întâmplată, la sfârșit de an, la Palatul Parlamentului, poate fi categorisită după sufletul fiecăruia, numai **anostă** nu. Unul dintre colegii mei, aflat la chiar masa alăturată, redactor-șef la o altă publicație, remarcă, poate cu ușoară maliție, în stilul caracteristic, că gala de la București nu se poate compara cu cea de la Budapesta, pe care o văzusem amândoi, la intervale diferite, fiind martori ai festivalurilor de vin de pe la Tokay (ah, ce binecuvântare!), de la Eger (patrie a vinurilor roșii) sau din Grecia (ah, ce vinuri!). Nu m-am grăbit să-i încuviințez căci mi s-a părut că gala a avut destul antren, în ciuda faptului că a început târziu, trenându-și inexplicabil debutul. Colegul și prietenul meu avea, poate, dreptate, atunci când zicea că ar exista o anume superioritate a galei budapestane. Și da, și nu. Gala budapestană avea mai mult **fast**, asta e cert. Dar și gala românească, vreau să spun, a strâns destul de multă lume bună, industriași și diplomați mai cu seamă. Mie, unul, în general, mi-a plăcut.

Floare de toamnă

La mijloc de noiembrie, **Casa vinului – dr. Pușcă** a lansat **Floare de toamnă**, un vin din recolta acestui an, obținut la **Societatea Vinarte**. Este **natură**, spun producătorii, pentru că amintește culesul viei, pământul roditor și întoarcerea la cele naturale. Și pentru că nu cere o tehnologie avansată, ci doar măiestrie umană. Un vin **tânăr și informal**, cu aromă fragrantă și intensă, cu gust delicat și proaspăt, în același timp. Îl poți bea îmbrăcat în blugi, dar și la papion, într-un club de jazz, la fel de bine ca într-un restaurant de fițe. Un motiv de bucurie pentru cunoscători și amatori, deopotrivă. **Floare de coț – Il Novello**.



Droguri **Money Talks**

Conferința Agenției Naționale Antidrog cu ocazia lansării simultane a **Raportului European 2006** privind situația drogurilor în UE și a **Raportului Național 2006** privind situația drogurilor în România a reunit ziariști și personalități din domeniul sănătății și nu numai. Conform **Raportului Anual European pe 2006**, prețul drogurilor este în continuă scădere în Europa, înregistrându-se însă diferențe mari în funcție de țară. România se află pe ultimele locuri în Europa în privința consumului de droguri, iar heroina este substanța care creează cele mai mari probleme la noi. 46% din admiterile pentru tratament medical sunt datorate heroinei – 24.000 de cazuri în Capitală.

Așa cum v-am anunțat, **Laropharm** a lansat pe piață două linii importante de produse, **Linea Sana** și **Linea Vita**. **Ginkgo Biloba** este un remediu natural, supliment alimentar care încetinește procesul de îmbătrânire. **Ginseng** reprezintă un supliment nutritiv care ajută la ameliorarea disfuncțiilor ușoare ale sistemului nervos central acționând eficient și asupra sistemului endocrin. **Spirulina** este recomandată în efortul intelectual și suprasolicitarea sistemului nervos central. **Bilaforte** este un produs folosit în afecțiunile bilei. **Vitamină C** se administrează profilactic și curativ în diferite probleme de hipovitaminoză C, iar **3Digest** este echivalentul **trifermentului** conținând pancreatină.



Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presel Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 24.01.2007

Premiile, constând în suplimente nutritive care nu au nevoie de prescripție medicală, se vor acorda prin tragere la sorți.

Laropharm

PERLA MAJESTIC GRUP



Hotel Majestic Jupiter



Pe parcursul anilor, Perla Majestic Grup a cunoscut o dezvoltare puternică, prin extinderea unei baze turistice care vizează tot litoralul românesc: Complex Majestic Mamaia, Complex Perla Mamaia, Complex Majestic Olimp, Complex Majestic Jupiter, Complex Select de 2 stele, acestora alăturându-li-se alte unități turistice: Complex Coral Beach Mamaia, Complex Mica Europa, Complex Summer Land Mamaia.

În prezent capacitatea de cazare pe care o detine Perla Majestic Grup este de 2800 de locuri, acestea făcând din Perla Majestic Grup una dintre cele mai importante baze de turism din România.



Hotel Majestic Olimp



Hotel Majestic Mamaia



Hotel Perla Mamaia



Hotel Majestic Mamaia

Tel: +40 241 831 005; Fax: +40 241 831 155

Hotel Perla Mamaia

Tel: + 40 241 831 730; Fax: + 40 241 831 731

Hotel Majestic Olimp

Tel: + 40 241 701 535; Fax: + 40 241 701 130

Hotel Majestic Jupiter

Tel: + 40 241 701 121; Fax: 40 241 701 021



marketing@pmg.ro; www.pmg.ro



Șampanie și Art Nouveau



Familia Perrier-Jouët a intrat în afaceri fabricând dopuri dar, după căsătoria sa cu Adèle Jouët, Nicolas Perrier pune bazele casei **Perrier-Jouët**. Strugurii din Champagne au fost o garanție pentru calitatea băuturii produse de Nicolas. Pas cu pas, afacerea s-a dezvoltat și a ajuns să fie cunoscută peste tot în lume. Sortimentul *La Belle Epoque*, starul casei **Perrier-Jouët**, îmbuteliată într-o sticlă creată în stil **Art Nouveau** de Emile Gallé a consacrat această marcă în preferințele consumatorilor de băuturi fine din toată lumea pentru totdeauna.



Perrier-Jouët se poate mândri cu 200 de ani de istorie în care a respectat tradiția și a creat vinuri de cea mai bună calitate, care reprezintă o chintesență a spiritului șampaniei. Grație florilor de pe sticlă ce poartă semnătura lui Emile Gallé, puteți recunoaște ușor o sticlă cu această băutură, care a fost produsă pentru prima dată la Epernay, la începutul secolului al XIX-lea. Ca toate poveștile frumoase, și cea a șampaniei **Perrier-Jouët** începe cu o nuntă. În 1811, Pierre Nicolas Marie Perrier, un fabricant de dopuri, se căsătorește cu Adèle Jouët. Împreună, au pus bazele unei companii producătoare de șampanie în localitatea Epernay. Pierre Nicolas și-a dat repede seama că afacerea s-ar putea dezvolta foarte repede datorită exportului. Astfel, în 1815 face primul transport către Marea Britanie, urmat de altele către Statele Unite câțiva ani mai târziu.

Din 1840, compania **Perrier-Jouët** a achiziționat sau și-a creat propriile plantații

de viță-de-vie în cele mai bune zone din regiunea Champagne: Ay, Mailly și, mai ales, Avize și Cramant. Aceste achiziții au fost o garanție a calității băuturii produse. Nicolas Perrier a fost unul dintre primii cultivatori care și-au dat seama de potențialul strugurilor albi *Chardonnay*. Acest sortiment dă șampaniei eleganța, moliciunea și rafinamentul care au fost mereu trăsăturile de bază ale acestei mărci.

Charles Perrier, fiul lui Nicolas, se concentrează pe crearea reputației acestui brand în afara Franței, pentru început el concentrându-și atenția asupra pieței din Insulele Britanice. Casa de producție **Perrier-Jouët** a venit în întâmpinarea gusturilor clienților săi și a creat prima șampanie *dry* în 1854, aceasta fiind denumită, în mod formal, *Bruz Champagne*. Fidelă spiritului său novator, aceeași casă produce pentru prima dată în 1858 primele *cuvées millésimées*. Și tot la capitolul noutăți absolute, pe dopurile de **Perrier-Jouët** a fost inscripționat pentru prima dată anul și locul de unde au fost culeși strugurii, după care aceste informații au fost trecute pe etichete din 1860. În perioada cât Charles Perrier a condus afacerea, casa **Perrier-Jouët** a devenit furnizorul de șampanie al reginei Victoria și al Curții Imperiale franceze.

pieței din SUA, unde calitatea acestei băuturi este foarte apreciată. Notorietatea sa era atât de mare, încât, în 1894, ziarul englez *Society* nota că americanii îl numesc 'pe noul președinte al Republicii' «**Perrier-Jouët**», în loc de Jean Casimir Perrier, care era adevăratul său nume.

Moda șampaniei a continuat și s-a potrivit foarte bine cu euforia anilor 1920. **Perrier-Jouët** exporta peste un milion de sticle pe an, dintre care trei sferturi în Marea Britanie. Henri Gallace a acordat mai multă atenție ambalajului, care trebuia să fie mai elegant. În 1902 se adresează lui Emile Gallé, maestrul sticlărilor al școlii din Nancy, pentru a crea un nou design al sticlei. Veritabilă operă de artă, sticla cu anemone albe și trandafiri emailați cu margini aurite va deveni emblema mărcii **Perrier-Jouët**.

În 1959, *GH Mumm*, o societate din Reims, cumpără casa **Perrier-Jouët** de la Michel Budin, succesorul lui Gallace. Crearea șampaniei *Belle Epoque* a fost un succes de proporții al casei și chiar a marcat istoria acesteia. Totul a plecat de la redescoperirea sticlei create de Emile Gallé. Michel Budin și André Baveret au lansat *Belle Epoque* în prestigiosul restaurant parizian *Maxim* și în magazinul de mirodenii *Fauchon*. Cunoscută sub numele de *Fleur de Champagne* dincolo de Atlantic, *Belle Epoque* a devenit șampania de cea mai bună calitate din întreaga lume și... evident, cea mai căutată de amatorii de băuturi fine.

Succesul sortimentului *Belle Epoque* a transformat curentul **Art Nouveau** într-o trăsătură de bază a identității șampaniei **Perrier-Jouët**. Compania construiește în

Perrier-Jouët,
președintele Republicii

Deoarece Charles nu a avut copii, nepotul său, Henri Gallace, a preluat conducerea și și-a concentrat atenția asupra



1990 *La Maison Belle Epoque*, o adevărată bijuterie, un sediu unde oaspeții sunt întâmpinați cu lucrări ale unor mari artiști precum: Gallé, Majorelle, Gruber, Rodin, Guimard sau Lalique.

În 1995, a fost creată *Réserve Belle Epoque du Millénaire* într-o ediție limitată de 2.000 de sticle pentru a sărbători Revelionul din 31 decembrie 1999. Sticla, numită *Jeroboam*, reproduce anemonele maestrului Gallé, iar motivele tradiționale au fost decorate cu aur și platină.

Belle Epoque, o bijuterie cu bule

Această șampanie este creația lui Pierre Ernst, un asociat al familiei Budin. Acesta a avut ca sursă de inspirație descoperirea făcută într-un dulap al familiei *Perrier-Jouët*. Ernst a găsit sticla creată de Emile Gallé în stil Art Nouveau. *Belle Epoque* a fost scoasă pe piață pentru prima dată în 1969 și a fost comercializată exclusiv în numai câteva magazine. Ulterior, au apărut *La Belle*



Epoque Rosé în 1976 și mai târziu *La Belle Epoque Blanc de Blancs*. *Belle Epoque* conține 50% Chardonnay, 45% Pinot Noir și 5% Pinot Meunier. Finețea și eleganța sunt punctele forte ale acestei șampanii, mai importante chiar decât puterea fructului. *La belle Epoque Rosé* este realizată prin adăugarea unei cantități de vin roșu.

head Raluca Șeinoiu

Art de vivre

Pentru a savura această șampanie așa cum se cuvine, specialiștii *Perrier-Jouët* vă sfătuiesc:

- Păstrați sticlele la loc uscat și răcoros, departe de lumină, astfel veți putea păstra 5 ani sticlele de cuvée și 10 ani pe cele de millésimée.

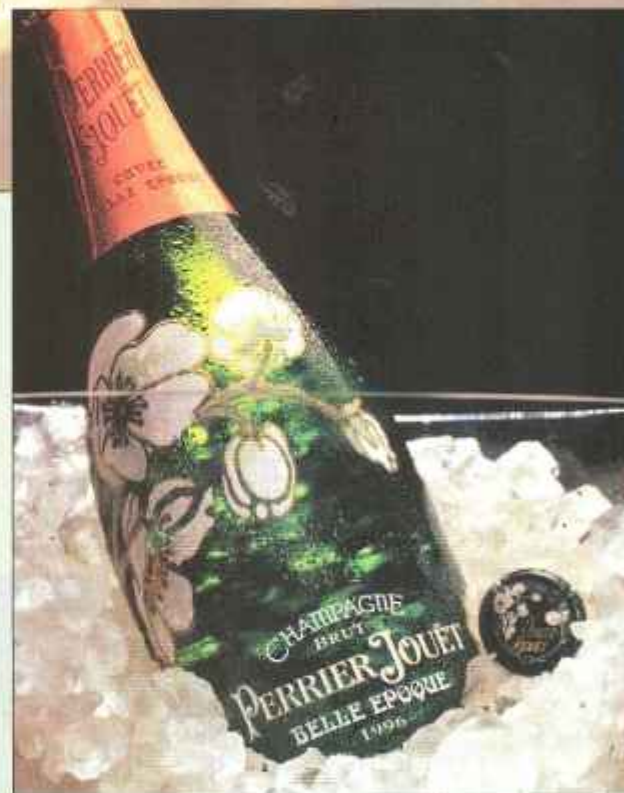
- Șampania *Perrier-Jouët* se servește la o temperatură între 7 și 9 grade, temperatu-

ra ideală pentru a simți toate aromele. Pentru a răci șampania, plasați sticla într-o frapieră plină cu gheață timp de 30 de minute. Nu este recomandabil să băgați sticla în congelatorul frigiderului, deoarece o scădere bruscă a temperaturii modifică echilibrul și savoriile băuturii.

- Paharele în formă de flaut sau lălea sunt indicate pentru a servi delicata licoare, pentru că permite o ridicare treptată a bulelor și împiedică disiparea rapidă a aromelor.

- Pentru a deschide, răsuflați sticla și nu dopul pe care trebuie să îl țineți astfel încât în momentul în care deschideți să nu iasă decât puțin lichid. Serviți ținând paharul de picior ca să nu se încălzească lichidul prea repede.

- Degustarea. După un examen vizual și olfactiv, urmează trei etape esențiale: atacul, evoluția și ceea ce francezii numesc *la fin de bouche*, care permite aprecierea persistenței aromei



La mâna grecilor

● Pe 28 noiembrie s-a împlinit o jumătate de secol de când boxul românesc a câștigat la Melbourne singurul titlu olimpic din istoria sa. Performerul – Nicolae Linca – este imobilizat la pat, bolnav de *Parkinson*, ca mulți alți pugiliști de renume ● La C.M. din India, Steluța Duță (24 de ani, *CSM Buzău*) a devenit vicecampionă mondială a pumnacelor (cat. 46 kg.). Ea nu este o apariție întâmplătoare, având în palmares, la C.E., „bronz” în 2005 și „aur” în 2006 ● La Moscova, finala *Cupei Davis*, în prezența lui Juan Antonio Samaranch, Boris Eltin și... Diego Maradona: Rusia-Argentina 3-2, ex-sovieticii câștigând *Salatiera* pentru a doua oară ● La *Cupa Mondială* de handbal feminin, după un parcurs excelent, România – vicecampionă a lumii – a cedat (din nou) în fața rusoaicelor ● Tot în jocul cu mingea mică, reprezentantele noastre au terminat pe primul loc în grupa de calificare (organizată la Rm. Vâlcea) pentru play-off-ul C.M. 2007 ● Este și of-ul nostru intrucât – într-o premieră nedorită – absență de la C.E. din Suedia și, ca o ironie a sorții, în ziua finalei acestei competiții are loc tragerea la sorți a meciurilor pentru barajul „mondialelor” din anul următor ● La cea de-a 14-a ediție a C.E. de *Karate Tradițional Shotokan Fudokan* de seniori, tineret și juniori, România a cucerit 59 de medali (26 aur, 13 argint și 20 bronz) ● Cifre impresionante, numai că... încheiem – probabil – cel mai slab an sportiv de după 1989, raportat la disciplinele care contează în programul olimpic, ținând seama că am contabilizat doar două medalii de aur, obținute de un singur sportiv, gimnastul Marian Drăgulescu ● Dar, Beijing 2008 poate să mai aștepte și, până atunci, adresăm tuturor tradiționalele urări de Crăciun și de Anul Nou!

Dinamo,
un lider delatașat

Frustrare maximă
sub Podul Grant

Steaua –
prezență onorabilă
în *Champions*
League

Cădere de cortină în campionatul primei divizii la fotbal, cu o campioană de toamnă/iarnă – *Dinamo* – nescontată în timpul pregătirilor din vară. Și ne referim aici la sarabandele antrenorilor, la fluctuațiile din lotul de jucători, dar mai ales la disensiunile dintre vreo zece acționari, gălcevi care păreau să anunțe un adevărat colaps al echipei. Nici în interiorul acesteia nu era liniște, concurența pe posturi generând conflicte între atacanți, de exemplu, sau între aceștia și conducere. Nu se știe exact cum a procedat antrenorul Mircea Rednic, dacă și ce compromisuri a făcut, dar rezultatele au început să apară. „Căinii roșii” – ca niște veritabili ogari – au simțit mirosul vânatului: perspectiva ca, obținând titlul, să intre direct în grupele *Champions League*.

Steaua și *Rapid* – performerele sezonului internațional precedent și coautoare astfel la obținerea unor coeficienți *UEFA* de excepție – păreau că încă își mai trag suflul după extenuantele încheștări. Parcă ignorând victoriile pe linie ale dinamoviștilor, cele

două formații au făcut și pași greșiți, aflându-se – la încheierea turului – la 11 lungimi, fiecare! Cu un singur eșec (la Cluj) și o remiză (la Urziceni), dar și cu o eliminare din *Cupa României* (în fața *Pandurilor*, pe terenul „neutr” din *Complexul Lia Manoliu*), *Dinamo* poate hiberna destul de liniștită. Până în februarie doar, când o așteaptă „primăvara europeană” din *Cupa UEFA*.

Departe de noi gândul de a minimaliza meritele formației din Șos. Ștefan cel Mare, dar nu am vrea să ne autocenzurăm rânduile care urmează. În mai multe ocazii, oficialii „alb-roșii” au clamat că nu au fost ajutați de arbitri, de exemplu nebeneficiind de lovituri de la 11 m. Însă întrebăm și noi: replica adversarelor cum poate fi cuantificată? Sau maniera de arbitraj în care partenerii au acuzat ostilitatea cavaierilor fluierului? Sau greșelile – umane!? – prin care principalele lor contracandidate au fost frustrate de puncte? Nu cumva ne apropiem de una dintre explicații, dând crezare și acționarului principal al giuleștenilor, George

Copos, care se referea la „mijloacele specifice” ale liderului la zi? Și vom da un singur exemplu: felul cum a fost decis derby-ul *Dinamo-Steaua*. Ne oprim aici, cu scuzole de rigoare că am păcăuit, în postul Crăciunului, cu gândurile noastre, totuși deloc plzmașe.

Acuzând o serie interminabilă de accidente ale unor piese importante din angrenaj, *Steaua* și-a îndeplinit principalul obiectiv – „primăvara europeană” – pentru a treia oară consecutiv, iar după o pauză de un deceniu, a făcut figură onorabilă într-o grupă din *Champions League*, în care, deocamdată, nici Dumnezeu nu credem că putea cere mai mult. O singură constatare: rezultate mult mai bune în deplasare (4-1 la Kiev, 0-1 la Madrid și 1-1 la Lyon – e drept, ultimele două înregistrate într-un anumit context de dezinteres din partea gazdelor), în schimb șocurile 0-3 cu *Olympique* și 1-4 cu *Real*, dar și un răsuțit 1-1 cu *Dinamo*.

Frustrare cât încap sub *Podul Grant*: după 18 runde, cefeștiștii se află la 13 puncte distanță de prima poziție, ceea ce le-ar răpi șansa de a accede în *Liga Campionilor* de pe locul 2; mai mult, dacă în ediția trecută din *Cupa UEFA* au fost eliminați de *Steaua* în „sferturi” fără a fi fost învinși în dubla manșă, acum istoria pare să se repete și mai drastic: în grupa G a aceleiași competiții, nici n-au murit, nici n-au înviat, obținând remize în toate cele patru confruntări. Situația a devenit astfel încât, deși neînvinși, riscă să se oprească aici, intrucât în ultima etapă (din 13 decembrie), *Rapidul* nu este programat, stând la mâna rezultatelor, mai precis, așteptând darurile grecilor de la *Panathinaikos*, care nu trebuie să piardă în Franța cu *PSG*. Cam greu de crezut, chiar dacă pe fir se află Vardinogiannis și Valvis, dar ar însemna ca Bucureștiul să fie o capitală cu trei echipe calificate și nu știm dacă *UEFA* poate înghiți gălușca asta.

text Pompiliu L. Dumitrescu

foto AP Rompres



Chiar în debutul
întâlnirii de la Lyon,
Nicolae Dică
deschide scorul,
făcându-și un cadou
de ziua sa onomas-
tică și un pas mic
spre o echipă mare

Abonează-te la **REBUS**

Cuvintele te premiază!

peste

1000 DE PREMII

1X excursie

în Tunisia oferită de



20X produse electrocasnice

oferite de *Thinking of you*

100X produse electrocasnice

oferite de

Genco

SAMSUNG

SCARLETT

Electrolux

15X accesorii auto oferite de



și încă 900 premii

Toți abonații pe un an vor primi gratuit un Calendar 2007 - Natura și Sănătatea (365 file)

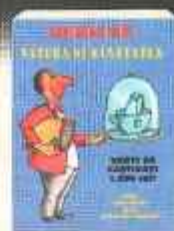
REBUS o revistă editată de

**PUBLICAȚIILE
FLACĂRA**

FLACĂRA

vă oferă
pachetul de sărbători

la numai 20 de lei
(200.000 de lei vechi)



Economisiți comandând
pachetul de sărbători

FLACĂRA

Almanah Flacăra 2007,
Almanah Rebus 2007,
Carte-Calendăr 2007 și
Calendarul Natura și Sănătate 2007.

Plata la livrarea coletului
(ramburs). Taxele postale vor fi
suportate de către redacție.
Comanda prin poșta la adresă:
SC Publicațiile Flacăra SA,
București, sectorul 1,
Piața Pieței Libere nr. 1,
cod 013701 O.P. nr. 12, sau la
telefon: 317.37.37,
fax: 317.37.37,
e-mail:
office@publicatiileflacara.ro





cap. 51

Integrare
ușoară!



Ca să afli Adevărul în fiecare zi, **Abonează-te!**

Obții un preț mai bun și scapi
de 30 de drumuri pe lună la chioșc!



- Economisești timp.
- Primești ziarul acolo unde îți dorești.
- Beneficiezi de o reducere de până la 50%.
- Ai acces la metode de abonare moderne și facile.



De acum înainte,
ADEVĂRUL
înseamnă mai mult!

oriflame

natural swedish cosmetics





PRECIOUS

PARFUM
15 ml e 0,5 fl.oz.

De fiecare dată
când te urci la volan, ești altul ...
... dar nu știi când se poate rupe filmul.
Ar fi bine să treci mai întâi
pe la noi!

ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE